

GHOST STORY

EXPLORING THE WORLD OF THE UNEXPLAINED

သရဲ
စာတို

BURMESE
CLASSIC

တူလားဆုတ်
လူသား

ပုဂံခေါ်နဂါး

ဆုတ်ကျွန်း

ခေါင်းပေါ်တံ
ကြက်ကလေး

ဆွတ်လှည့်သောက
ပွန်ပေမြို့

တစ္ဆေကြောက်သူများ

မြန်မာ့ပုဂံ

လူပုလေးတို့

ဝါသနာရှိသူများ

သံသရာ
အမှတ်များ

GHOST STORY

၁၉၅-၈၃

သရုပ်ဆောင်(၁၂)/GHOST STORY - ရန်ကုန်

အောင်မြင်စာပေ ၂၀၁၂

၁၆၀ - စာ ၁၃၅ x ၂၀ စင်တီ

(1) GHOST STORY

ဇာတ်လမ်း ဦးအောင်မြင်၊ စာတွင်နှင့်ပျက်စားရဲရိပ် အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
ဖြန့်ချိရေး အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ (မေလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

GHOST STORY

သ ရဲ စ ဟ် အ ပျစ် (၁၂)

ဗာစီကာ

၁။ ရော်ရည်ပူအောက်ရောက်ခဲ့ရသော ပွန်ပေမြို့	၄
၂။ သရဲခေါ်နည်း	၂၀
၃။ ခေါင်းမပါတဲ့ ကြက်ကလေး "မိုက်"	၅၂
၄။ အရုပ်ကျွန်း	၆၀
၅။ လူပုလေးတို့ရွာ	၆၈
၆။ တစ္ဆေကျွန်း	၇၆
၇။ ကုလားအုတ်မလေး အယ်လာဟာပါ	၉၀
၈။ မြန်မာ့ရူး	၉၆
၉။ မယုံနိုင်ဖွယ်ရာအချစ်များ	၁၁၈
၁၀။ တစ္ဆေကြောက်သူများ	၁၂၈

ချော်ရည်ပူဘောက်ရောက်ခဲ့ရသော

ပွန်ပေမြို့

POMPEII CITY

ရှေးခေတ်အခါတုန်းက အချမ်းသာဆုံးဆိုတဲ့ ရိုမန်အင်ပါယာထဲက ပွန်ပေမြို့လေးမှာ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြသလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်။ သဘာဝအရင်းအမြစ်တွေက အလှူပယ်ဆိုတော့ လူနေမှုဘဝဟာလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေမှာပါ။ အခြားမြို့တွေလိုပဲ ဖုတ်ဘဲ နေရာတိုင်းမှာ အဆင်ပြေမှုတွေ၊ ဇိမ်ခံစရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်လို့ နေပါလိမ့်မယ်။ အဆင့်မြင့်တဲ့ရေသွယ်စနစ်ကြောင့် ရေအတွက် ဆည်း အလွန်အဆင်ပြေနေတာပေါ့...။

BURMESE
CLASSIC

ပွန်ပေမြို့ တည်ရှိခဲ့တဲ့ ပြန်လည်သရုပ်ဖော်ထားပုံ။

ဒီလိုသာယာပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူတွေကတော့... အေဒီ(၇၀)ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်း အီတလီနိုင်ငံ၊ ပွန်ပေမြို့ကလေးမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဒေသခံတွေပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဘယ်လောက်တောင် ပြည့်စုံခဲ့သလဲဆိုရင် ကာမဂုဏ်အာရုံ တွေကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ခံစားနိုင်ဖို့အတွက် အပြာစာပေတွေ၊ ပုရိသတွေအတွက် ဖျော်ဖြေပေးတဲ့နေရာတွေ၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွေ တောင် တရားဝင်ရှိပါသတဲ့။

ဒါပေမယ့်... အေဒီ(၇၉)ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၂၄)ရက်နေ့မှာ အိပ်ရာကထ၊ နိစ္စဓူဝအလုပ်တွေလုပ်၊ နေ့လယ်စာ၊ စားဖို့ ပြင်ဆင်နေ ကြတဲ့သူတွေဟာ... အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ဗက်ဆူဗီးယက်စ်မီးတောင် ပေါက်ကွဲတော့မယ်လို့ ယောင်လို့တောင် တွေးမိကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီမီးတောင်ကြီး (၂၄)နာရီကြာ မရပ်မနား အပြင်းအထန် ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ပွန်ပေမြို့နဲ့ အနီးအနားက မြို့ကလေးနှစ်မြို့ဖြစ်တဲ့ ဟာကြူလန်နီယမ်နဲ့ အော့ပလွန်တစ်စ်တို့မှာ နေထိုင်ကြတဲ့သူတွေ အားလုံး ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ရရှာပါတယ်။

အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေတဲ့ ချော်ရည်ပူ တွေ၊ ပြာပူတွေဟာ ဧရာမမီးတောင်ကြီးပေါ်ကနေ... တစ်နာရီ မိုင် (၁၀၀)နှုန်းနဲ့ တစ်ဟုန်ထိုး စီးကျလာပါတယ်။

ဒီတော့... အဲဒီမြို့(၃)မြို့က လူတွေအားလုံးဟာ ထွက်ပြေး ဖို့ပြင်ဆင်နေကြတုန်းမှာပဲ ချော်ရည်ပူအောက် ရောက်ကုန်ကြတာပေါ့။ လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဝေးရောပဲ...။

ငရဲကျတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက လူတွေရဲ့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုတွေ၊ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေပုံတွေ၊ လုပ်မိ လုပ်ရာ လုပ်နေကြပုံတွေဟာ ပြာတွေနဲ့ အေးခဲသွားတဲ့ ချော်ကျောက်

ချော်ရည်ပူအောက် ရောက်ခဲ့ရသော ပွန်ပေမြို့

BURMESE CLASSIC

မီးတောင်ကြီးပေါက်ကွဲနေပုံ။

ဘွဲ့ထဲမှာ ပုံသွင်းထားသလို ပေါ်နေပါတော့တယ်။

ရှေးဟောင်းသုတေသီတွေအတွက်ကတော့ အဲဒီအကြောင်း အကျန်တွေဟာ ရှေးခေတ်ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားခဲ့ချိန်တုန်းက ချက်တွေနဲ့ သမိုင်းဝင်အထောက်အထားတွေကို ရေးသားခဲ့တာပေါ့။

ချော်ရည်ပူအောက် ရောက်ခဲ့ရသော ပွန်ပေမြို့

www.burmeseclassic.com

• GHOST STORY

ဆောင်းဆုံးအခွင့်အရေး ရခဲ့ပြီး . . အဲဒီအချိန်တုန်းက လူတွေဘယ်လို
နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို အတိအကျလေ့လာကြပါတယ်။

ဒုက္ခရောက်သူတွေဟာ ကြံရာမရတဲ့အဆုံး ပြာပူတွေမဝင်ရ
သေးအောင် နှာဆင်တွေ ဝါးစပ်တွေကို ဘာတွေနဲ့ဘယ်လို ဖုံးထားခဲ့
ကြတယ်။ ငွေဖွားရသေးတဲ့ ကလေးငယ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်က
ဘယ်လိုအတာအကွယ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ အိမ်အကျိုးအပွဲတွေနဲ့ မီး
ဆောင်ကျောက်တွေ အဖို့မခံရအောင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘယ်လို
တာကွယ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ပွန်လမြို့ကြီးအား
ပြန်လည်တူးဖော်နေစဉ်

GHOST STORY

ရုပ်ကြွင်းတွေကိုလေ့လာတဲ့အခါ ထိုအချိန်က ဆရာဝန်တွေ
ဟာ အခြားသူတွေကို ကူညီနိုင်မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်လွှေ
ကြီးနဲ့ ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား
ပါတယ်။ မိန်းမတွေဟာလည်း လက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့ တန်ဖိုးကြီး
ပစ္စည်းတွေကို နှမြောတသသနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တွေတ
တော့ ခြေမျက်စိမှာ သံကွင်းကြီးတွေနဲ့ပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီး
ရှေးဟောင်းသုတေသီဟာ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား၊ ကျွန်လား
ဆိုတာကို ခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပြီး . . ဘာကြောင့်သေရတယ် ဆိုတာတွေကိုပဲ
သိနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

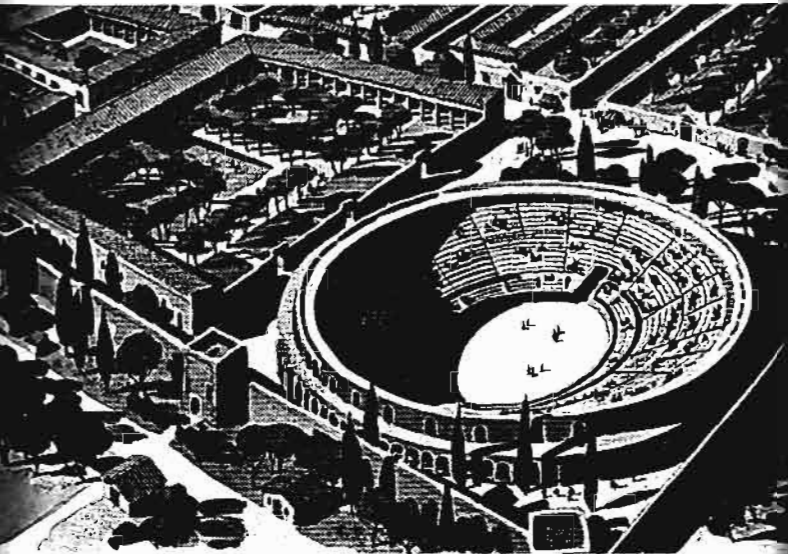
ချော်ဂျပ်ပူကြောင့် ဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်လာသော ကျောက်မြစ်ရုပ်ကြွင်း

သီဟိုဠ်ကျွန်းသားတို့၏
ပုံစံနှင့်အညီ ငွေ၊ သံ၊ ကြေး၊
နီ၊ ရတနာတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

ပွန်ပေါမြို့လေးဟာ ပင်လယ်နားမှာ ဖိမ်ကျကျနဲ့ အမြင့်သား နေနိုင်တဲ့ . . အထက်တန်းစားရိပ်တောအတွက်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . အဲဒီသာယာလှပတဲ့ မြို့ကလေးဟာ နာရီအနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ မီးတောင်ကမ္ဘတ်ထုတ်တဲ့ ပြာပူတွေ၊ ချော်ရည်ပူတွေနဲ့ တောက်ခဲတွေအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်သွားခဲ့ရတာပါ။

ပွန်ပေါမြို့လေးမှာ အဲဒီခေတ်အခါက ကြားတောင်မကြားဖူးတဲ့ ရေသွယ်လမ်းကြောင်းတွေ ရှိခဲ့ပြီး . . မြို့ထဲက ရေပန်း(၂၅)ခုကို ရေပို့ပေးပါတယ်။ အမိုးမပါတဲ့ ပွဲကြည့်စင်ဝိုင်းတစ်ခု၊ အများပြည်သူ ရေချိုးခန်း(၄)ခုထက်မနည်း၊ ပုဂ္ဂလိကအိမ်ရာ အများအပြားနှင့် . . စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အမြောက်အမြားရှိပါတယ်။ အဲဒီစီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကြောင့် ဒေသခံတွေဟာ ကျိုကျိတက် ချမ်းသာကြတာပါ။

ပွန်ပေါမြို့၏ ပွဲကြည့်စင်

ချော်ရည်ပူအောက် ရောက်ခဲ့ရသော ပွန်ပေါမြို့

အဲဒီခေတ်က ပွန်ပေါမြို့မှာရှိတဲ့လမ်းတွေဟာ ယနေ့ခေတ် မြို့ကြီးတွေမှာရှိတဲ့ လမ်းတွေနဲ့ အတော်လေးကိုတူပါတယ်။ မြို့တွင်း လမ်းတွေ၊ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတွေ၊ အချိန်ပြည့် ဥဒဟိုပြေးဆွဲနေတဲ့ ယာဉ်တွေနဲ့ စည်ကားနေခဲ့တာပါ။

ညဘက် ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်တွေဆိုတာကလည်း ပြိုင်ဘက်ကင်းပြီး ထိုအချိန်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါတယ်။

စနစ်ကျလှပသော ပွန်ပေါမြို့

ပွန်ပေါမြို့သူမြို့သားတွေဟာ ပုရိသလိင်အင်္ဂါပုံ နတ်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ကြပါတယ်။ မြို့ထဲက အဆောက်အအုံ တော်တော်များများ မှာလည်း ပုရိသလိင်အင်္ဂါပုံသင်္ကေတအရပ်တွေ၊ ကာမဂုဏ်နှင့် ဆက်စပ်သည့် အနုပညာလက်ရာတွေ တပ်ဆင်ထားကြပါတယ်။

ပုရိသလိင်အင်္ဂါပုံသင်္ကေတအရပ်အပေါ်မှာလည်း ဖျော်ဖြေခံစားစေသည့် (သို့မဟုတ်) ကံကောင်းပါစေသည့် လှိုအဓိပ္ပာယ်ရတဲ့

ချော်ရည်ပူအောက် ရောက်ခဲ့ရသော ပွန်ပေါမြို့

စာတန်းလေး နေထိုးထားပါတယ်။

တံတောင်ခြင်းဆိုတဲ့ စာတန်းကတော့ ပုရိသလိင်အင်္ဂါပုံ နတ်ဘုရားတို့ တို့ကွယ်ကြတဲ့ ထုဆစ်ထားကြတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ရှိပါတယ်။

ပွန်ဆမြို့လေးရဲ့ လူဦးရေကတော့ (၂)သောင်းလောက်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ သူတို့မြို့မှာ လုပ်ငန်းအကောင်းဆုံး၊ အစည်ကားဆုံးနဲ့ လူဦးရေအများဆုံးအချိန်ကတော့ မီးတောင်ပေါက်ကွဲခဲ့တဲ့ အချိန်ပါပဲ။ မြို့ရဲ့အစွန်အဖျား နေရာတွေမှာလည်း အိမ်ကြီးရခိုင်တွေ၊ ဗင်းနစ်မြို့ကလို . . . နန်းတော်ကြီးတမျှကြီးမားတဲ့ ရေပေါ်အိမ်ကြီးတွေနဲ့ အုပ်စုလိုက်နေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

မြို့သူမြို့သားတွေအတွက်ကတော့ ငလျင်တွေ၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲတာတွေဆိုတာ ရိုးနေပြီး . . . သူတို့အတွက် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ဘူးလို့တောင် ပြောလို့ရနေပါပြီ။ အခုခေတ် လော့စ်အိန်ဂျလစ်မြို့နဲ့တောင် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေပါသေးတော့တယ်။

ရေပေါ်အိမ်တွေကလည်း ရေတက်ရင် အပေါ်တက်လာပြီး ရေကျချိန်မှာတော့ ပြန်ကျသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မြို့သူမြို့သားတွေဟာ မီးတောင်ပေါက်ကွဲတဲ့အချိန်မှာ ဘေးလွတ်ရာကို ထွက်မပြေးတာ၊ မခိုလှုံတာလို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ယူဆကြပါတယ်။

သူတို့ဟာ ခါတိုင်းလိုပဲ ဖြစ်နေကြပုံစံထင်လို့ ထွက်မပြေးကြတာပါ။

အေဒီ(၆၂)ခုမှာလည်း အင်အားအလွန်ပြင်းထန်တဲ့ ငလျင်ကြီးတစ်ခုလှုပ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ မြို့ကအဆောက်အအုံတွေ အကုန်လုံး အတုံးအရုံး ပြိုလဲကုန်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် . . . ငလျင်ဟာ ဘယ်လောက်တောင်ပြင်းထန်သလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ချော်ရည်ပူအောက် ဂျောက်ခုံရသော ပွန်ပေမြို့

မြို့ရဲ့နေရာအများစုကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

မြို့ကိုပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းတွေဟာ ငလျင်လှုပ်တာတွေ ပိုမိုစိပ်လာလို့ အဟန့်အတား ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အလုံးစုံကိုဖျက်ဆီးမဲ့ ငလျင်ကြီးလှုပ်ပြီး မီးတောင်ပေါက်ကွဲတော့မှာကို နည်းနည်းလေးမှ သတိမထားမိခဲ့ကြပါဘူး။

သူတို့အထင်နဲ့ တလွဲဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်း ဖွဲ့အတွက် ဗယ်ကာနာလီယာ မီးနတ်သားကို ယဇ်ပူဇော်ပြီးတဲ့နောက်မှာပဲ ငလျင်လှုပ်ခဲ့တာဖြစ်တာပါပဲ။

ပွန်ပေမြို့နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှာရှိတဲ့လူတွေ သေဆုံးခဲ့ကြရတာဟာ အပူရှိန်ကြောင့်နဲ့ ပြာပူတွေကြောင့် အသက်ရှူကျပ်တာတွေကြောင့်ဖြစ်မယ်လို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ခန့်မှန်းထားပါတယ်။ ဇက်ဆူဗီးယက်စ်မီးတောင်ရဲ့ (၁၀)မိုင်ပတ်ပတ်လည်မှာ အပူချိန်ဟာ (၂၅၀)ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်အထိ ထိုးတက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အပူချိန်ဟာမြင့်လွန်းတဲ့အတွက် လူတွေဟာ အိမ်တွေ၊ အဆောက်အအုံတွေမှာ ပုန်းနေရင်တောင်မှာ သေဘေးကမလွတ်နိုင်ပါဘူး။

ချော်ရည်ပူအောက် ဂျောက်ခုံရသော ပွန်ပေမြို့

ဆူးလေးတစ်ကောင်၏
အကုန်ဖြစ်ရပ်ကြွင်း

တဲ့။ ပိုဆိုးတာကတော့ (၆)နာရီကြာ တရဟောစီးကျလာတဲ့ 'ချော်ရည်
ပူတွေကြောင့် လူတွေဟာ မြေလွှာ(၁၂)လွှာအောက်. . တစ်နည်းအား
ဖြင့် မြေကြီးထဲ (၈၂)ပေအောက် ရောက်ကုန်ပါသတဲ့။

(၂၀)ရာစုအရောက်မှာ ပွန်ပေမြို့လေးကို ပြန်လည်တူးဖော်
ခဲ့ပါတယ်။ လူတွေအစိုးရိမ်ဆုံးထဲက တစ်ခုကတော့ သူတို့အင်မတန်မှ
တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတဲ့ နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားတဲ့ အနုပညာလက်ရာ
တွေ ပျက်စီးကုန်မှာကိုပါပဲ။ သို့သော်. . ငလျင်လှုပ်ခတ်အပြီးနဲ့
မီးတောင်ပေါက်ကွဲအပြီး ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ အဆောက်အအုံတွေနဲ့
အနုပညာလက်ရာ အများအပြားကိုလည်း သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ရှာဖွေ
တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဧရာမ ပုရိသလိင်အင်္ဂါရုပ်ကြီးတွေ တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီအရုပ်
သင်္ကေတတွေဟာ အိမ်တွင်းပစ္စည်းတွေပေါ်မှာတောင် အလှဆင်
ချော်ရည်ပူအောက် ကျောက်ခွံရသော ပွန်ပေမြို့

အားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

လိင်မှုနဲ့ဆက်စပ်တဲ့ အနုပညာလက်ရာ အပျက်အစီးတွေ
နဲ့နေတဲ့အတွက် ခရီးသွားတွေဟာ အဲဒီဆန်းကြယ်ပြီး စရိုက်စုံတဲ့မြို့
လေးကို မသွားကြပါဘူး။

အဲဒီပျက်စီးယိုယွင်းနေတဲ့ အရုပ်ကြီးတွေကို အီတလီနိုင်ငံ
နပယ်မြို့ရဲ့ သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်မှာ နှစ်ပေါင်း(၁၀၀)ကျော် ထိန်း
သိမ်းထားပြီး မပျက်စီးသေးတဲ့အရုပ်တွေဟာ ကြည့်ရအလွန်ဆိုးပါ
ဘယ်။ ဒီအရုပ်ကြီးတွေကို (၂၀၀၀)ပြည့်နှစ်ကျမှ ပြည်သူတွေကို ပြသ
ဖို့ခွင့်ပေးခဲ့တာပါ။ ကလေးတွေကိုတော့ လူကြီးတွေမပါရင် ကြည့်ခွင့်
မပေးပါဘူး။

စာရေးဆရာရဲ့ တွေးထင်ချက်အရတော့ ပွန်ပေမြို့လေးဟာ
လိင်မှုကိစ္စ အင်မတန်ရှုပ်ပွေတဲ့ မကောင်းမှုအကုသိုလ်များရာနေရာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်. . ပွန်ပေမြို့ဟာ မကြာခင်မှာပဲ အကုသိုလ်
အကျိုးပေးပြီး အကုန်လုံးပျက်စီးခဲ့ရတာလို့ ယူဆမိပါတယ်။

ကလေးငယ်လေးကို
ချော့မြို့နေစဉ်မှာပင်
ဖြစ်ပေါ်သွားပုံရသော
ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း

ချော်ရည်ပူအောက် ကျောက်ခွံရသော ပွန်ပေမြို့

ပြောရမယ်ဆိုရင် . . ပွန်ပေမြို့က ပြည့်တန်ဆာမလေးတွေဟာ မြို့ကအလုပ်ကြမ်းသမားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေထက် (၃)ဆမက အလုပ်လုပ်ကြရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ယောက်ျားသားတွေကို လိင်ဖျော်ဖြေခကလည်း အခြားဥရောပမြို့တွေအားလုံးနဲ့မတူ တစ်မူထူးခြားပြီး အလွန်ဈေးပေါလှပါတယ်။

အင်မတန်ကြီးမားလှတဲ့ ဆောင်ကြာမြိုင်တွေရဲ့အပေါ်မှာ . . တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ လက်ရာတွေကလည်း တကယ့်ကို ကွက်ကွက်တွင်းတွင်း ခိုလှလို့ မြင်ရသူအပေါင်း နှစ်ခါမကြည့်မိဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းကဆိုရင် ဒီလိုရုပ်တုကြီးတွေကို ကလေးတွေကိုတောင် ကြည့်ခွင့်ပိတ်ပင်ထားခဲ့ပါဘူး။ တကယ်တော့ . . ကလေးတွေနဲ့ အဲဒီလိုရုပ်တုကြီးတွေကို အတူတူထားပြီးတောင်မှ သရုပ်ဖော်ထားပါသေးတယ်။ ဒါကတော့ . . မျိုးပွားတာဟာ ပုရိသလိင်အင်္ဂါ နတ်ဘုရားကို ပူဇော်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ယူဆကြလို့ပါပဲ။

ဗက်ဆူဗီးယက်စ်မီးတောင် ပေါက်ကွဲတော့ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူ သားအဖရှိခဲ့ပါတယ်။

ပလင်နီသည်ရမ်းဂါး (Pliny the Younger)ဆိုတဲ့ ကလေးဟာ မီးတောင်က မှုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ပြာလုံးကြီးတွေကို လှေတစ်စင်းနဲ့ လိုက်စစ်ဆေးနေတဲ့ သူ့ဖခင်နဲ့ လိုက်ပါသွားခဲ့လို့ပါ။

သူတို့စစ်ဆေးနေတဲ့အချိန်မှာတော့ အန္တရာယ်တွေ၊ ဘေးဆိုးကြီးတွေကျရောက်မဲ့ အရိပ်အယောင် လုံးဝမရှိသေးပါဘူး။ ဒေသခံတွေလည်း မီးတောင်ပေါက်ကွဲတော့မယ်လို့ ဘယ်လိုမျှထင်မထားခဲ့ပါဘူး။ ပလင်နီလေးနဲ့ သူ့ဖခင်တို့ဟာ မြို့နဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရေချိုးနေတုန်း မီးတောင်စတင်ပေါက်ကွဲခဲ့လို့ ကံသိတာလို့ ပြောရမှာပါ။

သူ့မြို့လေးဟာ အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း ချော်ရည်ပူတွေနဲ့

ချော်ရည်ပူအောက် ရောက်ခဲ့ရသော ပွန်ပေမြို့

အဖုံးလွှမ်းခံလိုက်ရလို့ ဘာအကူအညီမှမပေးနိုင်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေရုံသာ ကြည့်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ . . အဖြစ်ဆိုးကြီးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာကို စာရေးမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါတယ်။

အောက်ကစာပိုဒ်လေးကတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်အပျက်ရဲ့ သက်သေလေးတစ်ခုပါ။

“ပိုပြောတာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတွေကျတော့ . . ကျွန်တော်အော်ဟစ်ညည်းတွားတာတွေ၊ ငိုတာတွေ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ တကယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်မြို့လုံး သေကုန်ကြတော့မယ်ဆိုတာ သိရတော့ . . ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံရမှာပါ”

အေဒီ(၇၉)ခုက ပွန်ပေမြို့မှာ ကျရောက်ခဲ့တဲ့ သဘာဝဘေးဒုက္ခကြီးဟာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာတော့ အဆိုးဝါးဆုံး ကပ်ကြီးတွေအနက်က တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်လေးကိုဖတ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပါပဲ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးပါဆိုတဲ့ . . သင်ခန်းစာတွေကို ယူရမှာဖြစ်ပါတော့တယ်။

POMPEII CITY

ချော်ရည်ပူအောက် ရောက်ခဲ့ရသော ပွန်ပေမြို့

သရဲခေါ်နည်း

ခွဲပြီဆိုသော်လည်း ကျွန်တော် အခုချိန်အထိ မေ့လို့
ရသေးပေ။ ရွှေပြည်သာမြို့သစ်လေးက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏
အိမ်တွင်ဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်းကို စခဲ့မိသူက ကျွန်တော်ဖြစ်သည်။
ဒီတုန်းကတော့ ဒီလိုစခဲ့မိတာ ကျွန်တော့်အများဟု ပြောခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ . . . တစ္ဆေ သရဲဆိုတာကို
အများအပြား စိတ်ဝင်စားနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဘယ်အိမ် တစ္ဆေခြောက်
တော်အိပ်မယ် တကဲကဲပဲ။ ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်မထွက်

တောင်းတယ်မထင်ပါနဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိဆိုတာထက် စူးစမ်းလိုစိတ်က လွန်ကဲလွန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစူးစမ်းလိုစိတ်က ကျွန်တော့်ကြောက်စိတ်ကို ချဲ့နှံ့နေရ၍ ထိုမျှလောက်သတ္တိကောင်းနေသည်ဟု အများက ထင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာတော့ . . ကျွန်တော်က Hero သူတို့အမြင်မှာတော့ ကျွန်တော်က Ghost Hunter . . ။

အခုလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်တွင် ကျွန်တော်ရောက်နေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ် . . ။ သူငယ်ချင်းလေးယောက်နှင့်ဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်သူငယ်ချင်း စိုးနိုင်၏ အိမ်သားတွေက ဘုရားဖူးထွက်ကြသည်။ တစ်ပတ်ကြာမည်ဖြစ်၏။

ထိုတစ်ပတ်ကာလအတွင်း . . စိုးနိုင်အိမ်က ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နားခိုရာဖြစ်သွား၏။ ကာရာအိုကေ ဆိုကြသည်။ ဘီယာတွေသောက်၊ ဂစ်တာတွေတီးကြသည်။ ခြံဝင်းကကျယ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့က သိပ်ပြဿနာမရှိ။

ဒီတော့ကဲချင်ရာကဲ၊ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းကြတာ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ သဘာဝလိုဖြစ်နေကြတာကိုး။ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ဆုံမိကြပြန်ပြီ။ အချိန်က ညနေစောင်း၊ နေဝင်ဖျိုးဖျာချိန်။ စာတွေပေတွေထဲမှာတော့ . . နွားရိုင်းသွင်းချိန်၊ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်တဲ့။

ပါးစပ်စကားနဲ့ပြောကြတာကတော့ ဒီအချိန်မှာ နာနာဘာဝတွေ မြူးတယ်တဲ့။ ကလေးသူငယ်တွေကို လမ်းပေါ်ထွက်မဆော့ရဘူးလို့ မိဘတွေ တားမြစ်ကြတဲ့အချိန်။ ဒီအချိန်မှာ ဇာတ်လမ်းစခဲ့သူက ကျွန်တော်ပါပဲ။

“ဟေ့ . . မင်းတို့ တစ္ဆေသရဲတွေနဲ့ ကြုံဖူးဆုံဖူးလား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် အားလုံးပြုံးစိမိ ဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြ၏။ စိုးနိုင်က ကွမ်းတစ်ယာကို ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ဝါးရင်း . .

“မင်းကတော့ကွာ . . စပြီ၊ တစ္ဆေသရဲကိုချစ်သူထက် ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်ထင်တယ်”

သူရိန်ကလည်း ထောက်ခံပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် . . ရဲမိုးဆိုတဲ့ကောင်က တကယ့်ကောင်ပဲ၊ ဘယ်အိမ်သရဲခြောက်သလဲပဲ ချောင်းနေတယ်၊ အခုလည်း လုပ်ပြီ”

ကျွန်တော်ကသူတို့စကားကြောင့် ပြုံးမိသည်။ သူတို့ပြောတာတွေကလည်း ဟုတ်နေတာကိုး . . ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အထွန့်တက်ခဲ့မိသည်။

“အိမ်း . . ဒါပေမယ့်၊ အခုကိစ္စက မင်းတို့အားလုံးပါ တွေ့ရမယ့်ကိစ္စလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းအားလုံး မျက်လုံးပြုံးတုန်ကြသည်။ အံ့ဩနားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြ၏။ သရဲကြောက်တတ်သော ကျော်စိုးက . .

“ဘယ်လို . . ငါတို့အားလုံးပါတွေ့ရမယ် . . ဟုတ်လား . . ၊ တစ္ဆေသရဲကို ငါတို့က တွေ့ရမယ်လို့ ဆိုတာလား”

ကျော်စိုးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မေး၏။

“မင်း . . ပေါက်ကရဲတွေ လုပ်ဦးမလို့လား ဟေ့ကောင် . . ”

“အေးနော် . . လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ ဟို . . မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှာ လောလောလတ်လတ် လူသေထားတယ်၊ အသုဘကောင်ချေရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ . . သေတာက အစိမ်းသေနော်”

စိုးနိုင်တို့အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် အသုဘအိမ်ရှိနေသည်။

သေသူက ဦးရွှေဖြိုး . . ၊ အလုပ်ကိုင်က ဆိုက်ကားနင်းသည်။ တစ်နေ့ကပဲ ကားနှင့် သူဆိုက်ကား ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်မိကြသည်။ ကားက ခိုးသွေးအိတ်တွေ တင်လာသောသိုင်နာကားဖြစ်၏။ အရှိန်ကပြင်းပြင်း ခွင့်ဆိုတော့ ပွဲချင်းပြီးပေါ့ . . ။

သတ်တစ်ချက်အလွတ်မှာ အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲခဲ့ရသော ဦး အသုဘအိမ်က အနီးကပ်မှာဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေကြောက်စရာ ခြင်းလည်း ခြင်းလည်း ဦးတော့ အစိမ်းသေအသုဘ မဟုတ်ပါလား။

“မင်းကိုကောင်တွေက ယောက်ျားမဟုတ်ကြသလိုပဲ၊ မိန်းမသလိုပဲ သတ်ထားကြပါလား၊ နေတောင် ကောင်းကောင်းမဝင်သေးဘူး၊ သောက်ရင်းရင့်မကြီးတွေဖြစ်ပြီး ကြောက်ချေးပါချင်နေကြတဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကြောင့် ယောက်ျားဈေးကျတယ်ကွ့ . . ”

သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရှူးရှဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အနာပေါ်တုတ်ကျတာ ခံရသလိုမျိုး . . ၊ ငုပ်လျှိုးနေသော မာန်လေးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်လာကြသည်။

ဦးစွာအသံထွက်လာသူက ဗညား . .

“ကဲ . . ဒါဆို . . မင်းကအခု ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ . . ”

“ငါလား . . မင်းတို့ကို တစ္ဆေခေါ်ပြမယ် . . ”

“ဟေ . . တစ္ဆေခေါ်ပြမယ် . . ဟုတ်လား . . ”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်လည်း မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ဟိုလိုပုံဆိုးပန်းဆိုး တစ္ဆေသရဲကြီးတွေ မလာပါဘူး၊ ငါက Gamin တစ်ခုကစားမလို့ပါ”

“လုပ်ပြန်ပြီ အထူးအဆန်းတွေ . . ”

“အေးကွာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ရှင်းရှင်းသွင်းသွင်း ပြောစမ်းပါ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတော့ ဖန်ခွက်တစ္ဆေ ခေါ်ပြမယ်”

သရဲခေါ်နည်း

“ဖန်ခွက်တစ္ဆေ”

“ဟုတ်တယ် . .

ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ လန့်စရာ ဘာတစ်ခုမှမကြုံရဘူး၊ ပျော်စရာပဲကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ . . ဗေဒင်မေးလို့လည်း ရတယ်၊ ဗေဒင်ကသိပ်မှန် . . ကွက်တိပဲ”

‘ဗေဒင်’ဆို၍ သူတို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြပုံပေါ်သည်။ ကျွန်တော်ပြောသားပဲ . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက မိန်းမဆန်တဲ့စိတ်တွေ ရှိကြပါတယ်လို့ . . ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျော်စိုးဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ အဆိုးဆုံးပါပဲ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်နေတာတောင် စကားပြောရင် မိန်းမဆန်နေတတ်တယ်။

“ဟေ့ကောင် . .

တကယ်ပြောတာလား၊ အဲဒီဖန်ခွက်တစ္ဆေက ဗေဒင်မေးလို့ရသလား”

“သိပ်ရတာပေါ့ . .

ဗညားရာ၊ မှန်လည်းမှန်တယ်

မေးချင်ရာမေးကွာ. .”

“အချစ်ရေးတွေတာတွေကော မေးလို့ရသလား”

ဗညားက သူ့ကောင်မလေးနှင့် အဆင်မပြေဘဲ လမ်းခွဲရမည့် တိန်းဆွဲကနေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာ မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခက်လိုက်တာ ဗညားရာ၊ ငါပြောပြီပဲ. . ကြိုက်တာမေးပါ ဆို. . မှန်အောင်ဟောလိမ့်မယ်၊ အချစ်ရေးတင်မကဘူး. . အမုန်း နေပါ မေးလို့ရတယ်. . .”

သူတို့အားလုံး. . စောစောကလိုကြောက်တဲ့အထာ သိပ်မရှိ တော့. . စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ ရဲမိုး၊ မင်းရဲ့ဖန်ခွက်တစ္ဆေက ကြောက်ဖို့ကောင်းလား”

“တော်တော်. . ကျော်စိုး၊ ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ ကြောက် စရာ မရှိပါဘူးဆို၊ ပျော်စရာကစားနည်းတစ်ခု ကစားနေရသလိုပဲ၊ မင်းတို့သိလာလိမ့်မယ်. . ငါတင်မကဘူး ဒီနည်းလမ်းကို မိန်းကလေး အတော်များများ သိကြတယ်၊ မင်းမယုံရင် ခင်ရူပတို့၊ နဒီတို့နဲ့တွေ့ရင် မေးကြည့်. . ၊ အထူးသဖြင့် အဆောင်နေကျောင်းသူတွေဆို ဒီနည်း လမ်းကို သိပ်လုပ်ကြတာပေါ့. . ”

“ဪ. . ဟို. . ဖျာလိပ်နတ်၊ ပုတီးနတ်လိုမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မိန်းမတွေက ဝေဒင်ဆို စိတ်ဝင်စားကြတယ် လေကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့လို အချစ်ရေး၊ နှလုံးသားရေးတွေကို သိပ် မေးချင်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ မိန်းကလေးတွေချင်း စုနေတော့ လုပ် ကြတာပေါ့၊ ဒီနည်းက ကြောက်စရာလည်းမရှိဘူး၊ ပျော်စရာလည်း ကောင်းတယ်လေ၊ မိန်းကလေးတွေတောင် လုပ်ရဲတာ. . မင်းတို့က ကြောက်နေကြတယ်ဆိုတော့. . ”

“မကြောက်ပါဘူးကွာ. . ငါတို့က သေချာအောင် မေးတာပါ”

သုန္ဒရီနည်း

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ပယောဂဖြင့် တစ္ဆေခေါ်ပွဲစရန် ခြင် ဆင်ကြလေပြီ။ စိုးနိုင်က ရေချိုးခန်းထဲမှကြည့်မှန်ကို ဖြုတ်လာသည်။ သူကြည့်မှန်က အလျားသုံးပေ၊ အနံတစ်ပေခွဲရှိ၏။ အခုတော့လည်း အားလုံးတက်ကြွနေပါပြီ။

“သူရိန်. . မင်းက စက္ကူပေါ်မှာ A ကနေ Z အထိ. . တစ် လုံးချင်းရေးပြီး ကပ်ကြေးနဲ့ညှပ်ထား၊ ကျော်စိုးက သူရိန် ဖြတ်ထားတဲ့ အကွရာစာလုံးတွေကို မှန်ပေါ်မှာ တန်းစီပြီး တစ်လုံးချင်းစီကပ်. . ၊ ပြီးတော့. . (၁)သူညကနေ (၉)အထိ ဂဏန်းဆယ်လုံးကိုရေး၊ တစ်လုံး ချင်းရေးပြီးကပ်. . ၊ ငါက အိမ်စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်တွေကို ခွင့် တောင်းလိုက်ဦးမယ်. . .”

ကျွန်တော်က လိုအပ်သည်များကို မှာကြား၍ ခွေးခြေတစ်လုံး ယူကာ မှန်ပေါ်တွင်အမွှေးတိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထွန်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘုရားဦးချပြီး အိမ်စောင့်နတ်၊ လမ်းစောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ် စတာ တွေကို တတ်သလောက်မှတ်သလောက် တောင်းပန်ခွင့်တောင်းရ လေသည်။

ပြုလုပ်သောမှန်ချပ်နှင့် အကွရာများပုံကို ပေါ်လွင်ထင်ရှား စေရန် အောက်ပါအတိုင်း ပုံဖြင့်ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

သုန္ဒရီနည်း

“သူသဘောသဘာဝကို နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပါဦးကွာ”
ဦးနိုင်က စတောင်းဆို၏။

“ရှင်းပြမယ်.. မင်းတို့မမေးလည်း ရှင်းပြမလို့ပါပဲ။ ဖန်ခွက်
တစ်ခွက်ခေါ်ရင် အခုလိုပြင်ဆင်ထားရမယ်။ အနည်းဆုံး လူသုံးယောက်
ရဲ့ လက်ညှိုးတွေ၊ အဲဒီဖန်ခွက်ပေါ်မှာ ခပ်ဖွဖွဖိထားရမယ်။ တင်ထား
မိတဲ့မှာ ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ဝင်လာပြီ။ ရောက်လာပြီဆိုရင် အဲဒီဖန်ခွက်က
မှန်ပေါ်မှာ စန္ဒေလာလိမ့်မယ်။ လိုရာကိုမေး.. သူက စာလုံးပေါင်းပြ
မယ်”

“ဘယ်လိုစာလုံးပေါင်းပြတာလဲကွာ”

“ဒီလိုကွ.. ဖန်ခွက်က စာလုံးတွေရှိရာကို ရွှေ့ပြီး.. ပြတဲ့
သဘော၊ တစ်လုံးချင်းကို ရွှေ့ပြတာ၊ ဥပမာကွာ.. (YES) လို့ဖြေရင်
(Y)ကို ရွှေ့ပြမယ်၊ ပြီးရင် (E)၊ ပြီးရင် (S) ကို အစဉ်အတိုင်း ရွှေ့ပြတာ
ပေါ့၊ ဒါကို ငါတို့က လိုက်မှတ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ဖော်ရတာပေါ့။

အရေအတွက်တွေပါလာရင် ပြနိုင်အောင်လို့ (၀)သုညကနေ
(၉)အထိ ဂဏန်းဆယ်လုံးပါ ထည့်ပေးထားတယ်။ စာရွက်နဲ့ဘောပင်
ယူပြီး သူရွှေ့ပြတာတွေကို လိုက်မှတ်ရင်.. ကြည့်ရတာပိုအဆင်ပြေ
တယ်..”

“ဟာ.. အဆန်းပဲ၊ ဒါနဲ့.. အကွရာကို မြန်မာလိုရေးလို့ မရ
ဘူးလား”

“မရဘူး၊ မြန်မာလိုရေးရင် (က)ကနေ (အ)အထိ၊ ဒါနဲ့တင်
မပြီးသေးဘူး၊ ရေးခြာတွေ၊ သေးသေးတင်တွေ၊ အောက်ကမြစ်၊
ဝစ္စပေါက်တွေ၊ အသတ်တွေ၊ ဟထိုးတွေ.. အဲဒါတွေလည်း ထပ်ပါ
လာမယ်၊ မြန်မာလို ရေးနေရရင် ဝင်လာတဲ့ တစ္ဆေလည်း စိတ်ရှည်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်.. ဝင်လာတဲ့တစ္ဆေက အင်္ဂလိပ်လို ပေါင်း

သုက္ခိနည်း

ပြလိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုခေါ်တော့လည်း ဗမာလိုခေါ်လို့မရဘူး အင်္ဂလိပ်လို
ခေါ်ရတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတို့ပွဲကျသွားကြသည်။

အထူးအဆန်းလည်း ဖြစ်နေကြပုံပေါ်၏။

“ဟား.. ဟား.. ရယ်ရတယ်ဟေ့၊ ဒီတစ္ဆေက အင်္ဂလိပ်
တစ္ဆေ ဖြစ်မယ်”

“အေးလေ.. ဒါဆို ငါတို့ပါ အင်္ဂလိပ်လိုတတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့၊
ဒါမှမေးလို့ရမှာပေါ့”

ဦးနိုင်အမေးကို

ကျွန်တော်က ထပ်ရှင်းပြ

ရပြန်သည်။

သုက္ခိနည်း

GHOST STORY

“မဟုတ်ဘူး စခေါ်တဲ့အချိန်နဲ့ ပြီးသွားလို့ ပြန်ပို့တဲ့အချိန်မှာပဲ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရတာ၊ ကြားထဲမှာ ကိုယ်မေးချင်တာကို ဗမာလိုမေးလို့ရတယ် သူငယ်ချင်း၊ သူ့သဘောကိုက အဲဒီလိုကွ၊ မင်းတို့ထင်သလို အင်္ဂလိပ်တစ္ဆေမဟုတ်ဘူး”

“အင်္ဂလိပ်တစ်ဝက်. . မြန်မာတစ်ဝက်တစ္ဆေ၊ ဖက်စပ်တစ္ဆေလို့. . ဟား. . ဟား”

ကြောက်တတ်သည်ဆိုသော ကျော်စိုးကပင် ခပ်နောက်နောက်ဝင်ပြော၏။ သူတို့ထင်ထားသလို ကြောက်စရာမဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားကြ၍ ဖြစ်သည်။

“အရေးကြီးတာက ဒါကို အခုလိုနေဝင်ရီတရော ညနေစောင်းအချိန်မှာပဲ ခေါ်ရမယ်၊ မေးချင်တာမေးပြီးရင် တစ္ဆေကို ပြန်ပို့ရမယ်၊ သင့်ဌာနေသင်ပြန်ဘာညာပေါ့၊ လျှောင်သလိုပြောင်သလို မလုပ်ရဘူး၊ ဒါဆိုအေးဆေးပဲ. . ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ အမှန်ဆုံးဆေးဆရာကို မင်းတို့တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“တစ်ခုမေးချင်တယ်ကွာ”

“ပြော. . ကျော်စိုး၊ မင်း. . ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဒီတစ္ဆေက အမြဲပုံသေလား၊ ဒီလိုကွ. . ငါဆိုလိုတာက ဒီတစ္ဆေတစ်ကောင်ပဲ အမြဲလာမှာလား”

“အာ. . . မဟုတ်ဘူး. . မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုကွ. . ဖန်ခွက်လှုပ်လာပြီဆိုရင် အသင်ရောက်ပြီလားလို့မေးလိုက်. . ဖန်ခွက်က မှန်ပေါ်မှာ ကျလိ. . ကျလိနဲ့ ရွှေ့ပြီး (Y) (E) (S) ကို ရွှေ့ပြလိမ့်မယ်၊ (Yes) ပေါ့၊ ရောက်ပြီပေါ့၊ အင်း. . နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ မေးရင်လည်း သူနာမည်ကို ပေါင်းပြလိမ့်မယ်၊ ငါ့အတွေ့အကြုံအရ နာမည်က တစ်ကြိမ်နဲ့တစ်ကြိမ် မတူဘူး၊ ပြောချင်တာကကွာ အနီးအနားမှာ

ရှိနေတဲ့တစ္ဆေက ဝင်လာရတဲ့သဘောပေါ့၊ ဒါကြောင့် တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်မတူတာ. . ”

“ဒါဆို. . တစ္ဆေက အနီးအနားမှာ မရှိရင်ကော”

“မရှိရင်နည်းနည်းကြာတယ်၊ ဒါပေမယ့် လာမှာကျိန်းသေပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွာတော်ရှင်၊ မြို့တော်ရှင်တွေကို ခွင့်တောင်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ အနီးအနားမှာမရှိရင် သူတို့ကပဲသွားခေါ်ပေးတယ်လေ. . ”

ဤတွင် သူရိန်က တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ကွာ. . ဆိုကြပါစို့၊ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ တစ္ဆေက စာမတတ်တဲ့တစ္ဆေဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အင်္ဂလိပ်လိုမတတ်ပဲနဲ့ သူက ဘယ်လိုစာလုံးပေါင်းပြမှာလဲ”

ဗညားစကားကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းမူးသွားရသည်။

သူသိချင်နေတာလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။

“ဒီမယ် သူရိန်၊ ဘာကြောင့်ဘယ်လိုဆိုတာ ငါလည်းရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ငါလည်းတစ္ဆေမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲသိတာ. . မင်းပြောသလိုပေါ့. . စာမတတ်ပေမတတ် အင်္ဂလိပ်စာဆို တစ်လုံးတောင်မတတ်တဲ့ တစ္ဆေပါမေးဖူးတယ်၊

သူနာမည်က အုန်းညွန့်တဲ့၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး. . မိန်းမတစ္ဆေ. . ဒေါ်အုံးညွန့်ပေါ့၊ သေတာကြာပြီလားလို့မေးတော့ (၂)နဲ့(၃)နဲ့ကိုရွှေ့ပြတယ်၊ (၂၃)နှစ်ကြာခဲ့ပြီတဲ့”

“အားပါး၊ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ကြာတာတောင် တစ္ဆေဖြစ်နေတုန်းပဲ၊ မလွတ်မကျွတ်သေးဘူးဆိုတော့ အတော်မိုက်လုံးကြီးတာပဲ”

“မင်းလိုပေါ့ သူရိန်ရာ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

အားလုံးရယ်ကြပြန်သည်။ အတော်. . ကတ်သီးကတ်သပ်
ကောင်တွေဟု စိတ်ထဲမှ ကောက်ချက်ချမိသည်။

“ကဲ. . စခေါ်တော့ကွာ. . ၊ အပြောတွေလျှော့ပြီး အလုပ်နဲ့
သက်သေပြရအောင်လား”

စိုးနိုင်က ဇာတ်မင်းသားလေသံနှင့် ဝင်ပြော၏။ အားလုံးက
ပွဲတောင်းနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း လုပ်ငန်းစတင်ပါတော့သည်။
မွှင့်ထားသောတံခါးဘက် မျက်နှာမူ၍ အသံကိုမြှင့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“Spirit of the glass please come here”

ကျွန်တော့်အသံက ပီပီသသ၊ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့်
တစ္ဆေခေါ်စာတန်းကို (၃)ကြိမ်တိတိလေးနက်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်၏။
အားလုံးရဲ့လက်ညှိုးတွေက ဖန်ခွက်ပေါ်သို့ ခပ်ဖွဖွတင်ထားကြသည်။
သို့သော် ဖန်ခွက်က လှုပ်ပင်မလှုပ်. .

“Spirit of the glass please come here”

ကျွန်တော်က နောက်ထပ်(၃)ကြိမ်ကို တစ်လုံးချင်း၊ ခပ်ဖြည်း
ဖြည်း ရွတ်ဆိုလိုက်ပြန်သည်။ ဤတွင် ကျော်စိုးက. .

“ဟေ့ကောင်. . . Spirit ဆိုတာက ဝိညာဉ်ပဲ၊ အခုငါတို့ခေါ်
မှာက တစ္ဆေလေ၊ Spirit အစား Ghost လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

ကျော်စိုး၏ လေသံခပ်အုတ်အုတ် စကားသံကြောင့်. . ကျွန်
တော် စိတ်တိုသွားရသည်။

“ဟေ့ကောင်. . ဆရာဝန်စုတ် ကျော်စိုး၊ မင်းကဆရာလား
ငါကဆရာလား”

“ဆရာက ဆရာပါခင်ညာ”

ကျော်စိုး၏ မိန်းမလျှာသံလေးဖြင့် ပြန်ပြောလာမှုကြောင့်
ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အိမ်း. . ဒါဆို မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဝိညာဉ်ပဲပြောပြော. .
တစ္ဆေပဲခေါ်ခေါ်၊ ကုလားကြီးနဲ့အရာကြီး. . တရုတ်ကြီးနဲ့ပေါက်ဖော်
ကြီးပါပဲ၊ ငါပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား. . ခွတီးခွကျတွေ မပြောပါနဲ့ခင်
ညာနည်းကမ်းက ဒီလိုဆိုရင် ဒီလိုပဲလုပ်ရမယ်. . ဒီလိုပဲခေါ်ရမယ်နား
အသည်ဘဲ ဝင်မပြောနဲ့. . တိတ်တိတ်နေ အာရုံပျက်တယ်မင်းနား”

လေသံမာမာဖြင့် ကျွန်တော်က ပြန်ဟောက်လိုက်တော့မှ ကျော်စိုးခမျာ ပြုံးစိစိဖြင့် ငြိမ်သွားတော့၏။

“Spirit of the glass please come here”
(၄)ကြိမ်တိတိ၊ ပီပီသသ ကျွန်တော် ထပ်ခေါ်လိုက်တယ်။
အားလုံးငြိမ်သက်နေသည်မို့ ကျွန်တော့်စကားသံက လွှမ်း၍ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

တစ်မိနစ်. . .
တစ်မိနစ်တိတိကြာခဲ့ပြီ. . မထူးခြားသေး။ လက်တွေ့ပြချင်သော ကျွန်တော့်မှာ ဤအုပ်စုရှေ့တွင် အရှက်ကွဲရတော့မည်လော။ ကျွန်တော့်နားထင်မှာ ချွေးများပင် စို့လာခဲ့သည်။
ထိုစဉ်မှာပင်. . .

“ကျီ. . ကျီ. . ကျလီ. . ကျလီ. . ကျီ”
အံ့ဩမှုက စတင်ပါပြီ။ ထူးဆန်းမှုကို အားလုံး သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။

မှန်ချပ်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်တင်ထားသော ဖန်ခွက်က. . တကျိကျိဖြင့် စတင်ရွေ့လျားလာလေသည်။ ဖန်ခွက်တစ္ဆေ ရောက်လာပြီးဆိုတဲ့အသံကြောင့် ကြောက်လန့်စိတ်နှင့်အတူ အံ့ဩမှု၊ ဝမ်းသာမှုက ဒွန်တွဲလျက်. . .

အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ကျွန်တော်က တိတ်တိတ်နေရန် မှာထား၍ မည်သူမျှအသံမထွက်ရဲ။ ဖန်ခွက်ကလေးကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြတော့၏။

ဤနေရာတွင် စောဒကတက်စရာတစ်ခု ရှိပေသည်။
ဖန်ခွက်ပေါ် လက်ညှိုးတွေတင်ထား၍. . လက်ညှိုးက တွန်းခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု မေးစရာရှိ၏။ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ကြပါ။

သရုပ်ဆောင်ချက်

ဝိုင်းပတ်ထိုင်နေသော လူများ၏လက်ညှိုးက ဖန်ခွက်ပေါ် တင်ထားကြသည်။ အမှန်တော့ ခပ်ဖွဖွ တင်ထားကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လုပ်ကြ၍ ပြုလုပ်နေသည်ဆိုပါက Direction (ဦးတည်ချက်လားရာ) မတူညီနိုင်ပေ. . .

တစ်ယောက်၏စိတ်၊ တစ်ယောက်၏ဆန္ဒနှင့် လားရာကို အခြားသူများက မသိနိုင်ကြပေ။ ကျွန်တော်ကတော့ အားရကျေနပ်စွာ နဲ့ မေးခွန်းကို စတင်မေးလိုက်၏။

သည်တစ်ခါတော့အင်္ဂလိပ်လိုမေးခြင်းမဟုတ်။
ဗမာသံစဉ်စစ်စစ်ဖြင့် ရေမရောဘဲ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
“အသင်ရောက်ရှိလာကြောင်း မှန်ကန်ပါက စာလုံးပေါင်းပြ

မ

ထူးဆန်းလွန်းပေစွ၊ အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွ။
ဖန်ခွက်ကလေးက တကျိကျိဖြင့် မှန်ချပ်ပေါ်တွင် သိသာထင်ရှားစွာ ရွေ့နေလေသည်။ ဦးတည်ရာကား (Y)၊ ထိုနောက် (E)၊ ပြီးတော့ (S)။

“(YES) တဲ့. . ရောက်လာပြီတဲ့. . ”
စိုးနိုင်က အံ့ဩသောအသံဖြင့် ထုတ်ပြော၏။
ဖန်ခွက်တစ္ဆေကား ဧကန်အမှန်ပင် ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အံ့ဩစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အသင်ရောက်ရှိနေကြောင်းသိရပြီ၊ သင့်အမည်ကိုသိလိုပါသည်။ သိသာထင်ရှားစွာ ပေါင်းပြပါ. . ”

ကောင်းစွာနားလည်သည့်အလား ဖန်ခွက်ကလေးက တကျိကျိဖြင့်ရွေ့၍ အင်္ဂလိပ်စာလုံးအက္ခရာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြနေလေ

သရုပ်ဆောင်ချက်

သည်။ ဗညားက စာရွက်တွင် ဘော
ပင်တစ်ချောင်းဖြင့် လိုက်လံရေးမှတ်
နေ၏။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့. . .

ဘုရားပွဲဈေးတန်းတွင် လုပ်လေ့ရှိတဲ့
သံပတ်ကား၊ ဓါတ်ခဲကားလေးနှင့်
တူ၏။ အရှေ့ဘက်သွားလိုက်၊ အ
နောက်ဘက်သွားလိုက်၊ တောင်
ဘက်သွားလိုက်၊ မြောက်ဘက်သွား
လိုက်ဖြင့်. . .

“သေသေချာချာ လိုက်မှတ်
ဗညားရေ၊ စာလုံးတွေကများတယ်”

“အေးပါ. . . ငါမှတ်ထား
တယ်”

ဖန်ခွက်ပေါ်မှာ. . . ဗညား
လက်ညှိုးမရှိတော့. . . အနည်းဆုံး
(၃)ချောင်းရှိလျှင်ရသည်။ ဗညားက
စာရွက်နှင့်ဘောပင်ကို ကိုင်ပေးနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးပြီး၍ ငြိမ်
သွားချိန်မှာတော့ သူပေါင်းပြသော
အင်္ဂလိပ်အက္ခရာစာလုံးများကို ပြန်
စီကာ အပိုဒ်ခွဲလိုက်သည်။

တွေ့လိုက်ရသည်က. . .

‘SHWE PHYO. . . တဲ့
ရွှေဖြိုးတဲ့ဟေ့. . .’

အားလုံးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

နဂိုကတည်းက ကြောက်တတ်သော ကျော်စိုး၏လက်ညှိုးမှာ
အဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေတော့၏။ စိုးနိုင်အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုး
အသုဘအိမ်မှာ ဦးရွှေဖြိုးဆိုတဲ့ဆိုက်ကားသမားက ပွဲချင်းပြီးသေထား
သည့်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်က သေချာအောင်ထပ်မေးသည်။

“ရွှေဖြိုးဆိုတာ ယောက်ျားလား. . . မိန်းမလား၊ ယောက်ျား
ဆိုရင် (M) ကိုပြပါ၊ မိန်းမဆိုရင် (F) ကိုပြပါ”

ဖန်ခွက်က စတင်ရွှေ့ပါပြီ။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်ရပ်သွား၏။
သူရပ်သွားသောနေရာက (M) ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ. . . သေချာပြီ၊ ရွှေဖြိုးဆိုတာ ယောက်ျားကြီးဘဲ. . .”

“ဟို. . . ဟို. . . နာရေးအိမ်က ဆိုက်ကားသမားလား မသိဘူး”

စိုးနိုင်အသံက တုန်ယင်နေပြီ။ သူတို့အားလုံး ကြောက်လန့်
နေပုံပေါ်သည်။ ကျွန်တော်ကမလျှော့သေး. . . သေချာသထက် သေ
ချာအောင် ထပ်မေးပြန်သည်။

“အသင်သေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဖန်ခွက်က ခါတိုင်းထက် ပိုမြန်မြန်ရွှေ့ပြနေသည်။ တစ္ဆေ
ရွှေ့ပြီးလည်း စိတ်မရှည်တော့ဟန်တူ၏။ ဗညားက ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်ဖြင့် လိုက်မှတ်နေရာက ထအော်၏။

“ဟိုက်. . . ဘုရား. . . ဘုရား. . . (2DAY)တဲ့. . . သေတာ
စစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့”

“ဟာ. . . ဟုတ်ပါပြီ. . . သေချာပါပြီ၊ ဒါ. . . ဒါ. . . ဟိုအိမ်
ဦးရွှေဖြိုးပဲ. . .”

စိုးနိုင်မှာ အတော်သွေးပျက်သွား၏။ မျက်နှာတွင် သွေးပင်မနီ

တော့၊ ကြက်သီးတွေလည်း တဖြန်းဖြန်း...

“ငါ... ငါ... နှာခေါင်းထဲ နှင်းနံ့ရတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်... ငါလည်းရတယ်”

သူတို့ပြောတော့ ကျွန်တော်ပါလန့်လာသည်။ ကြက်သီးတွေလည်း ထူးခြားစွာ တဖြန်းဖြန်းထလာ၏။ ထူးခြားသော လှိုင်းတစ်ခု၏ ရိုက်ခတ်မှုကို ကျွန်တော်ခံစားနေရသည်။

ကြောက်စိတ်ကို သူငယ်ချင်းတွေမရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိထားရင်း ထပ်မေးလိုက်၏။

“အသင်က... ဒီလမ်းထဲကပါလား”

ဖန်ခွက် ပေါင်းပြသောစာလုံးက (YES)တဲ့။

“အောင်မလေးဗျာ... သရဲ... သရဲ”

ဝရုန်းသုန်းကားဖြင့် ကျော်စိုးအိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးတော့သည်။ တစ်ယောက်ထပြေးတော့ အားလုံးထပြေးသည်။ ဦးဆောင်သူက ကျော်စိုး။ သူ့နောက်မှ ဗညား၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စိုးနိုင်...။

“ဟေ့... ဟေ့... ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ နေကြဦးလေ၊ သူ့ကို ပြန်ပို့ရအောင်လာကြအုံး”

“မလာဘူး... မလာဘူး... မင်းဟာမင်းပြန်ပို့၊ ငါတို့တော့ပြေးပြီ”

ဘယ်သူမှခေါ်လို့မရတော့...။

အိမ်ပေါ်မှဝရုန်းသုန်းကား ခုန်ချထွက်ပြေးကာ လမ်းမပေါ်ထွက်ရပ်နေကြသည်။ ဦးရွှေဖြိုးကို ပြန်ပို့ပေးရအုံးမည်မို့ အိမ်ထဲကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဝင်လာခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ မီးချောင်းမှာ တဖျတ်ဖျတ်မျက်တောင်ခတ်ပြီး ကျွမ်းသွားလေသည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြက်သီးတွေတဖြန်းဖြန်း ထ

သွားရသည်။

ဥပဒေထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် အားလုံးမေးပြီးလျှင်... (YOU MAY GO) ဟုပြန်ပို့ရမည်။ လည်ချောင်းထဲမှ တစ်နေသောစကားလုံးများကို အတင်းအားယူ ဖျစ်ညှစ်၍ ပြောချလိုက်သည်။

“ယူ... မေ... ဂိုး”

ပြောအပြီး ကျွန်တော်လည်း ဝုန်းခနဲထပြေးပါတော့သည်။ အခုတော့ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့်အတူလမ်းပေါ်မှာ...

တခြားလူတွေကိုလည်း မပြောရဲ။ အထူးသဖြင့် ဤလမ်းထဲက လူတွေကိုအသိမပေးရဲ...။ ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်လုပ်ကြသည်ဟု လူကြီးတွေက ဆူကြလိမ့်အုံးမည်။

ခက်တာက... ဒီနေ့ည စိုးနိုင်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမအိပ်ရဲကြတော့...။ စိုးနိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အိမ်တွင်မအိပ်ရဲ...။

“မရှိတော့ပါဘူးကွာ... သူပြန်သွားပါပြီ၊ ငါပြန်ပို့ပြီးပါပြီ”

ကျွန်တော်ကသူတို့ကို ခပ်တိုးတိုးရှင်းပြ၏။

သို့သော် သူတို့ကလက်မခံ။

“ပြန်သွားတာ မင်းမြင်လို့လား”

“စိုး... ငါကဘယ်လိုလုပ်မြင်မှာလဲ အရူးကောင်ရဲ”

“ဒါဆို တကယ်မပြန်ပဲနဲ့ အိမ်ထဲမှာငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါမျိုးသာ တွေ့လိုက်လို့ကတော့... အဟင်းဟင်း... မတွေးဝံ့စရာပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သူရိန်ကတော့ အခုလိုအကြံပေး၏။

“ဗညားနဲ့ကျော်စိုးက ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်အိပ်၊ ရဲနဲ့က တာမွေ

ပြန်ရတာသေးတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့အိမ်မှာလိုက်အိပ်. .”

ထိုအခါ စိုးနိုင်က မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလျက်. .

“ဟေ့. . ဒါဆို. . ငါ. . ငါက ဘယ်မှာအိပ်ရမှာတုန်း”

စိုးနိုင်ပုံစံကိုကြည့်ကာ အားလုံးရယ်ကြတော့၏။

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေ၊ ငါ့ကျတော့ ပစ်ထားတယ်”

စိုးနိုင်က မကျေမချမ်းနှင့် ပွစိပွစိထပ်ပြောနေ၍ သူရိန်က ဝင်ပြောရတော့၏။

“ဟီ. . ဟီ. . မင်းလည်းငါ့အိမ်မှာပဲ လိုက်အိပ်ပါကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

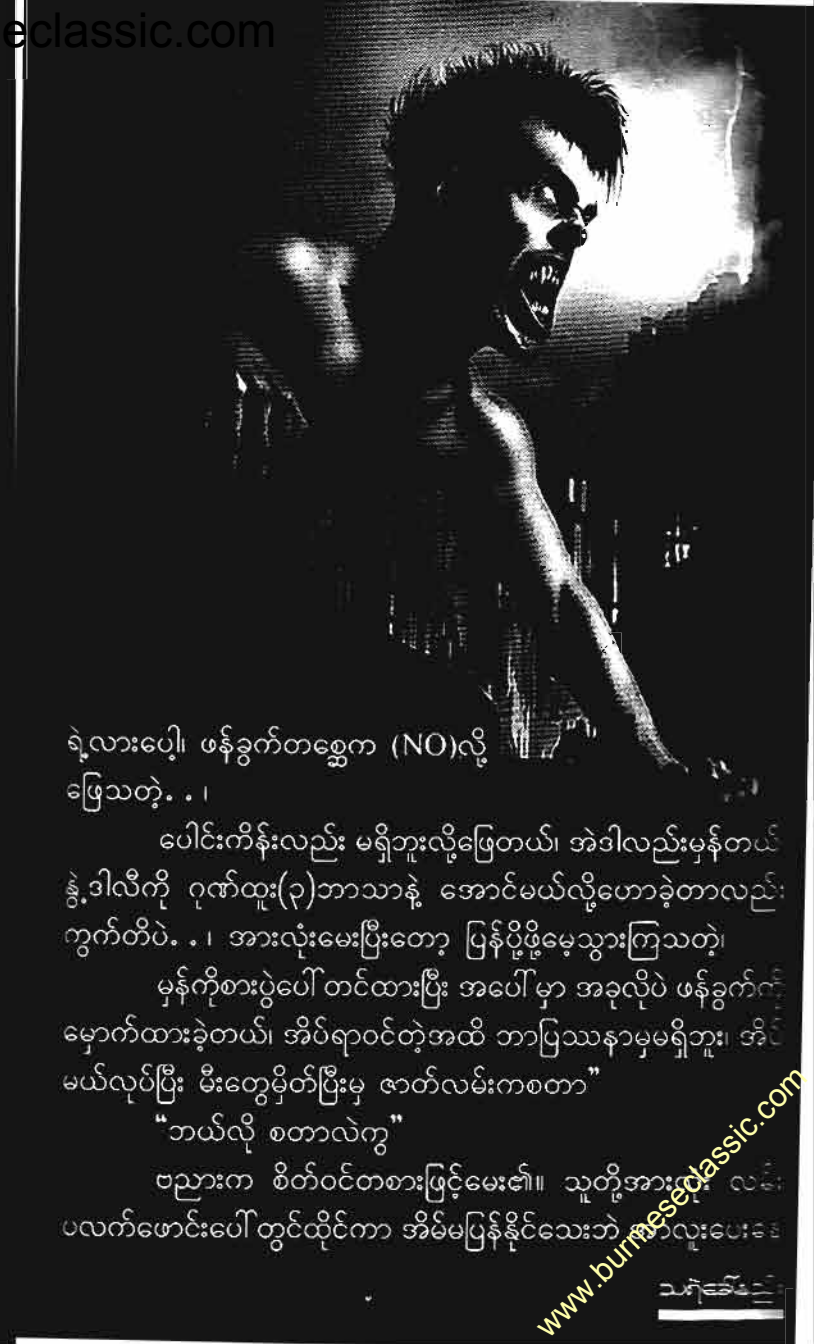
“ဒီလိုမှပေါ့ကွာ”

ထိုအခါကျမှ စိုးနိုင်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်တူသည်။ ဟင်းခနဲသက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ပင်ပန်းစွာချလိုက်ပါတော့၏။

ဤတွင်ဗညားက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သူသိလိုတာတစ်ခုကို မေးလာပြန်သည်။

“ဒါနဲ့. . သူငယ်ချင်း၊ မင်းပြောသလို (YOU MAY GO)လို့ ပြောပြီး ပြန်မပို့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်တတ်သလဲကွ”

“ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုပြောပြမယ်. . တစ်ခုက ရန်ကင်းတိုက်ခန်းမှာ ဒါကလည်း သူငယ်ချင်း ခင်ရူပကပြန်ပြောပြတာ၊ အဲဒီနေ့က အခုလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေ စုအိပ်ကြတယ်. . လူကြီးတွေမရှိတုန်းပေါ့၊ ငါတို့လိုပဲ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကိုခေါ်တယ်၊ တစ်ခွက်ဝင်လာတယ်၊ သူတို့တုန်းက သေသွားတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်နေတဲ့ အဘိုးကြီးဝင်လာတာတဲ့. . ဘာပြဿမ္မတော့မရှိဘူး၊ ဗေဒင်တွေမေးကြတယ်၊ မေးသမျှ မှန်သတဲ့ ခင်ရူပက သူ့ရည်းစားအကြောင်းမေးတယ်၊ သူ့ရည်းစားက သစ္စာရှိ

ရဲ့လားပေါ့၊ ဖန်ခွက်တစ်ခွက် (NO)လို့ ခြေသတဲ့. . ၊

ပေါင်းကိန်းလည်း မရှိဘူးလို့ဖြေတယ်၊ အဲဒါလည်းမှန်တယ် နဲ့ဒါလီကို ဂုဏ်ထူး(၃)ဘာသာနဲ့ အောင်မယ်လို့ဟောခဲ့တာလည်း ကွက်တိပဲ. . ၊ အားလုံးမေးပြီးတော့ ပြန်ပို့ဖို့မေ့သွားကြသတဲ့၊

မှန်ကိုစားပွဲပေါ်တင်ထားပြီး အပေါ်မှာ အခုလိုပဲ ဖန်ခွက်ကို မှောက်ထားခဲ့တယ်၊ အိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ ဘာပြဿနာမှမရှိဘူး၊ အိပ်မယ်လုပ်ပြီး မီးတွေမှိတ်ပြီးမှ ဇာတ်လမ်းကစတာ”

“ဘယ်လို စတာလဲကွ”

ဗညားက စိတ်ဝင်တစားဖြင့်မေး၏။ သူတို့အားလုံး လမ်းပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အိမ်မပြန်နိုင်သေးဘဲ အားလုံးပေးခဲ့

ကြ၏။ အားလုံး ကျွန်တော်စကားလုံးတွေအောက်၌ မျှော်ဝင်စီးပါ
နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း မခြွင်းမချန်ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့ကွာ ညဘက်ကျတော့ တကွီကျွဲနဲ့
အသံတွေ ကြားနေရတော့တာပေါ့။ ကြွက်တိုးသံများလားဆိုပြီး
ထကြည့်ရသေးတယ်တဲ့. . . ဒါပေမယ့် ကြွက်မဟုတ်ဘဲ ဖန်ခွက်က
မှန်ပေါ့ မှာတကွီကျွဲနဲ့ ရွှေလျားနေတာတွေတော့မှ ငယ်သံပါအောင်
အော်ကြပြီးထွက်ပြေးကြတယ်တဲ့. . .

ဘေးခန်းကလူတွေသိသွားတော့ အဲဒီအန်တီကြီးက အတွေ့
အကြုံရှိတယ် ထင်ပါတယ်။ သူတို့ကို ပွစိပွစိဆူပြီး ဖန်ခွက်ကို (YOU
MAY GO)လို့ လာပြောပေးတော့မှ ငြိမ်သွားတာတဲ့”

“အင်း. . . ဝင်လာတဲ့ တစ္ဆေကို မပြန်ခိုင်းတော့ မျက်စိလည်ပြီး
မပြန်တတ်တာများလား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကျော်စိုး. . . ဝိညာဉ်တစ္ဆေတွေရဲ့လောကမှာ
လူရဲ့နှုတ်စည်းက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ နှုတ်ဖွင့်နှုတ်ပိတ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ
ကွ့. . .”

“ဒါနဲ့ နောက်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကကော”
ပရိသတ်က ဆက်တိုက်တောင်းဆိုနေပြန်သည်။

“ပြောပါမယ်ကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း အားလပ်ချိန်လေးတောင်
မပေးသေးဘူး”

ကျွန်တော်က စိုးနိုင်ထံမှ ကွမ်းတစ်ယာကိုတောင်းရင်း. . . ခပ်
ညည်းညည်းပြောမိ၏။

“ပြောစမ်းပါကွာ. . . စိတ်ဝင်စားလို့ အားလုံးနားထောင်နေတဲ့
ဟာကို. . .”

“အေးပါ. . . နောက်ဖြစ်ရပ်က ရန်ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး မန္တလေး

မှာ၊ ဖြစ်တာကလည်းတခြားလူ မဟုတ်ဘူး. . . ငါ့အဖေကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့
ရတဲ့ဖြစ်ရပ်၊ ဒါကြောင့် ဒီပညာကို ငါက ငါ့အဖေဆီက သိခွင့်ရခဲ့တာ
ပေါ့။ ဒီတုန်းက ငါ့အဖေက လူပျိုကျောင်းသားဘဝပဲ ရှိသေးသတဲ့၊
တစ်နေ့ သူတို့အိမ်နားမှာ အခုလိုပဲ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အစိမ်းသေ
သေသွားတဲ့ အသုဘရှိသတဲ့၊ ရက်မလည်သေးဘူး. . . မနက်ကမှ ဆိုင်
ကယ်မှောက်ပြီးသေတာ၊ ငါ့အဖေတို့က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဲဒီညနေ
ပိုင်းမှာ ဖန်ခွက်တစ္ဆေခေါ်ကြတာ”

“အိမ်မှာပဲ လုပ်ကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်. . . အိမ်မှာပဲ၊ အဲဒီညကဝင်လာတဲ့သူက ဆိုင်
ကယ်မှောက်သေသွားတဲ့လူ ဝင်လာတာ၊ ကြောက်ကြောက်နဲ့ မေးကြ
မြန်းကြအပြီးမှာ ပြန်ပို့ရမယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးတဲ့၊ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်သွားကြပြီး အတော်လေးကြာမှ ပြန်လာကြတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာ
တင် စတာပဲ. . .”

“ဘယ်လိုစတာလဲ၊ ခုနကလို ဖန်ခွက်က တကွီကျွဲသွားတော့
တာပဲလား. . .”

“မဟုတ်ဘူး သူရိန်ရေ၊ ဒီထက်အဆတစ်ရာလောက် ဆိုး
တယ်၊ ဖြစ်ပုံက သူတို့အိပ်ရာဝင်ကြတော့ ခြင်ထောင်ကြိုးတွေကို
လာဖြုတ်ချသတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ကြိုးပြတ်ကျတာလားပေါ့. . .
ဒါပေမယ့် ခြင်ထောင်က တစ်လုံးတည်း ဖြုတ်ချခံရတာမဟုတ်ဘူးဟေ့
ခြင်ထောင်သုံးလုံးစလုံးကို ကြိုးတွေဖြုတ်ချတာ”

ကျွန်တော်စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ကာ သူတို့ကိုအကဲခတ်
ကြည့်သည်။ အားလုံးကငြိမ်သက်စွာ၊ စိတ်ဝင်စားစွာ နားဆင်လျက်။

“အူ. . . ဝူ. . . အူ. . . ဝူ”

အချိန်က သန်းခေါင်ကိုဖြတ်ကျော်နေပြီဖြစ်ရာ လမ်းဘေး

နေ့တစ်သိုက် သူတို့ထိုင်နေသော ပလက်ဖောင်းရှေ့သို့ကြည့်ကာ . .
အဲဒီအခါ အုလိုက်သောအသံကြောင့် အားလုံးကြက်သီးမွေးညင်း
တွေ ဆောင့်ဆည်းရတော့သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်က ဇာတ်လမ်း
အပြင်အပျက်ကို ဆက်ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ခြင်ဆောင်ကြီးတွေ ပြန်ချည်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ အိမ်
အနောက်ဘက်ကနေ ဝန်းခနဲ၊ ခွမ်းခနဲ အသံတွေကြားရတယ် . . ၊
နန်းကန်တွေ ကျကွဲတဲ့အသံတွေ . . ၊ ဗွမ်းခနဲ ရေအိုးကိုမှောက်ချသံ
တွေပေါ့၊ သွားကြည့်တော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ ဘာပန်းကန်မှ မကွဲဘူး၊
ဘယ်ရေအိုးမှလည်း မှောက်ချမခံရဘူးတဲ့”

“ဟိုကောင် ခြောက်နေတာပေါ့”

“အေးပေါ့ . . သူကမပြန်ရဲပဲ ရှိနေတာကိုး၊ ထပ်ပြောပြဦးမယ်
ဒီထက်ဆိုးတာကို၊ အဲဒီမှာတင် သူတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြောက်နေကြပြီ။ ဇောချွေးတွေပျံတဲ့သူကပျံ၊
ကြက်သီးတွေထသူကထ၊ ခြေလက်တွေတုန်သူကတုန်ပေါ့ . . ”

“သရဲခြောက်ပြီဆိုတာ သိနေတာကိုး”

“သူတို့အားလုံး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ပဲ ပြန်အိပ်ကြ
တာပေါ့ကွာ၊ ဘုရားစာတွေရတဲ့လူက ဘုရားစာတွေ ရွတ်ကြပေါ့၊ သိပ်
မကြာလိုက်ပါဘူး၊ ခုတင်ကိုလဲ ဆွဲလှုပ်သတဲ့ . . ၊ အထိတ်တလန့်နဲ့
သကြည့်လိုက်တော့ . . . ခုတင်ခြေရင်းမှာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေလေ
ရဲ့ . . . ”

“ဟို . . ဆိုင်ကယ်မှောက်တယ်သူလား”

“အစစ်ပဲဗညားရေ . . မျက်နှာမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ . . ၊ အ
ဝတ်အစားတွေမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ပေါ့၊ ဒီလူကိုမြင်ဖူးပြီးသား . .
ဘစ်လမ်းတည်းနေသူတွေဆိုတော့ အခုလို တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ . .

သရဲခေါ်နည်း

ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ ငယ်သံပါမအောင်အော်ကြပြီး ဝရုန်းသုန်း
ကား ပြေးကြလွှားကြပေါ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ရောက်လာပြီး ဝိုင်းမေးကြ
ရတယ်”

“အဲဒီအချိန် ဟိုကောင်ရှိသေးလား”

“ဘယ်ကောင်လဲ”

“သရဲလေ . . ခုတင်ခြေရင်းမှာရပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သရဲလေ”

“ဪ . . အဲဒီကောင်လား ခုတင်ခြေရင်းမှာတော့ မရှိတော့
ဘူး၊ သူတို့လည်း မအိပ်ရဲလို့ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေဖွင့်ထားကြရတယ်
ဘေးအိမ်ကလူတွေပါ လာနေပေးရတယ်၊ မနက်ကတော့မှ တစ်

ထွန်းကလေးသည်ထဲသို့တော့ လုပ်သင့်တာလုပ်ကြတော့မှ ငြိမ်သွားတာ
တဲ့... သူငြိမ်သွားတာ တံမြက်စည်းစာ ကျွေးတော့တာပေါ့”

“အင်း... အံ့ဩစရာပဲနော်”

“ကဲ... ငါတို့လည်း သွားကြရအောင်”

ထိုည၌စိုးနိုင်တို့အိမ်ကို သော့ခတ်ကာ သူရိန်အိမ်မှာ လိုက်
အိပ်ရသောအဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့က
ဘာမှထူးထူးခြားခြား၊ ဆိုးဆိုးရွားရွား မကြုံရသေးပါ။ အားလုံးက မအိပ်
ရဲလောက်အောင် ကြောက်နေ၍သာ အပြင်မှာသွား အိပ်ကြရခြင်းဖြစ်
သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်... ကျွန်တော်တို့ ထူးခြားသော
သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ သတင်းသယ်ဆောင်သူမှာ
ဗညားဖြစ်လေသည်။

ထိုင်နေကျ ရွှေဝါလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
မနက်စာစားနေစဉ် ဗညားက ထိုသတင်းထူးကို ဖောက်သည်ချခြင်း
ဖြစ်၏။

“အဲဒီညနေက ဦးရွှေဖြိုးအသုဘမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကြသ
တဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အလောင်းက အိမ်ပေါ်မှာပြင်ထားတာလေ၊ ညနေပိုင်းဆို
တော့ ဧည့်သည်တွေလည်း အပြည့်ပေါ့၊ ပထမဆုံးအလောင်းစင်
ခေါင်းရင်းက ရေဖန်ခွက်က ခွမ်းခနဲကျပြီး ကွဲသွားသတဲ့...”

“ဟာ... အလောင်းကိုကပ်ထားတဲ့ ရေခွက်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူ့အလိုလိုကျကွဲတာ၊ ငါစဉ်းစားမိသလောက်
ဒီအချိန်က ငါတို့ဖန်ခွက်တစ်ခုကို ခေါ်နေတဲ့အချိန်ပဲ၊ အဲဒါနဲ့ အားလုံး

သက်ဆိုင်နည်း

အံ့ဩပြီး နောက်ထပ်ဖန်ခွက်အသစ်တစ်လုံးနဲ့ ပြန်ကပ်ပေးထားရတာ
ပေါ့၊ အိမ်သားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ သို့လောသို့လောနဲ့ စဉ်းစားရ
ခက်နေတာပေါ့”

“နောက်ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ ဗညား”

ကျွန်တော်ကလည်း ဒါမျိုးဆို စိတ်ဝင်စားသူပီပီ ဗညားကို
ခကားဆက်ပေးသည်။

“သိပ်မကြာဘူး သားစိမ်းငါးစိမ်းနဲ့လိုလို၊ နန္ဒင်းစိမ်းအနံ့လိုလို
ရသတဲ့... ရတာကမှ မွန်ထူအောင်ရတာတဲ့၊ အိမ်သားတွေတင် မက
ဘူး ဧည့်သည်တွေပါရတာ၊ ဒါနဲ့ အားလုံးကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထပြီး
အမျှတွေဝေကြတာပေါ့ကွာ၊ အစိမ်းသေဆိုတော့လည်း လူတွေက
အလိုလိုနေရင်း ကြောက်နေကြတာပေါ့”

“မင်းလိုပဲပေါ့”

“ဟ... ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့အားလုံး
လည်း ပါပါတယ်၊ ဟောဒီဆရာကြီး ရဲမိုးလည်းပါတယ်၊ သူလည်း
ဆင်းပြေးခဲ့တာပဲ”

ဗညားကကျွန်တော့်ဘက် မြားဦးလှည့်လာပြန်သည်။

သူရိန်က သိလိုစိတ်များဖြင့် ထပ်မေး၏။

“နောက်တော့... ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲ”

“ဖြစ်တယ်သူရိန်... ဦးရွှေဖြိုးရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးလေးက
ကောက်ကာငင်ကာ ထင်တယ်၊ စူးစူးဝါးဝါးကို ထင်တာတဲ့၊ ငိုရင်းက
လက်ညှိုးထိုးပြီး၊ ဟိုမှာဖေကြီး... အဖေကြီးထလာပြီ၊ ဟော... အိမ်
အောက်ကိုဆင်းတော့မယ်၊ သမီးတို့ကိုလှည့်ကြည့်နေတယ်... ဟော
ဖေကြီး ဆင်းသွားပြီ၊ လှေကားကနေ အောက်ကိုဆင်းသွားပြီးဆိုပြီး
ငိုတာတဲ့”

သက်ဆိုင်နည်း

“ဟေ့ . . အံ့ဩစရာပဲ”

“ဟုတ်ပဲ . . ကလေးက မြင်နေရတာဖြစ်မှာပေါ့ . . ”

“အဲဒီမှာတင် လူတွေထပြေးကြတာပေါ့၊ ဝုန်းဒိုင်းဆန်သွားတာပေါ့ကွာ”

“နေဦး . . ဗညား၊ အဲဒါ ဘယ်အချိန်ကလဲ”

ကျွန်တော်က တစ်ခုခုကိုတွေးမိ၍ ယခုလိုမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိရမှာလဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါတို့ စိုးနိုင်အိမ်ကနေ

သဂြိုဟ်နေဦး

ဝန်ခွက်တစ္ဆေ ခေါ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ငါတို့ခေါ်လို့ သူငယ်ချင်းမလာဘူးသိတာ”

“အေး . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုရင်တောင်မှ အံ့ဩစရာ . . စဉ်းစားစရာ တိုက်ဆိုင်မှုပဲနော်”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ပြန်တွေးကြည့်ရင် ကြောက်စရာကြီး အစိမ်းသေ ဦးရွှေဖြိုးက ငါတို့ဆီကိုထလာတာပေါ့၊ အမယ်လေး . . ဘုရား . . ဘုရား . . ငါတို့မတွေ့လိုက်တာ ကံကောင်းတယ် ပြောရမယ်၊ တွေ့လိုက်ရင် ငါတို့လည်း ပုံလဲကျသွားမလားပဲ”

“ပုံမလဲဘဲ ခွေးပြေးဝက်ပြေးမိမှာတော့ အမှန်ပဲဟေ့”

ပရလောက၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုဟု ကျွန်တော်ကောက်ချက်ချမိသည်။

“တော်ပြီ . . တော်ပြီ၊ နောက်ဆိုဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့နဲ့”

စိုးနိုင်ကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တစ်ခါတည်း အချွတ်တရား ရသွားပုံပေါ်သည်။ သူရိန်လည်း ထိုနည်းတိုင်းပင်။

“ဟင် . . ရဲမိုး၊ မင်းပြောတော့ ကြောက်စရာဘာမှရှိဘူး၊ အန္တရာယ်ဘာမှမရှိဘူးဆို၊ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့ Game တစ်ခုဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒါပျော်စရာ Game တစ်ခုပဲ”

“အေး . . အဲဒီသရဲGame ကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ကစားအဲ့၊ ငါတို့ကို ဘယ်တော့မှမခေါ်နဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ် . . ဗညားပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါတို့ဘဝက အန္တရာယ်ကို ဆရာအတင်မှားတဲ့ အဇာတသတ်လို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီကောင်လေးလို့၊ ဒီကောင်ပေါက်ကရလုပ်တာတွေကို ဘေးကလောင်လုပ်တတ်ပြီ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ . . ဆိုးဆိုးရွားရွားမကြုံရဘူး”

အားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုပယ်ပယ်နယ်နယ် ကောင်းချီးပေးကြတုန်းသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှအထွေအထူး မတုံ့ပြန်တော့ပဲ ရယ်ကဲ့ကဲ့သာ လုပ်နေတော့သည်။ တကယ်တော့ ထို Game ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကမှ ကောင်းမွန်စွာ မကစားနိုင်ခဲ့သည်ကိုး။

“ရှိပါစေတော့ကွာ. . ငါ့ကိုပဲလက်ညှိုးထိုးကြပါတော့”

သို့သော်. . . ကျွန်တော်၏ အကျင့်စရိုက်နဲ့ ဝါသနာကတော့ ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့ပါ။ ခေတ္တမျှသာ ငုပ်လျှိုးသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အချိန်တန်တော့လည်း ဗီဇကပျောက်ဖျက်၍မရ။

ယခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်သည် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ပရလောကဖြစ်ရပ်များနှင့်ပတ်သတ်၍ ကောက်ချက်တစ်ခုချခဲ့မိသည်။

ပရလောက၊ နာနာဘာဝလောကသည် ဧကန်အမှန်ရှိ၏။

ဘုရားဟောဇာတ်နိပါတ်တော်များတွင်လည်း ပေတလောကသည်အထင်အရှားပါရှိနေ၏။ မယုံမကြည် မဖြစ်စကောင်း။

သို့သော် ပရလောက၊ ဝိညာဉ်လောကသည် သူ့အလွှာနှင့်သူရှိနေသည်။ သူတို့အလွှာက သာမန်လူတို့၊ သာမန်အခြေအနေမှာ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရသောအလွှာ၊ မြင်ခွင့်တွေ့ခွင့်မရှိသော အလွှာဖြစ်၏။

လောကကြီးက မြင်တွေ့ရန် မလိုအပ်၍ ဖုံးကွယ်ထားသော အရာကို ကျွန်တော်တို့က သဲသဲမဲမဲ စူးစမ်းချင်နေကြသည်။ လေ့လာသုတေသန ပြုလုပ်လိုကြသည်။

တကယ်တော့ ဤလောကနှင့် မပတ်သတ်တာအကောင်းဆုံးပင်. . . ။ ရှုပ်ထွေးသော နားလည်ရခက်သော ပရလောကကို ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲရှိပါစေ။ ရောစပ်မိပါက မလိုလားအပ်သောပြဿနာများ (ဝါ) ဖြေရှင်းရခက်သော ပြဿနာများစွာကို ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း မပတ်သတ်သင့်သည်များကို ပတ်

သက်မိ၍ မလိုလားအပ်သော အရှုပ်အထွေးများစွာဖြင့် စိတ်သောကတစ်ခုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ယခုတိုင် ထိုပြဿနာက မပြီးသေး. . . ။ ဆက်လက်တည်ရှိနေဦးမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူပရိတ်သတ်အပေါင်းတို့ကိုလည်း ကျွန်တော်၏အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံ၍ စေတနာနှင့် အသိပေးလိုက်ပါသည်။

“ပရလောကသည် မပတ်သက်ကောင်းပါ” . . ဟဲ့. . ။

MIKE THE HEADLESS CHICKEN

ခေါင်းမပါတဲ့ကြက်ကလေး

“ မိုက် ”

ဒါ့ဖွယ်သရဲ ကြက်ကလေး ‘မိုက်’ဟာ (၁၉၄၅-ခု) ဧပြီလ ပေါက်ဖွားခဲ့ပြီး (၁၉၄၇-ခု) မတ်လအထိ အသက်ရှင်သန်ခဲ့ပါတ။ သူ့ရဲ့သခင်ကတော့ ကိုလိုရာဒိုပြည်နယ်၊ ဖရူတာမြို့က လယ်သမား လျှိုက်အိုလ်ဆန်ဖြစ်ပါတယ်။

(၁၉၄၅-ခု) စက်တင်ဘာလ (၁၀)ရက်နေ့မှာ ဇနီးဖြစ်သူက သူ့က ဟင်းစားမရှိလို့ဆိုပြီး အိမ်နောက်ဘက်မှာမွေးထားတဲ့ ကြက် ကလေး ‘မိုက်’ကို သတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ . . လျှိုက်အိုလ်ဆန်ဟာ အိပ်တန်းပေါ်က မိုက်ရဲ့ခေါင်း ပိုက်ဆန်နဲ့ တအားလွှဲခတ်ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ကြက်ကလေး ‘မိုက်’

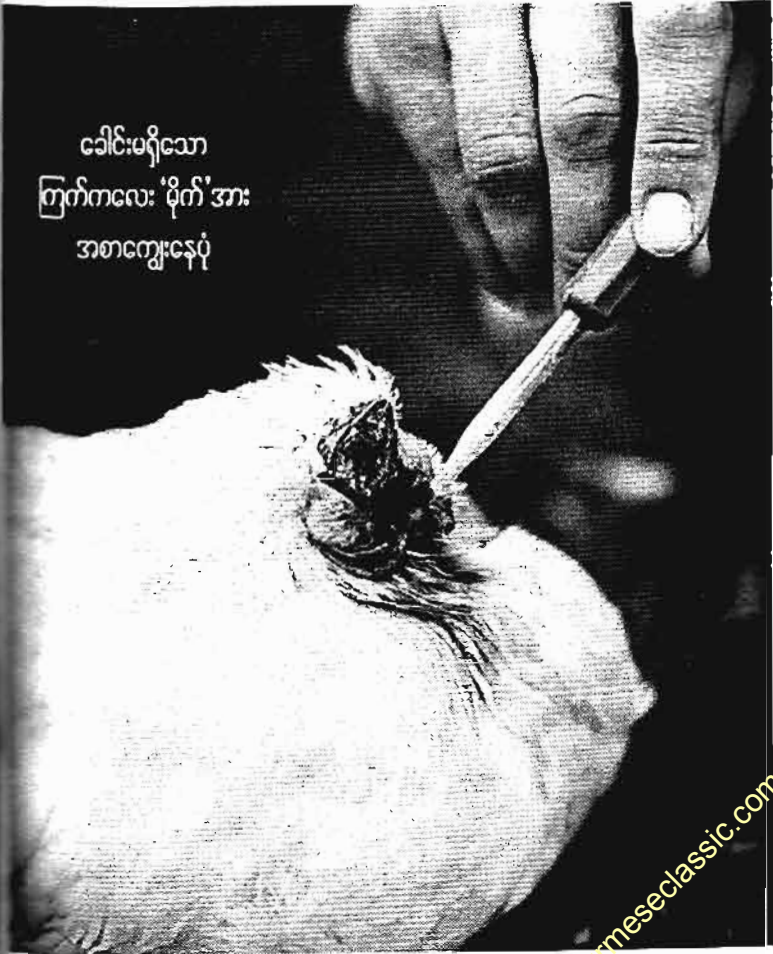
ခေါင်းပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ခေါင်းမရှိတော့တဲ့ မိုက်ဟာ မသေတဲ့အတွက် လျှိုက်အိုလ်ဆန်ဟာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပါတယ်။
မိုက်ဟာ သူ့ရဲ့အိပ်တန်းပေါ်မှာ ဆက်နားနေနိုင်ခဲ့ဖြစ်ပြီး...
အောက်တိုလည်း ပြတ်ကျမသွားပါဘူး။ နောက်တော့... ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ထွက်သွားပါတော့တယ်။ မသေတဲ့အပြင် အတောင်ပံတွေကို တဖျပ် ဖျပ်ခတ်ပြီး တွန်ဖို့တောင် ကြိုးစားလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့...
ခေါင်းမရှိတော့လို့ အသံမထွက်နိုင်တော့ပါဘူး။

ခေါင်းပြတ်နေသော
ကြက်ကလေး 'မိုက်'

ခေါင်းမပါတဲ့ ကြက်ကလေး မိုက်

ဒါနဲ့ လျှိုက်အိုလ်ဆန်က အရမ်းသနားသွားပြီး မိုက်ကို တစ် သက်လုံးဆက်မွေးတော့မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ နွားနို့နဲ့ ရေနဲ့ရော၊ မျက်စဉ်းခတ်တဲ့ ပိုက်ကလေးနဲ့စုပ်၊ ပြီးရင်... လည်ချောင်း ထဲကို အစက်ချပြီး အစာကျွေးပါတယ်။

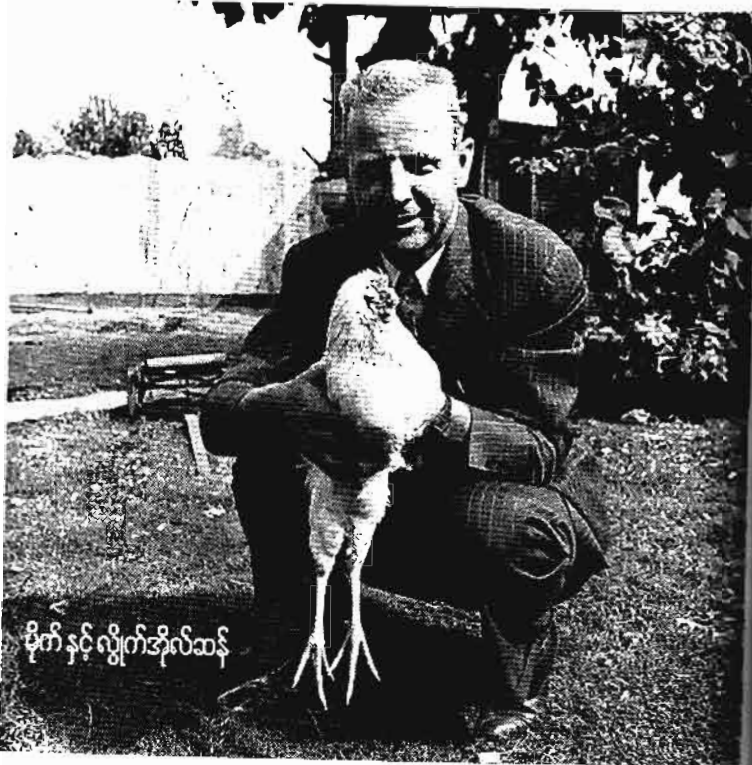

ခေါင်းမရှိသော
ကြက်ကလေး 'မိုက်' အား
အစာကျွေးနေပုံ

ခေါင်းမပါတဲ့ ကြက်ကလေး မိုက်

ကြက်ကလေးမိုက်ဟာ ခေါင်းမပါဘဲနေရတာကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျင့်သားရလာပါတယ်။ နောက်တော့ အမြင့်ဆုံး သစ်ကိုင်းတွေပေါ်ကိုတောင် ပြုတ်မကျဘဲ တက်နိုင်လာပါတယ်။

သုတ္တန်လိုက်ရင် လည်ချောင်းကနေ 'ဂလုပ်' . . ဂလုပ်'လို့သာ ဖြည်းလို့ အောက်ကလိအာဆန်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် မနက်မနက် အရက်တက်မှာ မတွန်နိုင်တာတော့ပါဘူး။ တစ်ချိန်လုံး သူ့အတောင်ကို 'သ'လို့သာနေလေ့ရှိပါတယ်။ အစာကိုလည်း လည်ချောင်းနဲ့ပဲကောက်စားရတာပါတယ်။

မိုက်နှင့် လျှိုက်အိုလ်ဆန်

ခေါင်းမပါဘဲ ကြက်ကလေး မိုက်

နောက်တော့ မိုက်ကို ဆက်ကပ်ပွဲတွေမှာထည့်ပြခဲ့လို့ တိုင်းမဂ္ဂဇင်းနဲ့ လိုက်ဖ်မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ သူ့ဓာတ်ပုံနဲ့အတူ ထူးဆန်းထွေလာသတင်းအဖြစ်တောင် ဖော်ပြခံခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကို ကြက်ထူးဆန်းအဖြစ် ပြသရာမှာ ရုံဝင်ခကို တစ်ယောက်(၂၅)ဆင့်ပေးရပါတယ်။

နာမည်အရမ်းကြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ သူ့ရဲ့တစ်လတစ်လ ဝင်ငွေဟာ ထိုအချိန်က ဒေါ်လာ(၄၅၀၀)အထိတောင် ရှိလာပါတယ်။ လူအတော်များများဟာ မိုက်ရဲ့အောင်မြင်မှုကို တုပပြီးတော့ ရယူဖို့ ကြိုးစားလာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ မိုက်နဲ့တူအောင်လို့ ကြက်တွေကို ခေါင်းဖြတ်ကြည့်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ . . အဲဒီကြက်ကလေးတွေခမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ထက် ပိုပြီးအသက်မရှင်ပါဘူး။

အခြားကြက်ကလေးများနည်းတူ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့် 'မိုက်'

ခေါင်းမပါဘဲ ကြက်ကလေး မိုက်

ကြက်ကလေးမိုက်ကို နယ်လှည့်ပြီး ရုံသွင်းပြနေရင်းကနေ (၁၉၄၇-ခု) မတ်လအရောက်မှာတော့ 'ဖိုးနစ်'ဆိုတဲ့ မိုက်တယ်တစ်ခုမှာ တည်းနေတုန်း ညလယ်လောက်မှာ မိုက်ဟာ အသက်ရှူကျပ်လာပါတယ်။ လည်ချောင်းထဲမှာ အစာတွေကျန်နေလို့ပါ။

ရုံမသွင်းခင်တစ်ရက်အလိုက အိုလ်ဆန်တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် လည်ချောင်းထဲက အစာအကြွင်းအကျန်တွေကို ဆေးထိုးပြန်နဲ့ စုပ်ထုတ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကြက်ခေါင်းပြတ်လေး မိုက်ဟာ ဝဋ်ကြွေးတွေအကုန်ဆပ်ပြီးပြီမို့ အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စချောသွားပါတော့တယ်။

ကြက်ကလေး 'မိုက်' ကို အမှတ်တရရုပ်တု ပြုလုပ်ထားပုံ

မိုက်သေသွားပြီးတဲ့နောက် ခွဲစိတ်ကြည့်တဲ့အခါမှာတော့ . . ပုဆိန်နဲ့ခုတ်မိပေမဲ့ ဦးနှောက်ကိုသွားတဲ့ သွေးလွှတ်ကြောမကြီးကို မထိမိဘဲ . . . သွေးခဲတစ်ခုက အဲဒီသွေးလွှတ်ကြောကို ပိတ်နေခဲ့လို့

ခေါင်းမပါတဲ့ ကြက်ကလေး မိုက်

သွေးထွက်မလွန်ဘဲ အသက်ဆက်ရှင်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်သိခဲ့ရပါတယ်။

ခေါင်းတစ်ခုလုံးနီးပါး ပြတ်ထွက်သွားခဲ့ပေမဲ့ ကျောရိုးမကြီးနဲ့ ဆက်နေတဲ့ ဦးနှောက်ကြောအများစုနဲ့ နားတစ်ဖက်ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်ရှူတာ၊ နှလုံးခုန်တာ . . စတဲ့ အခြေခံခန္ဓာကိုယ် လုပ်ငန်းတွေကို ကျန်နေတဲ့ ဦးနှောက်ကြောတွေက ထိန်းချုပ်ထားလို့ အခြားကြက်တွေလို စားနိုင် . . သွားနိုင်ခဲ့တာပါ။

သနားစရာ ကြက်ကလေးမိုက်ဟာ ခေါင်းပြတ်ဘဝနဲ့ (၂)နှစ်လောက် ဝဋ်ကြွေးတွေဆပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ။

MIKE THE HEADLESS CHICKEN

ခေါင်းမပါတဲ့ ကြက်ကလေး မိုက်

အရပ်ကျွန်း

The Island Of The Dolls

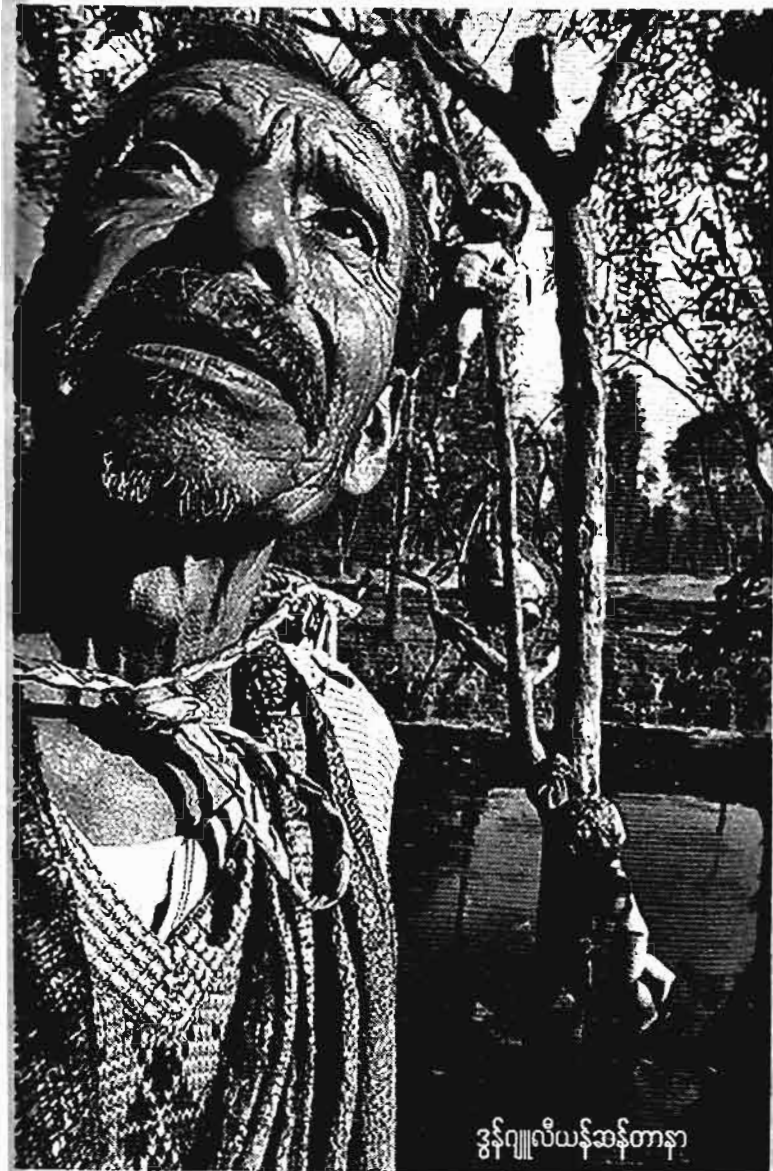
ယခုအကြောင်းအရာလေးကတော့ ‘လာ-အစ္စလာ-ဒီ-လာ့စ်-မြူနီကပ်စ်’(la isla de las munecas)လို့ခေါ်တဲ့ ‘အရပ်ကျွန်း’ အကြောင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ထိုကျွန်းလေးမှာ ဆွေးမြွေနေတဲ့ အရုပ် ခေါင်းပြတ်တဲ့လောင်းများနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါသတဲ့...။

အရပ်ကျွန်း

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၅၀)ကျော်လောက်တုန်းက ဒွန်ဂျူလီယန် ဆန်တာနာ(Don Julian Santana) လို့ခေါ်တဲ့လူတစ်ဦးဟာ သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ၊ ဆိုချိုမိလ်ကိုတူးမြောင်း တွေကြားက... တီရိုလိုရေကန်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်း ပေါ် ပြောင်းရွှေ့သွားပါတယ်။

အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ ဒွန်ဂျူလီယန်ဆန်တာနာ မပြောင်းရွှေ့ခင်က ထိုရေကန်ကြီးထဲမှာ ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ သူမရဲ့ ဆွေမျိုးတွေအပါအဝင် အခြား သူ့အများစုကတော့ ဒွန်ဂျူလီယန်ဆန်တာနာဟာ ရေနစ်သေဆုံးသွား တဲ့ မိန်းကလေးကို စိတ်စွဲနေလို့ ပြောင်းသွားတာလို့ ပြောကြပြန်ပါတယ်။

သူနှင့် မိန်းကလေး ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိတယ်ဆိုတာတော့ ရေရေရာရာဘယ်သူမှမသိရပေမယ့်... မိန်းကလေးရဲ့ ခိုလှုံရာမှာ သူ့ကိုစိုးမိုးနေတယ်ဆိုတာ သိသာစေခဲ့ပါတယ်။

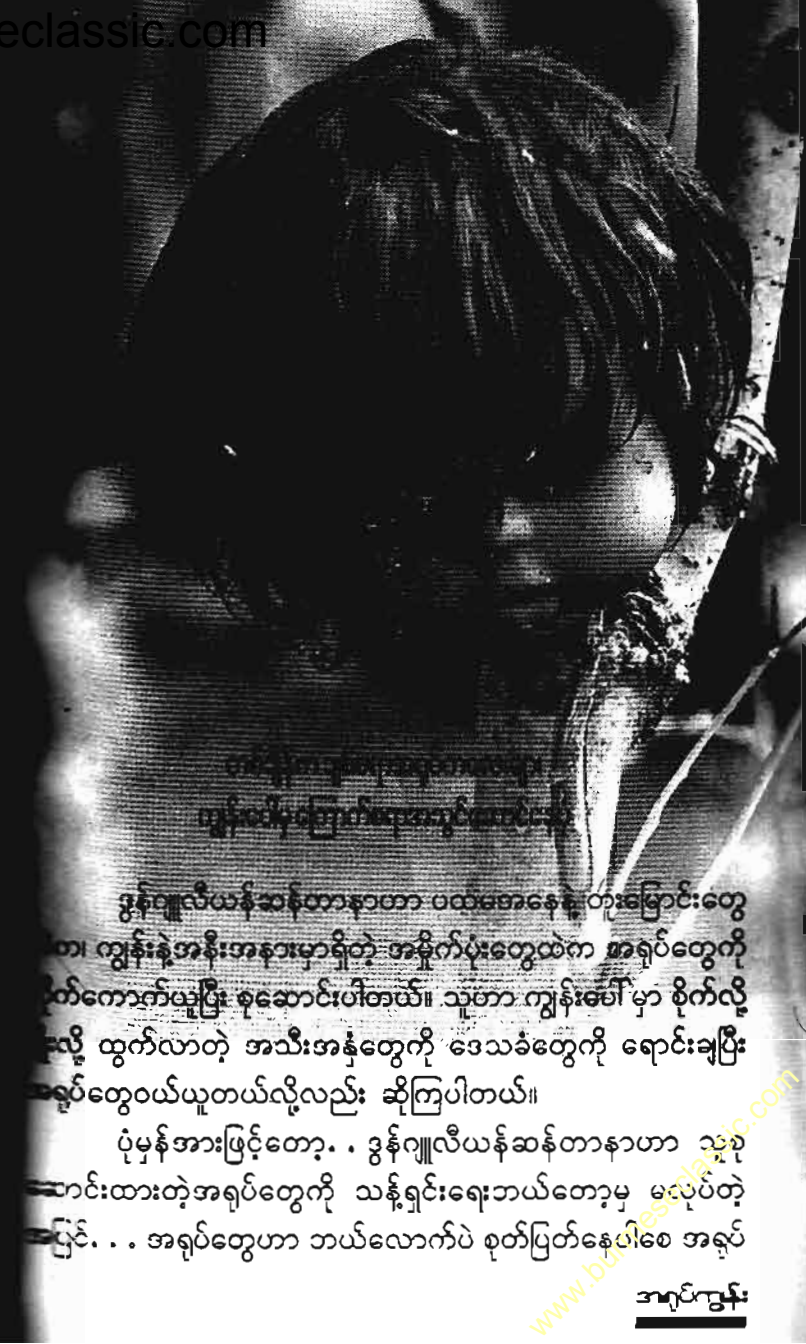
ဒွန်ဂျူလီယန်ဆန်တာနာ

ဒါကတော့. . ဒွန်ဂျူလီယန်ဆန်တာနာတစ်ယောက် သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုဂုဏ်ပြုဖို့ ဘာကိုမျှအမှုမထားဘဲ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကျွန်းပေါ်မှာမြှုပ်နှံထားလိုက်တာပါ။

ဘယ်လိုမြှုပ်နှံထားလဲဆိုတော့. . ရာပေါင်းများစွာရှိတဲ့ အရုပ်တွေစုဆောင်းပြီး တွဲလောင်းချိတ်ထားတာပါ။ ဒီလိုလုပ်နေရတာနဲ့ တင် အားမရနိုင်သေးတဲ့ ဒွန်ဂျူလီယန်ဆန်တာနာ တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးကို ထူးဆန်းထွေလာကမ္ဘာ၊ ဒါမှမဟုတ် အရုပ်ခေါင်းပြတ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကျွန်းအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်းပေါ်မှ ကြောက်စရာပုံပေါက်နေသည့် အရုပ်ခေါင်းငှက်

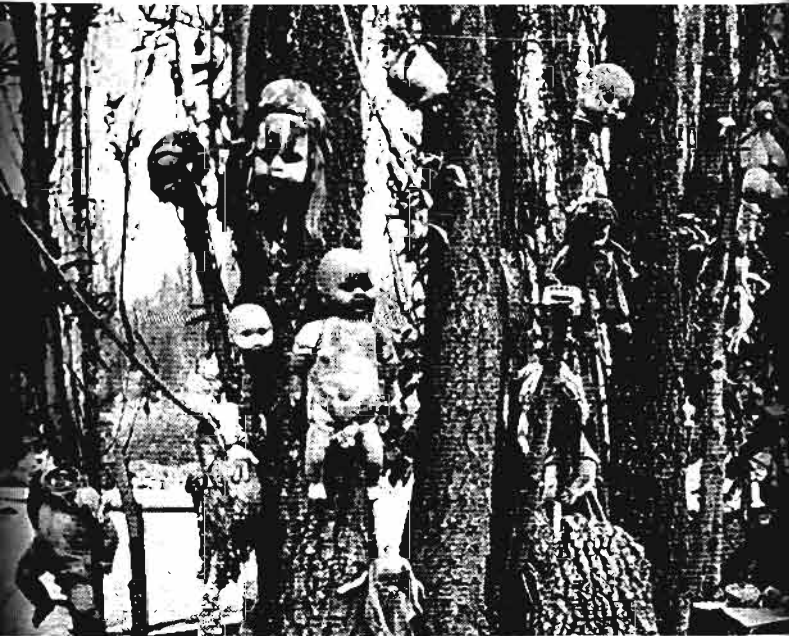

တစ်ချို့က နှစ်သက်သလိုကလေးများ
ကျွန်ုပ်တို့လိုပဲကြောက်ရတော့မလွယ်ဘူးနော်

ဒွန်ဂျူလီယန်ဆန်တာနာဟာ ပထမအနေနဲ့ တူးမြောင်းတွေ
ဟာ ကျွန်းနဲ့အနီးအနားမှာရှိတဲ့ အစိုက်ပုံးတွေထဲက အရုပ်တွေကို
စိုက်ကောက်ယူပြီး စုဆောင်းပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ စိုက်လို့
ရလို့ ထွက်လာတဲ့ အသီးအနှံတွေကို ဒေသခံတွေကို ရောင်းချပြီး
အရုပ်တွေဝယ်ယူတယ်လို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။

ပုံမှန်အားဖြင့်တော့... ဒွန်ဂျူလီယန်ဆန်တာနာဟာ သူ့
အောင်းထားတဲ့အရုပ်တွေကို သန့်ရှင်းရေးဘယ်တော့မှ မလုပ်တဲ့
ပြင်... အရုပ်တွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ စုတ်ပြတ်နေပါစေ အရုပ်

တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကိုဖောက်ထုတ်၊ ခြေထောက်တွေလက်တွေကို ဖြတ်ထုတ်ပြီး ဖုန်တွေနဲ့သုတ်ပါတယ်။ စုဆောင်းတုန်းက အရုပ်တွေ ဟာ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသေးရင်တောင်မှ လေဒဏ်၊ ရာသီဥတု ဒဏ်တွေကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စုတ်ပြတ်သတ်လာပြီး ပုံပျက်ပန်း ပျက် ဖြစ်သွားတော့တယ်။

တစ်ကျွန်းလုံး အရုပ်ကလေးများနှင့် ပြည့်နေပုံ

သူ့ရဲ့ သစ်သားအိမ်ကလေးထဲမှာလည်း အရုပ်တွေနဲ့ ပြည့် နှက်လို့နေပါတယ်။ အရုပ်တွေကိုလည်း ခေါင်းဆောင်းတွေ ဆောင်း ပေးလိုဆောင်းပေး၊ မျက်မှန်တွေတပ်ပေးလိုတပ်ပေး၊ အခြားအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝတ်ပေးလိုဝတ်ပေးနဲ့ပေါ့။

အရုပ်ကျွန်း

သူနေတဲ့ကျွန်းလေးဟာ အခြားသူတွေအတွက် ချောက်ချား ဖွယ်ရာအတိဖြစ်ပေမဲ့ ဒွန်ဂျူလီယန်အတွက်ကတော့ အရုပ်လှလှလေး တွေက သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်လို့ ထင်နေရှာပါတယ်။ အဲ. . ကျွန်းလေးပေါ်ကို ဧည့်သည်တွေ လာပြီဆိုမှဖြင့် သူက ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်ပြီး ကျွန်းတစ်ပတ် လိုက်ပြတတ်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း အဖိုးအခနည်းနည်းပါးပါးပေးလိုက်ရင် ရပါပြီ။

အဲဒီလိုပဲနေလာရင်းကနေ (၂၀၀၁)ခုအရောက်မှာတော့. . ဒွန်ဂျူလီယန်ဆန်တာနာဟာ ကောင်မလေး ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ နေရာမှာပဲ ထူးဆန်းစွာ ရေနစ်သေဆုံးနေတာကို ကျွန်းအနားမှာနေတဲ့ သူတွေ အံ့သြဘနန်း တွေ့လိုက်ကြရပါတော့တယ်။

THE ISLAND OF THE DOLLS

အရုပ်ကျွန်း

www.burmeseclassic.com

လူပုလေးတို့ရွာ

ဝေယံလင်းခေါင်

(၁၉၆၂)

ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ(၆)ရက်နေ့က
သည်။ ကရင်ပြည်နယ်၊ ကြာအင်းမြို့နယ် မဲတလားရွာသား “ဆာ
ဆိုသူသည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိသော ဘိစခပ်ရွာသို့ စော
စီးစီး ထွက်လာသည်။ ဘိစကပ်ရွာနှင့် မဲတလားရွာမှာ နှစ်မိုင်ခန့်
ဝေး၏။

လူပုလေးတို့ရွာ

ဆာဟဲ့မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ချင်းသေနတ်
ကိုင်တပ်မှ အငြိမ်းစားယူပြီး သူ့မိန်းမရွာဖြစ်သော မဲတလားရွာ၌
သားစုနှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်ပြီး လယ်ယာလုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်
သည်။ သူ၏ဇာတိမှာ ချင်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ကန်ပက်လက်က
ဖြစ်၏။ သူသည် (၁၆)နှစ်သားကပင် ချင်းသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းတွင်
သူ့ထမ်းခဲ့ပြီး ကော်ပတာအဆင့်နှင့် ပင်စင်ယူလာသူ ဖြစ်သည်။

မဲတလားရွာသား ဆာဟဲ့သည် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း
ဘိစခပ်ရွာသို့ သွားနေလာနေလာကျအတိုင်း မှန်မှန်ပင် လျှောက်လာ
သည်။ သူ၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ သူနှင့်အတူ စစ်တပ်ထဲ၌ အမှု
ထမ်းခဲ့ကြသူ စောသော်သီထံမှ မွေးဝက်မတစ်ကောင် ဝယ်ရန်ဖြစ်
သည်။ မိုးဦးကပင် စောသော်သီက သူ့ဆီတွင် သားပေါက်ကောင်း
သာ မျိုးဝက်မရောင်းရန်ရှိကြောင်း ပြောထားသဖြင့် ဖြစ်သည်။

မဲတလားရွာက လျှောက်လာသော ဆာဟဲ့သည် မဲတလား
နှင့် ဘိစခပ်ရွာကြား တောတွင်းတစ်နေရာအရောက်တွင် ရုတ်တ
ရက် အံ့ဩသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လမ်းဘေးနှင့် လေး
လံသာ ဝေးသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်က လူပုလေးတစ်ယောက်
လင်းလာသည်ကို မြင်မိလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

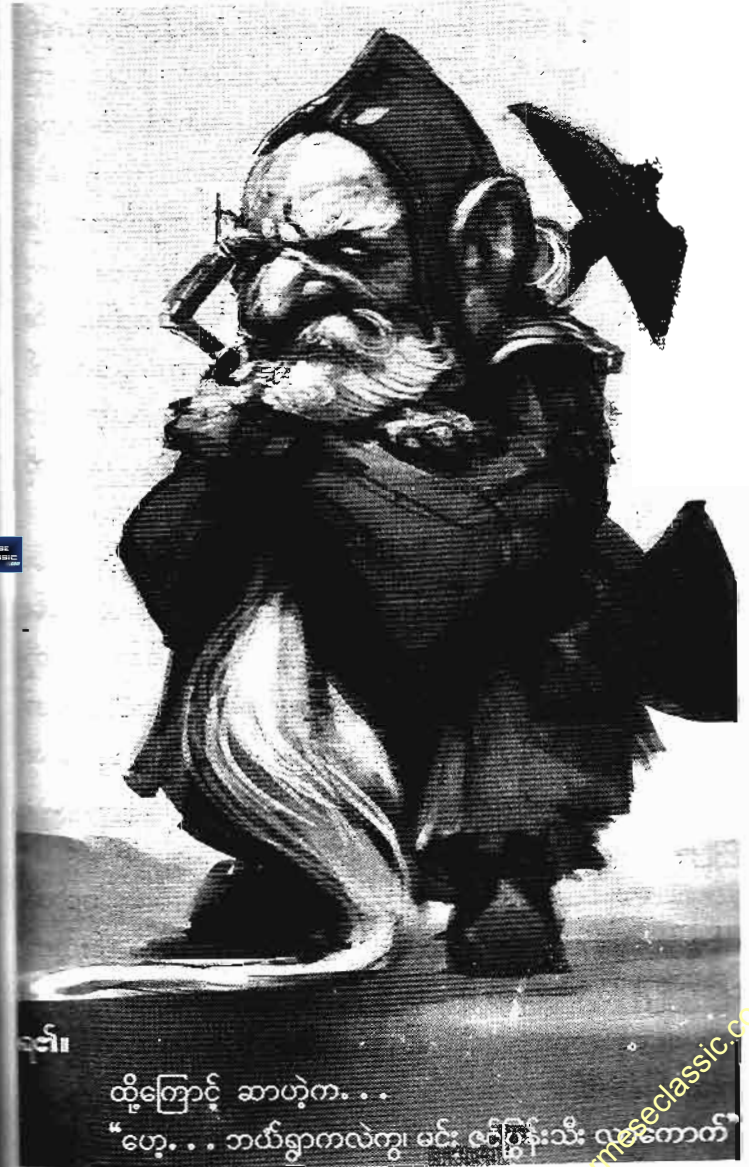
မြင်လိုက်စကမူ သူ့ကို တစ္ဆေခြောက်တာလားဟုပင် ထင်မိ
တတ်သည်။ တစ္ဆေခြောက်ရအောင်ကလည်း နံနက်ရှစ်နာရီကျော်
မှာရှိအချိန်ကြီး။ လမ်းဘေးနှစ်ဘက်ရှိ ချုံပုတ်များနှင့် သစ်ပင်များ
သည် လင်းလင်းထင်းထင်း မြင်နေရသောအချိန်။ ပြီးတော့
လမ်းဤခရီးဆိုသည်က တစ်လလျှင် သုံးလေးခေါက်မျှ သွားနေကြ
၏။ ယခင်ယခင်များကလည်း ဤလမ်းဤခရီးတွင် ဤလို လူပုလေး
သွင်သဏ္ဌာန်နှင့် သူ့ကို တစ်ခါမှ တစ္ဆေသရဲ မခြောက်ဖူး အကယ်

၍ တစ္ဆေသရဲ ခြောက်လျှင်လည်း သူကား ချင်းတောင်တွင် မွေးဖွားလာသူဖြစ်သလို စစ်သားလူထွက်လည်း ဖြစ်သဖြင့် ဘယ်သရဲတစ္ဆေကိုမှ ဆာဟဲ့ကား ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသော လူပုလေးကို သူ ခဏရပ်၍ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူပုလေးတစ်ယောက် သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ဖက်ခန့်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကွယ်၍ ပုန်းလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လူပုလေးဆင်းလာသော သစ်ပင်ကို ဆာဟဲ့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြန်ရာ လူပုလေး ဆင်းလာသော သစ်ပင်မှာ သီးနှံတွေ ဝေနေသော ဇင်ပြွန်းပင် ဖြစ်သည်။ လူပုလေးသည် ဇင်ပြွန်းသီး တက်ခူးနေပုံရ၏။ သူ့ခြေသံကို ကြားသဖြင့် ဇင်ပြွန်းပင်ပေါ်က ဆင်းလာပုံရသည်။

သူတို့ရွာဝန်းကျင်တွင် ဘယ်ရွာမှာမှ ဤလို လူပုလေးတစ်ယောက်ရှိသော သတင်းကောင်းကို မကြားဖူး။ ယခု လူပုလေးမှာ ဧကန္တ သူ့ကို သရဲခြောက်ခြင်းသာဟု ဆာဟဲ့ ထင်လိုက်သည်။ သူတပ်ထဲ နေခဲ့တုန်းက မပီပီဝါး ရုပ်သဏ္ဌာန်နှင့်လည်းကောင်း၊ အသံနှင့်လည်းကောင်း တစ္ဆေသရဲခြောက်သည်ကို ဆာဟဲ့ကား လေးငါးခါ ကြုံဖူး တွေ့ဖူးခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က အခြောက်ခံရသည်မှာ အသံသည်လည်းကောင်း၊ ရုပ်သည်လည်းကောင်း ကြောက်တတ်သူများဆိုလျှင် ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုခြောက်ခြောက် ဆာဟဲ့ကား ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

စိတ်က ရုတ်တရက် အတိတ်ဆီရောက်သွားပြီး သတိရကာ လူပုလေး ဝင်ပုန်းနေရာ သစ်ပင်ကြီးဆီ အကြည့်ရောက်သွားပြန်သည်။ ထိုအခါ လူပုလေးသည် သူ့ကိုယ်လုံးကို ပင်စည်နှင့်ကွယ်၍ မျက်နှာတစ်ခြမ်းဖော်ကာ ဆာဟဲ့ကို ချောင်းကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်

ရ၏။

ထို့ကြောင့် ဆာဟဲ့က...

“ဟေ့... ဘယ်ရွာကလဲကွ၊ မင်း ဇင်ပြွန်းသီး လူကောက်”

ဆာဟဲ့ စကားမဆုံးလိုက်ရ။ ဆာဟဲ့အသံကို ကြားသည်နှင့် လူပုလေးက ထွက်ပြေးတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... မပြေးနဲ့... မပြေးနဲ့၊ မင်းကို ငါ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မပြေးနဲ့... မပြေးပါနဲ့...”

အော်ပြောရင်းက ဆာဟဲ့ လူပုလေးနောက် ပြေးလိုက်သည်။ လူပုလေးမှာ အရပ်သာ နှစ်တောင်လောက် ရှိသော်လည်း အပြေးက တော်တော်မြန်သည်။ သို့သော် တည့်တည့်မတ်မတ် ပြေးသည်မဟုတ်။ ဟိုသစ်ပင် ပတ်ပြေး၊ သည်သစ်ပင် ပတ်ပြေးနှင့် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် တောထဲလျှောက်ပြေးနေသည်။ ဆာဟဲ့ကလည်း တစ်ခါမှ ဤအနီးအနားဝန်းကျင်တွင် မကြားဖူး မတွေ့ဖူးသော လူပုလေးကို အမိဖမ်းရန် ပြေးလိုက်သည်။

လူပုလေးနှင့် ဆာဟဲ့တို့မှာ သစ်တောထဲ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြသလို ဖြစ်နေသည်။ လူပုလေးသည် ဆာဟဲ့ လိုက်ဖမ်းသဖြင့် ပြေးရင်းလွှားရင်းက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ အသံတစ်ခုကို လည်း အော်နေသည်။ ထို့သို့ အော်ရင်းပြေးရင်းနှင့် တစ်နေရာအရောက်တွင် ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာကြမှန်းမသိသော လူပုလေး ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လူပုလေးမိန်းမတစ်ယောက်တို့ ပေါ်လာကြပြန်သည်။

စောစောက လူပုလေးအား ဆာဟဲ့ လိုက်ဖမ်းနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ထိုလူပုလေးတို့ လင်မယားမှာလည်း ချက်ချင်းထွက်ပြေးကြပြန်သည်။ ထိုအခါ ဆာဟဲ့ မြင်မိလိုက်သည်မှာ အမျိုးသမီး လူပုမ၏ နောက်ကျောတွင် ကလေးတစ်ယောက် ပိုးထားသည် ဖြစ်၍ အံ့သြရပြန်သည်။

လူပုလေးတစ်ယောက်က သုံးယောက်ဖြစ်လာသောအခါ

လူပုလေးတို့၏

ဆာဟဲ့မှာ မည်သူ့ကို ပြေးလိုက်ဖမ်းရမည် မသိတော့ဘဲ ရပ်၍သာ ကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမယောက်ျား လူပုလေး သုံးယောက်တို့မှာ သစ်တောအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ပြေးသွားကြသည်။ တောမှာ အောက်ခြေရှင်းသဖြင့် သူတို့ ပြေးသွားကြသည်ကို အတော်ဝေးဝေးထိ လှမ်းမြင်နေရသည်။

မနက်ရှစ်နာရီကျော် ကိုးနာရီခန့်ကပင် လူပုလေး တစ်ယောက်နှင့် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြသလို သစ်တောထဲ ကွေ့ပတ်ပြေးလွှား လိုက်ဖမ်းနေခဲ့သော ဆာဟဲ့မှာ ယခုအခါ နေမွန်းစောင်းနီးပါး အချိန်သို့ပင် ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုက်ကလည်း ဆာလာရာ သူငယ်ချင်းရှိသော မဲတလားရွာကို ဆက်မသွားတော့ဘဲ မိမိရွာသို့ ပြန်လာလေသည်။

မိမိရွာကို ရောက်လာပြီး ဇနီးသည်ကို သူ့အဖြစ်အပျက်အား ပြောပြရာက တစ်ရွာလုံးရှိလူတွေ သိသွားကြသည်။

ဆာဟဲ့သူငယ်ချင်း စောအောင်ဗန်းကမူ...

“ခင်ဗျားကို တစ္ဆေခြောက်တာ နေမှာပေါ့”

ဟု ဆို၏။

“မင်းအဘ... နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီး တစ္ဆေခြောက်မလားကွ၊ ငါ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါဆို၊ သုံးယောက်စလုံး လူပုလေးတွေချည်းပဲ၊ မိန်းမကျောပေါ်က ကလေးကိုတော့ နီကြင်ကြင် ဆံပင်နဲ့ ခေါင်းလေးပဲ မြင်လိုက်ရလို့ ကြီးသလား ငယ်သလား မပြောနိုင်ဘူး၊ လူပုလေးမှ တကယ့်လူပုလေးတွေကွ”

ဆာဟဲ့၏စကားကို စောအောင်ဖီးကမူ...

“ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘကြီးက မသေခင် တစ်ခါ ပြောသွားဖူးတယ်၊ တို့ မဲတလားရွာနဲ့ ဘိစခပ်ရွာကြား တော

လူပုလေးတို့၏

ထဲမှာ လူပုလေး ငါးယောက်ခြောက်ယောက်ကို သစ်ခတ်သွားရင်း သူတွေ့ဖူးတယ် ပြောတယ်၊ မိန်းမယောက်ျားတွေ ဘကြီးက ခွဲခြား ပြောမသွားဘူး၊ လူပုလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာသာ ပြောသွားတယ်” ဟု ဆိုပြန်သည်။

အဘွားအိုကြီး ဒေါ်နွယ်စေးကမူ . . .

“ဟဲ့ . . . ဆာဟဲ့၊ နင်တွေ့ခဲ့တာ ဘာလူပုလေးမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မှင်စာလေးတွေ၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ထင်းခွေသွားရင်း နင် တွေ့သလိုပဲ လူပုလေးမှင်စာတွေကို တွေ့ရတယ်လို့ တို့အမေ ပြောဖူး တယ်၊ ဘကြီးစောတယ်ရီကတော့ . . . ငါတို့ရွာနဲ့ ဘိစခပ်ရွာကြားမှာ ကျတ်ရွာရှိတယ်တဲ့”

ဇနီးသည် ဒေါ်နွယ်စေး၏အပြောကို ပြုံးပြီး နားထောင် နေသော အဘ ဦးစောလားထူးကမူ . . .

“နင်တို့ပြောတဲ့ ကျတ်ရွာတို့ လူပုလေးတို့ ဆိုတာတော့ ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ ငယ်ငယ်က သစ်တောဝန်ထောက် မစ္စတာဂျက် ဖရိုရဲ့ ဗိုလ်တဲမှာ အစောင့်ကျဖူးတယ်၊ မစ္စတာ ဂျက်ဖရိုက တောလိုက် ဝါသနာကြီးတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ည တောတောင်ထဲသွားပြီး အမဲပစ် တတ်တယ်၊ တစ်နေ့မနက် သူပြန်လာတော့ သူက ငါ့ကိုမေးတယ် . . ‘မောင်မင်းတို့ဆီမှာ အာဖရိကမှာထက် ပုတဲ့ လူပုလေးတွေ အများကြီး ရှိလား’ တဲ့၊ အစက သူ မေးတာ ငါ သဘောမပေါက်ဘူး၊ သူပြောတဲ့ အာဖရိကဆိုတာလဲ ငါမှမရောက်ဖူးတာ၊ ငါက ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သခင် ကြီး’ ဆိုတော့ . . ‘မောင်မင်းတို့ဆီမှာ အာဖရိကမှာထက် သေးတဲ့ လူပုလေးတွေရွာ သခင်ကြီး တွေ့ခဲ့တယ်’ လို့ ပြောဖူးတယ်ဟ၊ အဲဒီ တုန်းကတော့ ဒီမျက်နှာဖြူ ဘာပဲပြောပြော ငါလည်းစိတ်မဝင်စားလို့ ဆက်မမေးမိဘူး၊ ငါ့အလုပ်က သူ မနက်အစောကြီး ပြန်လာရင် . .

လူပုလေးတို့ရွာ

BURMESE CLASSIC

ခက်ဖီဖျော်ရမှာမို့ ရေနွေးအိုးဆူဖို့ အရေးကြီးနေတာကိုး၊ ခု နင်တို့ ခြောက်ဆိုကြမှ . . မျက်နှာဖြူကြီး ပြောသွားတာ ငါ သတိရလို့ ပြော ရတာပါ”

ဟု ဆိုပြန်သည်။

မည်သူ မည်သို့ဆိုစေ (၁၉၆၂)ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ(၁၁)ရက် နေ့ထုတ် ရန်ကုန်သတင်းစာ၌မူ စာလုံးမည်းကြီးနှင့် . .

“ကရင်ပြည်နယ် တောတွင်း၌ လူပုကလေးများ တွေ့ရှိ” ဟူသော သတင်းတစ်ပုဒ် ပါရှိခဲ့လေသည်။

ဝေဖန်ရေး

လူပုလေးတို့ရွာ

www.burmeseclassic.com

တပွေကျွန်း

Poveglia island

ပဲခူးကပ်လီယာကျွန်းလေးရဲ့ဓာတ်ပုံကို စတွေ့လိုက်ရချိန်မှာတော့ 'သိပ်လှတဲ့ကျွန်းလေးပါလား' လို့တောင် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ကြမှာပါ။

ဒါနဲ့ပဲ.. ကျွန်းလေးရဲ့နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မိမယ်ဆိုရင်ဖြင့်.. 'အမလေးလေး.. လှတယ်ဆိုပေမဲ့ သွားလည်ရင်တော့ အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားရမဲ့ကိန်းပါပဲ' လို့ ချက်ချင်း အတွေးပေါက်ကုန်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်းပေါ်မှာ အစိမ်းသေ သေသွားခဲ့တဲ့ လူပေါင်းကလည်း နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ.. သိန်းနဲ့ချီနေပြီလေ။

www.burmeseclassic.com

တကယ်လို့ ကျွန်းပေါ်ကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်မယ် ဆိုရင်ဖြင့်... ခြေချလိုက်တာနဲ့ ဖုန်တွေနဲ့ အလောင်းပြာတွေ ရောနေတဲ့ မြေမှုန့်တွေထဲမှာ ခြေဖဝါးမြုပ်နေမှာဖြစ်ပြီး၊ သေဆုံးခဲ့ကြတဲ့လူတွေရဲ့... သိန်းချီနေတဲ့ ဝိညာဉ်ကောင်တွေနဲ့ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ရင်ဆိုင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတစ္ဆေသရဲတွေကလည်း ကြမ်းမှကြမ်း ဆိုပဲ...။

ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းလေးဟာ လူသူမနေတဲ့ ကျွန်းလေးပါ။ အီတလီနိုင်ငံက သတ္တိကောင်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေတောင်မှ ကျွန်းပေါ်ကိုသွားရင် ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ ချက်ချင်းပြန်ပြေးလာကြရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ယခုအခါမှာတော့ ဒီကျွန်းလေးဟာ သုသာန်တစ်ခုလှင်လို့ ဖြစ်လို့နေပါပြီ။

ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းလေးဟာ အီတလီနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း၊ ဗင်းနစ်မြို့က ထုံးအိုင်ကြီးထဲမှာ တည်ရှိပါတယ်။ ကျွန်းရဲ့ပိုင်ရှင်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်းပေါ်တက်ရောက်ခွင့်ကိုလည်း ကန့်သတ်ထားပါတယ်။ စပျစ်ရာသီကျလို့ စပျစ်ခူးဆွတ်ချိန်လေးမှာပဲ သွားကြပါတယ်။

ငါးဖမ်းသမားတွေဆိုရင်လည်း ပိုက်ချလိုက်ရင် လူအစိုးစုတွေ ပါလာမှစိုးလို့ ကျွန်းအနီးအနားကိုတောင် မသိရဲကြပါဘူး။

တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဒီကျွန်းလေးကို အီတလီနိုင်ငံအစိုးရက ပိုင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် (၁၉၆၀)ပြည့်လွန်နှစ်တွေမှာ ဝယ်သူပေါ်လာလို့ ရောင်းချလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလူဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ ကြာကြာမနေလိုက်ရပါဘူး။ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြောင်းပြေးခဲ့ရပါတယ်။

မကြာသေးခင်ကလည်း မိသားစုတစ်စုက ပိုဗက်ဂ်လီယာ

ခံတပ်ကျွန်းလေး ပိုဗက်ဂ်လီယာ

ကျွန်းလေးကို ဝယ်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ လာပြီး အပန်းဖြေဖို့ပါတဲ့။ သူတို့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ တစ်ညပဲ ခံလိုက်ပါတယ်။

လူပြောသူပြောအရတော့ တစ္ဆေသရဲတွေက ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ်မသိဘူး။ သူတို့သမီးလေးရဲ့မျက်နှာမှာ ဟက်တက်ကြီး ကွဲသွားတာ (၁၄)ချက်တောင် ချုပ်လိုက်ရတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်း

ဒီကျွန်းလေးဟာ အလွန်သာယာလှပပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သရဲ အခြောက်ဆုံးနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အပေါများဆုံးနေရာတွေထဲက တစ်နေရာများ ဖြစ်နေရောသလား...။

ကျွန်းလေးရဲ့ ဒဏ္ဍာရီလေးကတော့ ဒီလိုပါဗျာ...။

ရောမခေတ်တုန်းကပေါ့ဗျာ... ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းလေး ဟာ ခံတပ်ကျွန်းလေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ယခုတိုင်အောင်လည်း... ခံတပ်ပုံစံ အဆောင်အယောင်များကို မြင်တွေ့နိုင်ပါသေးတယ်။

ပလိပ်ရောဂါကပ်ကြီးဖြစ်တော့ ရောမတိုင်းသားတွေက လူ ကောင်းတွေနဲ့ လူနာတွေကို ခွဲခြားထားခဲ့ပါတယ်။ ပလိပ်ရောဂါသည် တွေကို ဗင်းနစ်မြို့နဲ့ လီဒိုမြို့အကြားမှာရှိတဲ့ ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းပေါ် ကို နေရာအနှံ့မှ သင်္ဘောနဲ့ လာပို့ထားခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်း ပေါ်မှာပဲ သေဆုံးကုန်ကြပါတယ်။

ပလိပ်ရောဂါကြောင့် သေကျေတဲ့လူတွေကို ထိုကျွန်းပေါ်မှာ

စုပုံမြှုပ်နှံတဲ့အတွက် သုသာန်တစ်ပြင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်းပေါ်မှာ တစ္ဆေသရဲတွေရှိနေခဲ့ ပြီး... လူတွေနဲ့ သီးခြားခွဲထားခဲ့တဲ့သင်္ဘော ဖြစ်နေပါတယ်။

ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကမ္ဘာအနှံ့ လူသားသမိုင်းမှာ အသေအပျောက်အများဆုံး ပလိပ်ရောဂါ ကပ်ဆိုး ကြီး ထပ်မံကျပြန်တော့လည်းပဲ လူသေတွေကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထပ်မြှုပ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးလည်း နဂိုတည်းက အပုပ်နဲ့ တွေ့နဲ့ ထောင်းထောင်းထနေသလို နောက်တစ်ကြိမ်ပလိပ်ရောဂါကပ် ကြီး ထပ်ဖြစ်တော့ သေတဲ့လူတွေရော၊ အသက်ငင်နေတဲ့သူတွေရော အကုန်စုပုံ မြှုပ်ခဲ့ရပါတယ်။

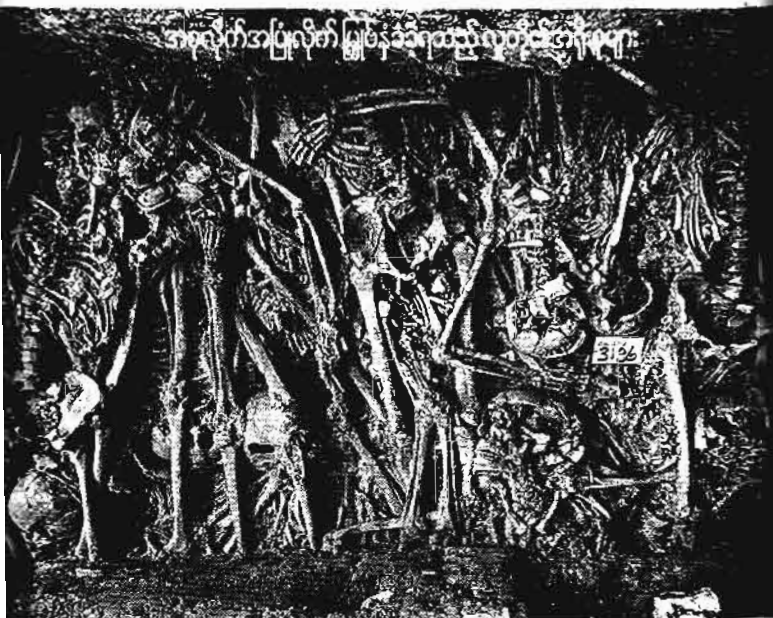
ရောမခေတ်လူတို့ကလူးသွားလာကြစဉ်ကပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းပုံ

လူသေတွေကများလွန်းလို့ ရောမကျင်းကြီးတွေတူး၊ လူသေ
ကောင်တွေအကုန်လုံး စုပြုံထည့်ပြီး မြှုပ်ခဲ့ရတာပါ။

လူတွေ အကုန်လုံးလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ကျီးလန့်စာစား
မြှုပ်နေကြတဲ့အချိန်မို့ ဘယ်သူမဆို နည်းနည်းဖျားပြီဆိုတာနဲ့ ပိုဝက်ဝက်
လိယာကျွန်းပေါ်ကို တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်ခံရပြီး အရှင်လတ်လတ် မြေ
မြှုပ်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအကြိမ် ပလိပ်ရောဂါကပ်အတွင်းမှာ
ကျွန်းပေါ်မှာ မြှုပ်နှံခဲ့တဲ့လူပေါင်းဟာ တစ်သိန်းခြောက်သောင်းကျော်
တောင်ရှိတယ်လို့ မှတ်တမ်းအရ သိရပါတယ်။

ယနေ့အထိတိုင်အောင်လည်း ကျွန်းပေါ်က မြေဆီလွှာ တစ်
ပြင်လုံးဟာ ဆွေးမြေ့နေတဲ့အရိုးမွန်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေလို့ . . စေးကပ်
နေတဲ့အလွှာကြီးလို ဖြစ်လို့နေပါတယ်။

တမ္ဘာကျွန်း

ကုလိက်အပြုလက်မြှုပ်နှံသည့်လူတို့၏အရိုးများ

ရာစုနှစ်အနည်းငယ်အကြာ (၁၉၂၂)ခုအရောက်မှာ တစ်ခါ
ဦးဆုံးဝါးတဲ့ အနီဌာရုံတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ခေါင်းလောင်း
ချောင်စင်ကြီးတစ်ခု အပါအဝင် . . စိတ်မကျန်းမာတဲ့သူတွေကို ကုသဖို့
ဆိုပြီး . . စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံကို ကျွန်းပေါ်မှာ လာ
ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုဆရာမတွေအတွက် ဘာမျှမထူးခြား
မပဲ စိတ်ရောဂါသည်တွေကတော့ ပလိပ်ရောဂါနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့သူ
တွေရဲ့ မကျွတ်လွတ်သေးတဲ့ တစ္ဆေသရဲဝိညာဉ်တွေ တွေ့ရတယ်ဆိုပြီး
အကြောင်းကြားကြပါတယ်။ ညကြီးမင်းကြီးမှာ မချိမဆုံ အော်ဟစ်
နေတဲ့ အသံနက်ကြီးတွေ ကြားရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အရူးတွေပြောတဲ့စကားဆိုပြီး သူတို့တွေပြောပြတာ

တမ္ဘာကျွန်း

ကို ဘယ်သူမှ အလေးအနက် မထားခဲ့ကြပါဘူး။ နောက်မကြာမီမှာ တော့ . . အဲဒီကျွန်းသမိုင်းမှာ အဆိုးတကုအဆိုးဆုံး ရက်စက်မှုကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။

အဖြစ်အပျက်ကတော့ ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဇာတ်အိမ်တွေနဲ့ တူလွန်းလို့ . . လုပ်ကြံများ ထားရောသလားလို့တောင် ထင်ချင်စရာ ကောင်းနေပါသေးတော့တယ်။ ဒီရက်စက်မှုကြီးကို ပြုလုပ်သူကတော့ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးနေတဲ့ အလွန်တရာမှကိုရက်စက်တဲ့ ဆေးရုံက စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာပါပဲ။

လူနာတွေကို ခေါ်ခေါ်သွားပြီးတော့ နှိပ်စက်တာပါ။ ဘယ်လို နှိပ်စက်သလဲဆိုတော့ လူနာတွေကို ခေါင်းလောင်းမျှော်စင်ပေါ်ကိုခေါ် သွားပြီး ဦးနှောက်ရှေ့ပိုင်းတွေကို ဆရာဝန်တွေအသုံးပြုတဲ့ တူတွေ၊ ဆောက်တွေ၊ လွန်ပူတွေနဲ့ ခွဲထုတ်ပစ်တာပါ။

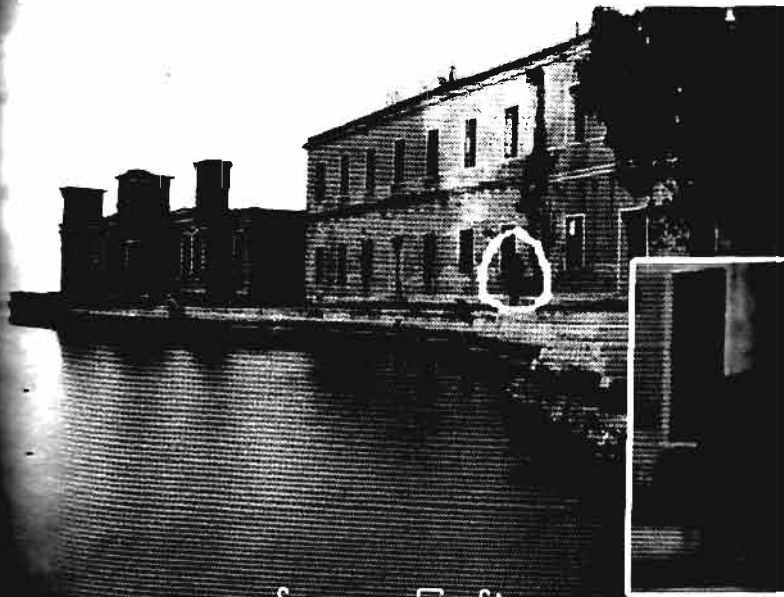
ဒီလိုလုပ်နေတာ နှစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ သူဟာ ပိုဗက်ဂ် လီယာကျွန်းပေါ်က သူသတ်ခဲ့တဲ့ မကျွတ်လွတ်သေးတဲ့ တစ္ဆေသရဲ တွေကို သူကိုယ်တိုင်မြင်လာရပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ . . သူဟာ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားပြီး မျှော်စင်ပေါ်ကိုပြေးတက်ကာ ခုန်ချလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဘာသာသူ ခုန် ချတာလား၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကခိုင်းလို့ ခုန်ချရတာလား ဆိုတာက တော့ ဘယ်သူမှ အတတ်မပြောနိုင်ပါဘူး။ အသက်ပြင်းလှတဲ့ အဲဒီ ဆရာဝန်ဟာ မျှော်စင်ပေါ်ကခုန်ချတာတောင်မှ ချက်ချင်း မသေခဲ့ပါ ဘူး။

ကိုယ်တွေ့ မြင်ခဲ့ရသူတွေရဲ့အဆိုအရ သူမသေခင် သွေးငွေ့ သွေးတန်းနဲ့ ထွန်ထွန်လူးနေတဲ့အချိန်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးပုံသဏ္ဌာန် မြူစိုင်းကြီးတစ်ခုက သူ့လည်ပင်းကို လာညှစ်သတ်မှပဲ သေသွားတာပါ။

တစ္ဆေကျွန်း

တဲ့။ သူ့အလောင်းကို ခေါင်းလောင်းမျှော်စင်ထဲမှာ အုတ်နဲ့ အသေ ပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဆရာဝန်တစ္ဆေဟာ ယနေ့အထိ ခြောက် လွန်နေတုန်းပါပဲ။

ဆရာဝန်တစ္ဆေဟုယူသကြသည့်ပုံ

တစ္ဆေသရဲ စူးစမ်းလေ့လာရေးအဖွဲ့က အဖွဲ့သားတွေ ကျွန်း ပေါ်သွားလေ့လာကြတော့ အမျိုးမျိုးကို အခြောက်ခံခဲ့ရပါတယ်။ အဖွဲ့ သားတွေ ကျွန်းပေါ်မှာ . . (၂၄)နာရီကြာ သောင်တင်နေစဉ် တစ် သောက်လုံး ဖရသသဝါစာစကားတွေ၊ မကျွတ်လွတ်သေးတဲ့တစ္ဆေသရဲ တွေကောင်တွေရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ဆွေ ကျောစီမိသွားလောက်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး အသံနက်ကြီးတွေ၊ အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးလာပြီး ဒူးတွေတဆတ်ဆတ် တုန်

တစ္ဆေကျွန်း

လာတာတွေ၊ စက်ပစ္စည်းတွေ အကြောင်းမဲ့ပျက်ကုန်တာတွေ၊ သရဲ
တစ္ဆေတွေရဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကို စောင့်ကြည့်တဲ့စက်တွေ အလို
အလျောက်ရပ်သွားတာတွေကို... တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆက်မပြတ်
ကြုံခဲ့ရပါတယ်။

သူတို့ထဲက အီတလီလူမျိုး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ကို... သရဲ
တစ္ဆေတွေကို မေးခိုင်းပါတယ်။ ‘သင်တို့ဟာ လူသတ်ခံဖူးတဲ့ သူတွေ
လား’လို့ သရဲတွေကို မေးကြည့်လိုက်တော့ ကြောက်စရာအသံကြီး
တွေ အမှောင်ထဲကနေ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

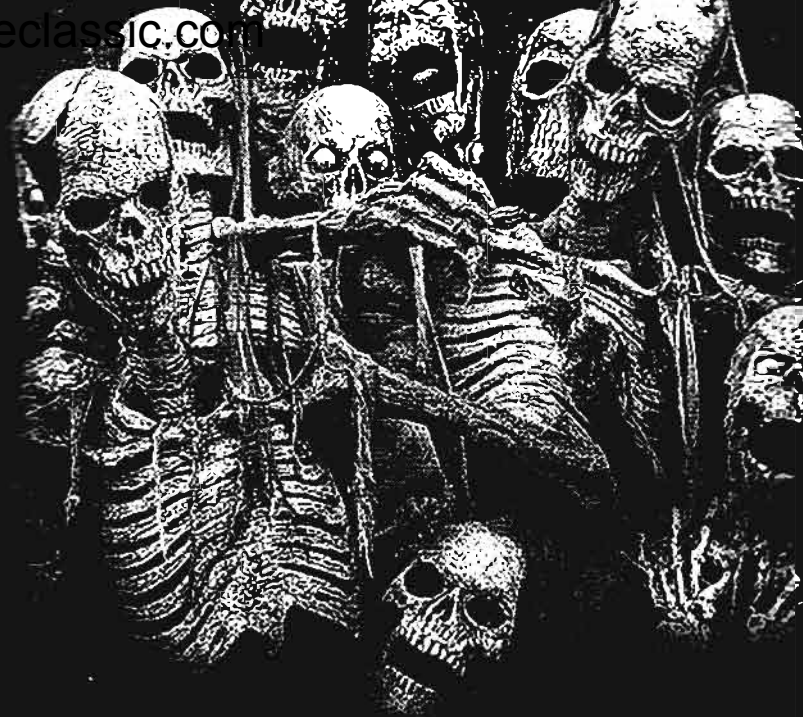
ဗွီဒီယိုနဲ့ အသံဖမ်းစက်တွေထဲမှာလည်း ထူးဆန်းတဲ့ ဒုန်းဒုန်း
ဒိုင်းဒိုင်းထုရိုက်သံကြီးတွေ၊ ခြေသံပီပီသသကြီးတွေ၊ ဘယ်ကလာမှန်း
မသိရတဲ့ အသံနက်ကြီးတွေ၊ မီးစုန်းအလုံးကြီးတွေကို ဖမ်းမိခဲ့ပါတယ်။

သရဲစူးစမ်းရှာဖွေရေး အချိန်ကာလအများစုအတွင်း သရဲ
အခြောက်ခံရပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို လူတွေက အသိ
အမှတ် မပြုခဲ့ကြပါဘူး။ အကြောင်းကတော့ သူတို့တွေကြုံခဲ့ရတာတွေ
က... တကယ်ကိုကြောက်စရာကောင်းပေမဲ့ မှတ်တမ်းအများစုဟာ
ညကြည့်ကင်မရာတွေနဲ့ ရိုက်ကူးထားတွေဖြစ်နေလို့ပါ။

ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြော အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ရတဲ့သူ
တွေကတော့ ကျွန်းရဲ့ဇာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး တော်တော်ကိုချောက်ချား
သွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

မယုံလို့ စုံစမ်းကြည့်မယ်ဆိုပြီး... ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်တဲ့
ဆရာဝန်တွေတော်တော်များများလည်း နှလုံးသွေးပျက်ပြီး သေကုန်
ပါတယ်။ ကျွန်းတစ်ခုလုံးကိုလည်း ထိုင်းမှိုင်းပြီး မှောင်မည်းနေတဲ့
မြူလိုလိုလေထုကြီးက ဖုံးလွှမ်းထားပြီး... တစ်ခါတစ်ခါမှာ အနှိပ်
စက်ခံရလို့ မချီမဆုံအော်ဟစ်နေတဲ့ အသံကြီးတွေ ကြားရတယ်လို့

တစ္ဆေကျွန်း

ဒုန်းပေါ်ကိုရောက်ဖူးတဲ့သူတိုင်းက ပြန်ပြောပြပါတယ်။

သရဲမကြောက်တတ်ဘူးလို့ဆိုတဲ့ မိုက်ရူးရဲလူတစ်ယောက်
ကလည်း ကျွန်းပေါ်ကို တစ်ညသွားအိပ်ပါသေးတယ်။

သူ့ရဲ့ကျောချမ်းစရာကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံကိုလည်း
ခက်တော့ ပြန်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကျွန်းပေါ်ကို စတက်လိုက်တယ်
တာနဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အသံနက်ကြီးကို ကြားရပါတော့
တယ်တဲ့။

‘ခုချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား၊ နောက်ဘယ်တော့မှမလာနဲ့’လို့
ဆိုတဲ့အသံကြီးကို ပီပီသသကြီး ကြားခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ
အခါမှစ၍ သရဲရဲလူကတော့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ပြန်လာတယ်မသိပါဘူး။
မိန့်လူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ အဲဒီနေရာမှာတင် တွေ့ပျက်ပြီး

တစ္ဆေကျွန်း

သေသွားမှာ အသေအချာပါပဲ။

ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း လူသေကောင်တွေ သိန်းနဲ့ချီပြီး မြှုပ်ခဲ့တဲ့ ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းလေးပေါ်ကို ခြေချလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းတွေကြီးလာပြီး ကျောတွေချမ်းလာမယ် ဆိုတာကလည်း သေချာပါတယ်။

စတိုခန်းလေးထဲကို ဝင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပင့်ကူကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရလို့ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ . . သင်ဟာ ကြောက်လွန်းလို့ သေးဖျန်းဖျန်းထွက်ကျသွားမှာပါ။

သိန်းချီတဲ့ ပလိပ်ရောဂါနဲ့သေဆုံးတဲ့သူတွေ၊ မသေမရှင်ဖြစ်နေချိန်မှာ အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့သူတွေ၊ ရူးပြီးသေသွားတဲ့သူတွေကို မြှုပ်နှံထားရာ ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ စုစည်းနေထိုင်ရာ တစ္ဆေသရဲဗိမာန် ဖြစ်ပါတယ်လို့ တင်စားချင်ပါတယ်။

သင်ဟာ သရဲမကြောက် ဘာမကြောက်နဲ့ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထချင်လို့ ဒီကျွန်းပေါ်ကို သွားကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် . . ဘယ်သူကမှ မသွားရဘူးလို့ အတင်းအကြပ် တားမြစ်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်းကို ဘယ်သင်္ဘောမျှလည်း ပုံမှန်ရပ်လေ့ မရှိပါဘူး။

လူအရိုးမှုန့်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ကျွန်းကို သွားဖို့အတွက် ပထမဆုံး သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားရပါမယ်။ သင့်ရဲ့ ဗာဟီရ ကိစ္စတွေ လုပ်ပေးဖို့နဲ့ လျော့နဲ့အသွားအပြန် သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးဖို့ လူတစ်ယောက်ငှားမယ်ဆိုရင် . . ပေါက်ဈေး ပေါင်(၂၀၀)ရှိပါတယ်။

အကြံပေးချင်တာကတော့ ခြေလှမ်းတိုင်းကို ဖွဖွလေးပဲနင်းပါ။ ကျွန်းတစ်ခုလုံးက အရိုးမှုန့်မြေစိုင်ခဲတွေနဲ့ ပြည့်နေလို့ပါ။

ပြီးရင်တော့ ထူးဆန်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အသံကြီး

တွေ ကြားရပါတော့မယ်။

အီတလီမှာ သရဲခြောက်တယ်လို့နာမည်ကြီးတဲ့ ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းလေးကို နိုင်ငံခြားခရီးသွားတွေ လာရောက်အပန်းဖြေတဲ့ နေရာတွေစာရင်းမှာတော့ အောက်ဆုံးမှာထားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အထိတ်တလန့်အဖြစ်အပျက်တွေကို စပ်စပ်စုစု သိချင်တဲ့သူတွေက ကျွန်းရဲ့ကမ်းခြေပတ်ပတ်လည်ကို သွားကြည့်ကြမယ်ဆိုရင် . . သဘာဝအလှအပတွေကို ခံစားရမှာဖြစ်သလို . . တစ္ဆေသရဲတွေနဲ့လည်း ကြုံတွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

သရဲတစ္ဆေပတ်သက်လို့ကတော့ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ကြုံကြုံရမှာပါ။ ဒီကျွန်းလေးဟာ ဒီလောက်တောင်ခြောက်တယ်လို့ ပြောပြဖို့ခက်လောက်အောင်ကို ခြောက်လှန့်ပါတယ်ဆိုတာကတော့ ရာနှုန်းပြည့်သေချာပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ . . . သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာကို မယုံလို့ လက်တွေ့စမ်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကြောက်သေးဖျန်းဖျန်း ထွက်ကျလောက်အောင်ကို ခြောက်တဲ့ ပိုဗက်ဂ်လီယာကျွန်းကိုသာ တစ်ခါတစ်ခေါက်လောက် သွားလည်ပါလို့ ဆိုလိုက်ပါရစေ။

POVEGLIA ISLAND

ကုလားဒုတိယလေး အယ်လ်ဟာပါ

Ella Harper, (The Camel Girl)

အယ်လ်ဟာပါ

အယ်

လာဟာပါ(Ella Harper)ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို (၁၈၇၀)ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်လောက်က အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ တင်နက်ဆီပြည်နယ်၊ ဟန်ဒါဆင်ဗီး(လ်)မြို့(Hendersonville)မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။

ဒါကတော့ အထောက်အထားအများစုမှာ ဖော်ပြထားတာပါ။ အချို့အထောက်အထားတွေအရကတော့ . (၁၈၇၃)ခုနှစ်မှာမွေးတာလို့ ဆိုထားပြန်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . ဘယ်အချိန်မှာပဲမွေးမွေး ဘယ်သူမှမငြင်းနိုင်တဲ့ အချက်ကတော့ အယ်လာရဲ့ဒူးခေါင်းဟာ အများနဲ့မတူ တစ်မူထူးပြီး နောက်ဘက်ကိုလှည့်နေတယ် ဆိုတာပါပဲ။

သည်လိုခန္ဓာကိုယ်တည် ဆောက်ပုံဟာ အလွန်တရာမှရှားပါး လှတဲ့အတွက် ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မဖော်ထုတ်နိုင်သေးပါ ဘူး။

ခေတ်သစ်ဆေးပညာ ဝေါဟာရအရတော့ 'ဒူးခေါင်းပြောင်း ပြန်ဖြစ်ခြင်း'လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒူးခေါင်းက နောက်ဘက်ကိုကွေးနေပြီး လေးဖက်ထောက် လမ်းသွားလေ့ရှိတာမို့ သူမကို 'ကုလားအုတ်မလေး' လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။

(၁၈၈၆)ခုနှစ်မှာ အယ်လာဟာ နစ်ကယ်ပလိတ်ဆပ်ကပ် (Nickel Plate Circus)အဖွဲ့ရဲ့ အရေးပါတဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူမဟာ ကုလားအုတ်တစ်ကောင်နဲ့အတူ ဖျော်ဖြေ တင်ဆက်လေ့ရှိပါတယ်။

ထို့အတွက် . . နစ်ကယ်ပလိတ်ဆက်ကပ်အဖွဲ့ ရုံသွင်းတဲ့ မြို့ . . တိုင်းရဲ့ သတင်းစာမျက်နှာစာမှာ . . အယ်လာရဲ့ဆန်းကြယ်လှတဲ့ပုံကို အထူးတလည် ဖော်ပြလေ့ရှိလာပါတယ်။

အဲဒီသတင်းစာတွေက . . အယ်လာကို 'ကမ္ဘာလောကကြီးကို ဖန်ဆင်းပြီးကတည်းက အထူးဆန်းဆုံးလူသား'၊ 'ဤလိုလူမျိုး ဘယ် တုန်းကမှမပေါ်ဖူးသေးပါ' စသဖြင့် ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး အမွမ်းတင်ခဲ့ကြ ပါတယ်။

“ကျွန်မရဲ့ဒူးခေါင်းတွေက နောက်ဘက်ကိုလှည့်နေလို့ ကျွန်မ ကို ကုလားအုတ်မလေးလို့ ခေါ်ကြတာလေ၊ ပုံထဲမှာမြင်ရတဲ့အတိုင်း ကျွန်မဟာ လေးဖက်ထောက်ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းလမ်းလျှောက် နိုင်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်အတွင်း ကျွန်မဟာ ခရီးတွေဆက်လက် ထွက်ပြီး ရုံသွင်းပြပွဲတွေမှာ ပါဝင်ဖျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်၊ အခုနှစ် (၁၈၈၆) မှာတော့ . . ကျွန်မဟာ ဆက်ကပ်အဖွဲ့ကထွက်ပြီး ကျောင်းတက်ဖို့နဲ့

အခြားအလုပ်တစ်ခုခုရဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာသန်စွမ်းအောင်လေ့ကျင့်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

ဟု ကုလားအုတ်မလေးက ပြောပါတယ်။

အယ်လာဟာ တကယ်အလုပ်ပြောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ သူမအတွက်ကတော့ တစ်ပတ်လုပ်ခငွေ ဒေါ်လာ(၂၀၀)ဆိုတာ ဘယ်မှာ ဝင်လုပ်လုပ် ရနေမှာပါ။

(၁၈၈၆)ခုနောက်ပိုင်းကစပြီး ကုလားအုတ်မလေးအယ်လာရဲ့သတင်းဟာ စိုးစိုးမြုပ်သွားပါတော့တယ်။ (၁၉၀၅)ခုနှစ်မှာတော့ သူမရဲ့မွေးရာဇာတိဖြစ်တဲ့ ဟန်ဒါဆင်ဗီး(လ်)မြို့လေးမှာ အယ်လာဟာ ပါဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

ကုလားအုတ်မလေး အယ်လာဟာပါ

နောက်တော့ (၁၉၂၁)ခုနှစ်မှာ အယ်လာဟာပါဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လူသေကြောင်း ထောက်ခံစာတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။

အဲဒီ. . မင်္ဂလာဆောင်တဲ့၊ သေသွားတဲ့. . အယ်လာဟာပါဆိုတဲ့အမျိုးသမီးဟာ ဆပ်ကပ်တွေထဲမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ အယ်လာဟာပါ ဟုတ်မဟုတ်ကတော့. . ယခုအထိ ကွဲကွဲပြားပြားမသိရသေးပါဘူး။

THE CAMEL GIRL

ကုလားအုတ်မလေး အယ်လာဟာပါ

www.burmeseclassic.com

မြန်မာ့မုန်

Myanmar Voodoo

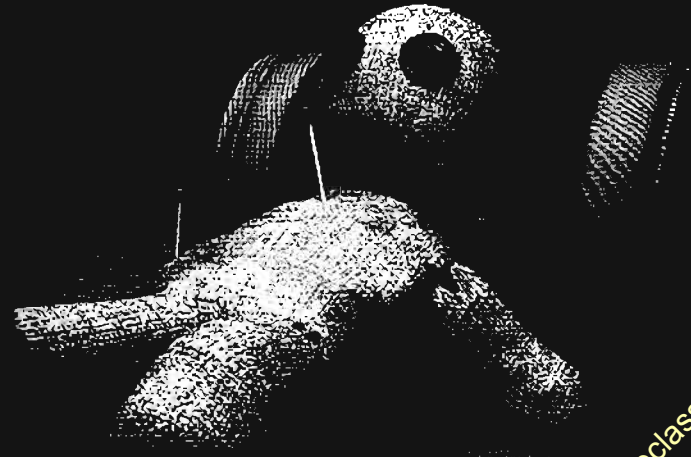
ပွားရေးကို စိတ်မဝင်စား၊ အထူးအဆန်း ပညာရပ်များ သိပ္ပံနယ်လွန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကိုသာ စိတ်ဝင်စားကြီးစွာဖြင့် . . . တစ် ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး လေ့လာလိုက်စားခဲ့သော ကျွန်တော်သည် အထိုက် အလျောက်တော့ ဗဟုသုတတွေ စုံလင်လာခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီပေါင်းများစွာတွင်လည်း Marketing တာဝန်များ စွာကို ရာထူးအမျိုးမျိုးဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ Executive မှသည် Super Visor, Manager, Adviser စသော ရာထူးအမျိုးမျိုးဖြင့် မြန်မာတစ်ဝန်း . . . မြောက်ဘက်မြစ်ကြီးနားအထိ၊ တောင်ဘက်တော့

သောင်းအထိ၊ အနောက်ဘက်ရခိုင်ပြည်နယ်၊ အရှေ့ဘက်ချင်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းအထိ ပြုပြင်စင်သွားလာခဲ့ရသူ ြစ်

ခြေထောက်မှာ ငွေပါလာရောသလား . . . ဟု အမေက မြေ သုရလောက်အောင် ခရီးသွားခဲ့ရသူလည်းဖြစ်သည်။ ခရီးသွားအတွေ့ အကြုံများနှင့်အတူ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသော ဂန္ထီရပ်ညာရပ်များက ဆည်း “ကျွဲကူးရေပါ” ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ရောက်ရာအရပ်မှာ အထူးအဆန်း နှိပ်သမျှ လေ့လာခဲ့၏။ အထူးအဆန်း ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ ဆည်းကပ်ခဲ့စိ အရူးစာအုပ်နှင့်တူသော ကျွန်တော်မှတ်စုစာအုပ်သည် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဗဟုသုတဟင်းလေးအိုးကြီး ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ကောင်းတာတွေလည်းပါသလို မကောင်းတာတွေလည်း ပါသည်။ အပူလည်းပါသလို အအေးလည်းပါသည်။ အထက်လမ်းဆရာ ပေါင်းများစွာရှိ ရသလောက် ဆည်းပူးခဲ့သည်။ အောက်လမ်းဆရာ

ခင်းများစွာနှင့်လည်း စကားလက်ဆုံကျခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် “သို့မဟုတ်ကျိုးမည်းတစ်ကောင်တည်း” ပင်တည်း။

ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကြား၌ ပြောသဖြစ်ခဲ့၏။ နားထောင်သူမဖြစ်ခဲ့။ တချို့သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော်ကို “အသိဓာန်ကြီး”ဟု နာမည်ပြောင်းခေါ်ကြသည်။ သူတို့အသင်းမှာ ဂန္ဓီရအကြောင်းအရာတိုင်းအတွက် ကျွန်တော်ကပင် အခြေခံပြောကြားနေရသဖြင့်ဖြစ်ပေသည်။

ဂန္ဓီရပညာရပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ အင်းအိုင်ပညာ၊ စမပညာ၊ သက်မွဲစလှုံပညာ၊ ဂါယာမန္တန်၊ မန္တရားဆိုင်ရာပညာ၊ မှော်သွင်းခြင်းဆိုင်ရာပညာ၊ သမထတွင် ပါဝင်သော ကသိုက်ပညာ၊ ဗေဒင်အုပ်စုတွင်ပါဝင်သော မဟာဘုတ်၊ သုံးတန်ပေါ်နိမ်၊ ဂဏန်းဗေဒင်၊ နက္ခတ်ဗေဒင်၊ သရောဒယဆန်းဗေဒင်၊ လက်ရိုးဗေဒင်၊ အင်္ဂီဝိဇ္ဇာပညာရပ်များတွင်လည်း ထီးမိပေါက်မိသောအဆင့်အထိ လေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မကျေနပ်သော ပညာရပ်တစ်ခုရှိနေပေသည်။

ထိုပညာရပ်မှာ... ဗုဒ္ဓ (Voodoo) ပညာရပ်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ဗုဒ္ဓပညာရပ်သည် အာဖရိကလူမျိုးတို့၏ ပြုစားခြင်းဆိုင်ရာ အထက်ပညာတစ်ခုပင်တည်း။ ဗုဒ္ဓအကြောင်းကို ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်များတွင် မကြာခဏတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ စာအုပ်စာပေများတွင် အမြဲလိုလို ဖတ်ရှုနေခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဗုဒ္ဓပညာရပ်သည် တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် တူလှ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် “တစ္ဆေ”ဟူသည် စိတ်ဝင်စားသူများ၏၊ လူအပြောများ၏၊ သူ့အကြောင်းပြောသူများသော်လည်း သူ့ကိုမြင်ဖူးသူမရှိသလောက် နည်း၏။ တွေ့ချင်လေ မမြင်လေဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓသည်လည်းထိုအတိုင်းပင်။ ရေးသူပြောသူ များသော်လည်း တကယ်တတ်သူ ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။ အပေါ်ယံသဘော၊ အခြေခံသဘောကို ပြောနိုင်သူများရှိသော်လည်း ထဲထဲဝင်ဝင်လိုက်စားသူမရှိ။ တတ်ကျွမ်းသူက ပိုရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။

အစွမ်းတက်သလောက် လွန်စွာလျှို့ဝှက်သော ဤပညာရပ်ကို ကျွန်တော်များစွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ကားများတွင် မကြာခဏတွေ့မြင်ရသော အရုပ်ကလေးများကို အချွန်တစ်ခုခု သို့မဟုတ် ခိုက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်လူမှာ အလူးအလဲအကွဲအပြဲ ခံနေရတဲ့ ‘အမယ်လေး’၊ ‘အလိုလေး’ တစ်အော်နေရ၏။

ဤထူးဆန်းသောပညာရပ်ကား အဘယ်သို့နည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအစွမ်းသက်၍ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်နေရပါသနည်း။ ဗုဒ္ဓဟူသည် စုန်းကဝေတို့၏ ပညာရပ်မျိုးပင်လော။ စုန်းကဝေတို့သည်

ပြေးခြင်းဆိုင်ရာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်ကျွမ်းကြကုန်၏။ သူတစ်ပါးကို ၎င်းတို့၏ ပယောဂဖြင့် လိုသလို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်နိုင်၏။ ဗုဒ္ဓပညာသည် ၎င်းတို့နှင့်သဘောသဘာဝ တူညီပါသလား။

ကျွန်တော်သိချင်လှ၏။ သိချင်၍ရှာလေ။ . ပြေးလေ၊ လိုက်လေ။ . ဝေးလေ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ထိုပညာ၏ သဲလွန်စမျှလောက်ပင် ကျွန်တော်မရခဲ့။ အာဖရိကသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေ။

သို့သော် မကြာသေးသောနှစ်များကစ၍ ကျွန်တော်သည် ဤပညာ၏ သဲလွန်စတို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

ကျိုက္ကဆံဘုရားရှိ ဗေဒင်ဟောခန်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော် ခြေချခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာများစွာနှင့် ခင်မင်ခဲ့သည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ စာရေးသက်နုစဉ်ကာလက ထိုကျိုက္ကဆံဘုရားရှိ ဗေဒင်ဟောခန်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်ကို ကုန်ကြမ်းများစွာ မွေးဖွားပေးသော 'စာပေစားကျက်' တစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည်ကျွန်တော်နှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသော ဆရာတစ်ယောက်အား အောက်ပါအတိုင်း မေးခဲ့သည်။

“ဆရာတို့ပညာနဲ့ လူတွေကိုထိခိုက်ပျက်စီးအောင် လုပ်နိုင်ပါသလားဆရာ။ .”

“အင်း. . လိုအပ်တဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရားတွေနဲ့ ကိုက်ညီရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုပညာရပ်တွေများလဲဆရာ။ .”

“အင်းစမပညာအစွမ်းနဲ့လည်း ပြုလုပ်နိုင်သလို ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိခိုက်မှုကို ဖန်တီးပြီးလည်း ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဆိုတာ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာကို ပြောတာလားဆရာ”

“အစစ်ပေါ့၊ ဗေဒင်ဟောနည်းတွေထဲမှာ ဒီအင်္ဂါဝိဇ္ဇာက အတွင်ကျယ်ဆုံးပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက အဟောလည်း ရသလို အစီအရင်ပိုင်းလည်းရတယ်၊ သမားဂုဏ်ပြနိုင်တဲ့ ပညာရပ်ပေါ့”

ဆရာပြောတာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်္ဂါဝိဇ္ဇာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ ဖြစ်၏။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာသည် အနုရောအကြမ်းပါ သုံးနိုင်သည်။ ချစ်စေ၊ ခင်စေ၊ ကြိုက်စေမှအစ . . . ကွဲစေ၊ ပြစေ၊ နာစေ၊ ကျိုးစေ၊ ကန်းစေ အထိ ဘက်စုံသုံးနိုင်သည်။

ဓာတ်တို့၏ ခိုက်တတ်သော သဘောတရားများ၊ ဓာတ်ခိုက်မှုကိုအရင်းခံ၍ ဆက်စပ်အသုံးပြုသော အစီရင်များကိုလည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် . .

“ဆရာ. . အင်္ဂါဝိဇ္ဇာနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးလို့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်၊ ဥပမာပေါ့၊ ဆရာရယ်. . . လူတစ်ယောက်ကို ဆေးရုံရောက်အောင် စီမံပြုလုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုဘယ်ပုံအကြောင်းကြောင့် ဆေးရုံရောက်မယ်ဆိုတာတော့ မသိနိုင်ဘူးနော်. . .”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ဆရာမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စူးစမ်းသလိုအကြည့်နှင့်အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ စကားဆိုလာသည်။

“နေပါအုံး. . မင်းက. . ဘယ်သူ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံနေတာတုန်း. . .”

“ဟာ. . မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ပညာရဲ့သဘောကို လေ့လာဆန်းစစ်နေတာပါ၊ တခြားရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူးဆရာ”

“အိမ်း. . လူတစ်ယောက်ကို ဆေးရုံရောက်အောင်လုပ်နိုင်တယ်။ ဆေးရုံကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရောက်သွားရမယ်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်ဆိုတာတော့ တိတိကျကျမပြောနိုင်ဘူး။ ကားဆိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကားပေါ်ကပြုတ်ကျမယ်၊ လှေကားပေါ်ကပြုတ်ကျမယ်၊ အမြင့်တစ်ခုခုက ခြေချော်ကျမယ်၊ မတော်တဆ ထိခိုက် ခြင်းမယ်၊ ခုန်ပြစ်ကြမယ်၊ ထိခိုက်မိမယ်. . အကြောင်းအမျိုးမျိုးပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပြီဆရာ၊ ဒါဆို အဲသလိုထိခိုက်မိရင်ကော ဘယ်လို ထိခိုက်မယ်ဆိုတာ သိပါသလား၊ ကိုယ့်လိုတဲ့အပိုင်းကို ထိခိုက်အောင် လုပ်နိုင်သလား ဆရာ”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ဆရာစိတ်ညစ်သွားပုံရ၏။

ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်းမှ ခပ်ညည်းညည်းဆို၏။

“ဟာကောင်ရဲ့ . ကပ်သီးကပ်သပ်တွေ၊ ထိခိုက်မယ်ဆိုတာပဲ သိတယ်၊ ဘယ်အပိုင်းကို ဘယ်လိုထိခိုက်မယ်လို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲကွ၊ အတော်ခက်တဲ့အကောင်ပဲ”

“ကျွန်တော်လိုချင်တာက အသေးစိတ်၊ အတိအကျကို လိုချင်တာ၊ ထိခိုက်မယ်ဆိုရင် ခါးအောက်ပိုင်းပဲ ထိခိုက်ရမယ်၊ အပေါ်ပိုင်းကို လုံးဝမထိရဘူး၊ ခါးအောက်ပိုင်းမှာတောင် ညာခြေပဲထိရမယ်၊ ညာခြေမှာလည်း ဒူးအောက်ပိုင်း၊ ပြီးတော့. . ညာခြေမ တစ်ချောင်းတည်း ထိခိုက်ရမယ်၊ အဲလိုမျိုး အသေးစိတ်ကျကျကို ပြောတာပါဆရာ”

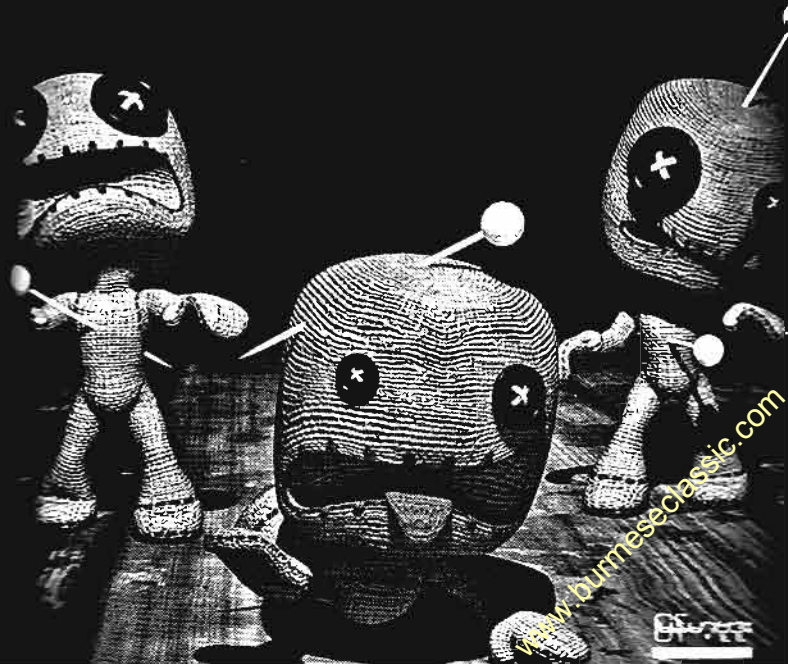
“ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ အတော်တတ်နိုင်တဲ့ကောင်၊ ပေါက်တတ်ကရမေးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေ”

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဆရာ. . ကျွန်တော်က ပညာလို့လို့ပါ”

“မသိဘူးကွာ. . အဲလောက်ဝှက်ကျတဲ့ပညာ ငါမတတ်ဘူး၊ မင်းပြောတဲ့ပုံက အာဖရိကက ဗူးဗူးပညာလိုဖြစ်နေပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် တရုတ်သရဲကားထဲက မှော်ဆရာတွေ၊ အောက်လမ်းဆရာတွေသုံးတဲ့ အရုပ်ကို အပ်စိုက်တဲ့ပညာတွေ ဖြစ်နေပြီး. . ငါမသိဘူး ဟေ့ကောင်ရဲ့ . .”

လိုချင်သောအဖြေကို အတိအကျမရခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်ကျေနပ်မိပါသည်။ ထိုပညာ၌ အပ်စိုက်ခြင်းသည် အခရာကျ၏ဟူသော ကောက်ချက်ကို ကျွန်တော်ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်လေ့လာရှာဖွေခဲ့သည်။

ခေတ်အဆက်ဆက် သိမ်းဆည်းလက်ဆင့်ကမ်းလာသော အစီရင်ကျမ်းကြီးတစ်ခုကို ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်ဖတ်ရှုခွင့် ရခဲ့သည်။

ထိုကျမ်းမှာ ကြေးပုရပိုက်မူရင်းဖြစ်ပြီး အမည်မဖော်လိုသော ဘုရားတစ်ဆူ၏ မြေအောက်ဌာပနာတိုက်မှ ထူးဆန်းသောပုံစံဖြင့် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရရှိသူမှာ ဝိဇ္ဇာဓရလမ်းကြောင်း၌ ခရီးဆုံးရန် အနည်းငယ်မျှသာလိုတော့သည့် တောတွင်းနေဆရာတော်တစ်ပါး ထံမှဖြစ်သည်။

ထိုဆရာတော်သည်လည်း ထိုကျမ်းကို အပိုင်မရပါ။ သိဒ္ဓိရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ပါးမှ ယာယီခေတ္တယူဆောင်ပြသော ထိုကျမ်းကို ည သန်းခေါင်အချိန်၌ ဆရာတော်က ဗလာစာအုပ်တွင် ခဲတံဖြင့် လိုက် လံကူးမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှားပါးသောပညာရပ်တို့၏ ပုရပိုက်အစစ်များသည် ယခု အချိန်၌ ဘုရားအဆူဆူ၏ ဌာပနာတိုက်တွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ကာယကံရှင်တို့၏ ခွင်ပြုချက်မရသေး၍ အသေးစိတ်ကို အတိအကျ မဖော်ပြနိုင်သော်လည်း ထိုအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းမှာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၍ . . . အလျဉ်းသင့်က ဆက်လက်ရေးသားဖော်ပြသွားရန် ဆန္ဒရှိပေသည်။

ထိုကျမ်းသည် ကျွန်တော်လိုချင်သော သဲလွန်စများစွာကိုပေး ခဲ့သည်။ အမြဲတစေကြားဖူး ကြုံဖူးနေသော 'သိမ်ဝင်အပ်'၏ အရေးပါပုံ များကို ဤကျမ်းမှ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ လူသာမန်တို့ သိထားသော သိမ် ဝင်အပ် အသုံးဝင်ပုံထက်သာသော လျှို့ဝှက်ချက်များစွာကို ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။

သိမ်ဝင်အပ်၏အစွမ်းကား မနည်းလှပါ။ ဗုဒ္ဓပညာနဲ့ ပတ် သက်ဆက်နွယ်နေသော အပိုင်းကဏ္ဍကိုသာ ဦးစားပေး၍ဖော်ပြသွား ပါမည်။

လူတစ်ယောက်ကို ပြုစားခြင်းအတတ်၌ သိမ်ဝင်အပ်သည် မရှိမဖြစ် အရေးပါလှ၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်သိလိုသော အသေး

စိတ်ကဏ္ဍအတွက် သိမ်ဝင်အပ်ကို သုံးစွဲရန်လိုသည်။ ခါးအောက်ပိုင်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းတွင် ညာခြေထောက်၊ ညာခြေထောက်တွင် ခူးအောက်ပိုင်းသာ၊ ခူးအောက်ပိုင်းတွင် ညာခြေမတစ်ချောင်းသာ စသဖြင့် အသေးစိတ်ကျကျ ထိခိုက်အောင်ပြုလုပ်ရန်အတွက် သိမ်ဝင် အပ် လိုအပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အစီရင်မှာ မကောင်းသော အစီအရင်ဖြစ်၍ အဆိပ်အ တောက်ဖြစ်မည်စိုး၍ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို အသေးစိတ် မဖော်ပြလို တော့ပါ။ အဓိကအချက်မှာ မြန်မာ့ဝိဇ္ဇာ ဂမ္ဘီရပညာသည်လည်း အဆင့်မနိမ့်ပါ။ များစွာအစွမ်းထက်၍ အခြားသောလူမျိုး၊ ဘာသာ တို့၏ ပညာရပ်ထက် သာလွန်သည်ကို ပြသထုတ်ဖော်လို၍သာ ဖြစ် သည်။

ထိုကြောင့်လည်း . . . ထိုသို့သောပညာရပ်များကို လူတကာ အသုံးမပြုနိုင်ကြစေရန် မြေကြီးထဲ ပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လျှို့ဝှက်အဆင့် ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် ထားရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဉာဏ်မီသူ ပါရမီရှင်များ ဉာဏ်ကွန်နိုင်ရန်အတွက် အခြေခံ ကျသော စီရင်ထုံးအချို့ကို အကျဉ်းမျှဖော်ပြပေးသွားပါမည်။ သိရုံ တတ်ရုံသာဖြစ်ပြီး အသုံးပြုရန်အတွက်မဟုတ်ပါ။ ဤသို့သော ပညာ ရပ်မျိုး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရှိနေသည်ဟု သိရှိကြစေရန် ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာထိတိုင်ကျော်ကြားသော ဗုဒ္ဓပညာသည် အာဖရိကမှ သာမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူမျိုးတွင်လည်း သူနည်းသူဟန်နှင့် ရှိနေပေသည်။ အသွင်တစ်မျိုး၊ ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ပညာက မသိမ်ငယ်ပါ။ သူတို့ထက်ပင် သာလွန်ပေသည်။ တက် မြက်ပေသည်။ ဤအကြောင်းကို သိသာစေ၍ ဆက်လက်ဖော်ပြသွား ပါမည်။

အသုံးပြုလိုသူသည် ဦးစွာပထမ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကို သိရှိထားရန် လိုအပ်သည်။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာအရ စပွတ်တိုင်ထူပါက နာခိုက်၊ ပျက် အတန်းကိုတွေ့ရမည်။

သိသာလွယ်စေရန် တနင်္ဂနွေသားသမီး စပွတ်တိုင်ကို ထူပြပါမည်။

- ၅ နဝင်း
- ၂ စီးပွား
- ၆ စုတ်
- ၁ မူလ
- ၄ နာ
- ၀ ခိုက်
- ၃ ပျက်

စပွတ်တိုင်အရ 'နာ'ပြသောအခါတွင် စီရင်ဖြူလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေသားသမီး 'နာ'ပြသောအခါသည် ကြာသပတေးအချိန်တွင်ဖြစ်၏။ အောက်ပါ ကြာသပတေးစပွတ်တိုင်ကိုကြည့်ပါ။

- ၂ ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေသားသမီး၏ (နာ) ဖြစ်သောအခါမှာမူလအချိန်ကြာသပတေးဖြစ်၍ နေ့တစ်နေ့၌
- ၆ ကြာသပတေးအချိန်ကိုရှာရမည်။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ၏ အခါ (၈)ပိုင်းအရ ကြာသပတေးအချိန်ကို
- ၃ အလွယ်တကူရှာဖွေနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။
- ၅

- ၁ * (နာ)
- ၄
- ၀

ဥပမာအားဖြင့် . . .

တနင်္ဂနွေသားသမီး တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မိမိနှင့်မိသားစုအပေါ် အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးခြင်း၊ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျရအောင် သုံးကြိမ်သုံးခါတိုင်တိုင် ပြုမူခြင်းရှိခဲ့သော် မှတ်သားလောက်အောင် တန်ပြန်ဆုံးမလိုပါက . . . တနင်္ဂနွေနံဖြစ်သာ အုန်းသားဖြင့် ထိုသူ၏ အရုပ်ကို ထုလုပ်ရမည်။

ပိန်လျှင်ပိန်သည့်ပုံ၊ ဝလျှင်ဝသည့်ပုံဖြင့် . . . အနီးစပ်ဆုံးတူအောင် ထုလုပ်ရမည်။ ထိုအရုပ်တွင် ထိုသူ၏အမည်နှင့် နေ့နံကိုရေးရမည်။ ထိုအရုပ်အား တနင်္ဂနွေ(နာ)ဖြစ်သော ကြာသပတေးအချိန်တွင် သိမ်ဝင်အပ်ဖြင့် မိမိအလိုရှိရာနေရာကို ထိုးစိုက်လိုက်ပါ။

ထိုသူသည် မိမိအပေါ်အယုတ္တ၊ အနတ္တ ညစ်ညမ်းရိုင်းယှာဆဲရေးတိုင်းထွာသူဖြစ်က သိမ်ဝင်အပ်ကို ပါးစပ်၌ ထိုးစိုက်လိုက်ပါ။ ထိုသူ ပါးစပ်ပိတ်သွားရမည်။ ပါးစပ်ဟ၍မရလောက်အောင် ရောဂါဝေဒနာသော်လည်းကောင်းဖြစ်မည်။

ထို့အတူ ဋ္ဌးလိုလျှင်ဋ္ဌး၊ ဝမ်းဗိုက်၊ မျက်စိ၊ နား စသဖြင့် လိုရာကို ထိုးစိုက်နိုင်သည်။ ထိုးစိုက်ခံရချိန်၌ ထိုသူမှလည်း ဓာတ်ခိုက်၍ အပ်စိုက်သောနေရာကို ထိခိုက်မှုတစ်ခုခုဖြစ်ရမည်။

ထိုသဘောမှာ အကျဉ်းမျှပြဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဉာဏ်ရှိသလို ကွန့်ယူလုပ်ကိုင်သွားနိုင်သည်။ အရုပ်ထုလုပ်ပြီးပါက မြေကြီးတွင် ခုနစ်ရက်မြှုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်ဓာတ်ပိုရအောင် သွင်းခြင်း၊ အတိုက်အခိုက်တန်ပြန်မန္တန်များ ရွတ်ဖတ်မန်းမှုတ်ခြင်း၊ ရွတ်ဖတ်ရာတွင်

လည်း အနိဌာရုံအရပ်များတွင် မန်းမှုတ်ခြင်း (ဥပမာ. . သချိုင်းကုန်း) အညီဓာတ်ဖြစ်စေရန် သွေးရည်လောင်းခြင်း စသည်တို့ဖြင့် သက် ရောက်မှု ပိုမိုအားကောင်းရန် ထပ်ဆင့်ကွန့်မြူး ပြုလုပ်သွားနိုင်သည်။

အင်္ဂရိဇာကျမ်းရင်း လင်္ကာအရ. . .

“သူ့ကိုနိုင်လို ‘ဆ’ နဲ့ စို လိုရာဆေးဖော်သုံး” ဟူသော အဆိုအရ တနင်္ဂနွေသားသမီးကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် တနင်္ဂနွေမှ

(ဆ)ဟူသော “ဆပွတ်နံ” (ခြောက်ခုမြောက်နံ) ဖြစ်သည့် သောကြာ သားသမီးက အရုပ်၌ သိမ်ဝင်အပ် ထိုးစိုက်လုပ်ဆောင်က ပိုသက် ရောက်၏။

“ဓာတ်တူနံတူ. . . ဆေးဖက်ယူ နံတူသတ်က. . .” ဟူသော အင်္ဂရိဇာလင်္ကာအရ “နံတူသတ်ကအသေ” ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုပညာရပ်အတွက် မျက်စပန်ကြွားသော သ

လွန်စတစ်ခုဖြစ်၍ ဉာဏ်ယှဉ်ရန် လိမ္မာပါးနပ်စွာ အသုံးချနိုင်ပေသည်။
 ဆိုလိုသည်မှာ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ
 အသုံးချနိုင်ပါက ဖော်ပြပါ ဗုဒ္ဓပညာရပ်ကဲ့သို့ပင် သက်ရောက်မှု
 ကောင်းကောင်း၊ အစွမ်းထက်ထက်ဖြင့် အောင်မြင်စွာပြုလုပ်နိုင်ပေ
 သည်။

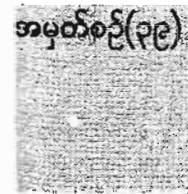
ထို့ကြောင့် ပညာလိုလားသူ ဉာဏ်ကြီးရှင်တို့ ဉာဏ်ကွန့်နိုင်
 ရန် ဗုဒ္ဓပညာကဲ့သို့ အသုံးချနိုင်သော အင်္ဂါဝိဇ္ဇာမှ သက်ဆိုင်သော
 လင်္ကာတို့ကို ထုတ်နှုတ်တင်ပြသွားပါမည်။

အင်္ဂါဝိဇ္ဇာကျမ်းရင်းလင်္ကာကြီး...

အမှတ်စဉ်(၁၀)
 အမှတ်စဉ်(၁၁)
 အမှတ်စဉ်(၁၂)
 အမှတ်စဉ်(၁၃)
 အမှတ်စဉ်(၁၄)
 အမှတ်စဉ်(၁၅)
 အမှတ်စဉ်(၁၆)
 အမှတ်စဉ်(၁၇)
 အမှတ်စဉ်(၁၈)

သူ့ကိုနိုင်လို ဆန့်စို့၊ လိုရာဆေးဖော်သုံး။
 ထန်းအုန်းဂျတ်ဖီး၊ ဝါမုသီး ဆေးကြီးသန့်ဌာ၊
 နိုင်ရာဓာတ်နှင့်သတ်။
 ကက်ကင်းသေရှင်သူ၊ ထက်အောက်ပြန်လှန်ကူ၊
 နံတူသတ်ကအသေရ။
 ဂဠုန်ပုန်းခိုက်၊ ပုတ်သင်မိုက်၊ ကိုက်လေနှစ်ပါးသေ။
 ကတ္တားရှိရာ ကံမလာနှင့်၊ နာမ်မှာထက်ပေ
 ရုပ်လယ်နေ၊ မရွေးကံဟုမှတ် ကတ္တားအောက်ပြုတ်၊
 မြမှတ်ဆို။
 ခိုက်ရန်မှာကား ၊ ဓမ္မသောက အင်းဝရာဇာ၊
 မယှဉ်ရာတည့်။
 ဦးဝေစံကူး ရေဗူးတောသူ၊ ရန်မူလည်းဆို၊
 ဦးညိုခေမာ၊ သုတဝေရီ၊ ရန်မိုမြဲရှောင်။
 မီးမှာကားမြေ၊ ရေနင့်လေ၊ မိတ်ဆွေမစပ်၊
 ပဋိကတ်။

မြန်မာဗုဒ္ဓ

ဟောလိုကြပြန် ဆေးပေးရန်၊ လုပ်ရန်အကြံ၊ သိဒ္ဓိနှံ
 စစ်ထိုးခိုက်ရန်၊ ရှုံးနိုင်တန်ယတြာ ရုပ်နာမ်၊
 ကျိန်းခြေပြန် အင်းမူစီမံ၊ ဂြိုဟ်လင့်ကြ၍၊
 ဂဏန်းမှန်ပြ ကောက်ယူဆလော့။

ဤကား ကျွန်တော်တို့ကို သဲလွန်စများစွာပေး၍ မျက်စပစ်ပြ
 ထားသော ပညာရပ်ကွင်းဆက်များပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူတစ်ပါးကို
 တိုက်ခိုက်သော အတတ်မျိုးဖြင့်၍ ခရေစေ့တွင်းကျတော့ ရေးသား
 ခြင်းမပြုတော့ပါ။

သို့တိုင်အောင် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအခြံခံရှိသူများအတွက် သတိမူ
 ရှုမြင်မိနိုင်သည့် လမ်းညွှန်ချက်များပင်ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ရင့်သူများ
 သည် ဤမျှတစေတစောင်း ထုတ်ဖော်ပြလိုက်သည်နှင့် သိမြင်ကြပေ
 လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်၏။

ဆက်လက်၍ ဗုဒ္ဓကွင်းဆက်များကို ထပ်မံဖော်ပြပါမည်။
 ဤနေရာတွင် လိုအပ်ပါ၍ အနည်းငယ်မျှ စကားပလ္လင်ခံလိုပါသည်။
 အင်္ဂါဝိဇ္ဇာနယ်ချဲ့တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံတဝန်းကို ကိုလိုနီနယ်
 အဖြစ် သွတ်သွင်းပြီးသောအခါတွင် “ပွဲကျောင်း”များကို အထူးနှိပ်ကွပ်
 ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။ ပွဲကျောင်းဆိုသည်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ကျောင်း
 တော်များဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်ရှိ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်များကဲ့သို့
 ဖြစ်၏။

ပွဲကျောင်း၌ စာပေးပညာရပ်သာမက ယောက်ျားတို့တတ်
 အပ်သော အဋ္ဌရဿ(သာ)ရပ်ကိုပါ ကောင်းစွာသင်ကြားပေး၏။ ပွဲ
 ကျောင်းသားတို့သည် မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်ကြ၏။ စာပေပရိသတ္တိ
 နှံ့စပ်ကြကုန်၏။ ဗေဒင်လက္ခဏာ နက္ခတ်ပညာရပ်များ၊ ငါးဆရာ
 လုံးရေး၊ အတိုက်အခိုက်ပညာရပ်များ၊ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာများ ဆင်နွှဲ

www.burmeseclassic.com

မြန်မာဗုဒ္ဓ

မြင်းစီးစသောပညာရပ်များတွင် ထုံးလိုချေ ရေလိုနောက်အောင် တတ်မြောက်ကြ၏။

ထိုကြောင့် နယ်ချဲ့တို့သည် ပွဲကျောင်းများကို စစ်တပ်အင်အားသုံး၍ နှိပ်ကွပ်ခဲ့ကြသည်။ ပွဲကျောင်းသားများစွာကို အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာဖွယ်၍ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ၏။ ပညာရှင်များကို လျှို့ဝှက်သတ်သင်၏။

ထိုကြောင့် ရှားပါးအစွမ်းထက်သော ပညာရပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားမည်စိုး၍ မြန်မာ့ပညာရှိတို့သည် ပညာရပ်များကို အသွင်တစ်မျိုးပြောင်း၍ ဆက်လက်ဖြန့်ချိခဲ့၏။ ထိုကြောင့်ပညာရပ်များသည် ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်း၍ တည်တံ့ကျန်ရှိနေခဲ့သည်။

ဥပမာ မြန်မာစားသိုင်း (၃၆)ကွက်သည် ယနေ့ခေတ် အကပညာထဲရောက်သွား၏။ အနုနှင့်အကြမ်း၊ အမာနှင့်အပျော့ သဘောတရားသာ ကွာဟသွားသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ရွတ်ဆိုခဲ့ကြသော “တစ်ပြား.. နှစ်ပြား.. . ပဲလင်းပြား.. .” ဟူသော ကဗျာလိုလို၊ သီချင်းလိုလိုမှာလည်း အမှန်တော့ ငွေသားပြုလုပ်သော အတတ်ပညာတစ်ခုဖြစ်၏။ ပုံဖျက် အသွင်ပြောင်းထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်က သင်ကြားရွတ်ဆိုခဲ့သော “ဤခရီးနီးသလား၊ ငါးနာရီလာရ၏” “ကျာကြီးခြေရာကြီး” “ညအခါလသာသာ” စသော စာသားပိုဒ်များသည်လည်း အဆက်စပ်မရှိ အရည်မရအဖတ်မရ စာသားများမဟုတ်ပါ။ ပညာရပ်တစ်ခုစီ၏ သဲလွန်စများသာတည်း။

အတိုက်ခိုက်ပညာရပ်အတွက် “အညှီရှိရာယင်အံ့” ဟူသော စကားသည် ပညာရပ်၏ အနှစ်ချုပ်ဖြစ်နေပြန်သည်။ “ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက်၊ မှောင်မိုက်မှာငို၊ ကိုလူပျိုထရံပေါက်က ခြေထောက်

ကိုဆွဲ တွဲလွဲ.. . ကြာကလပ်မှာဆွမ်းတော်တင်၊ ပလ္လင်ပေါ်က မျောက်ကလေး၊ ဆင်းတက်လို့ပြေး”.. . ဟူသော သံပေါက်ကဗျာများသည်လည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ပညာရှင်ကြီးများ ဉာဏ်ကွန့်ဖန်တီးခဲ့သော နက်နဲသောအကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် လွန်စွာလျှို့ဝှက်ထားခဲ့သော မြန်မာဗုဒ္ဓပညာရပ်တစ်မျိုးကို ဖော်ပြပါသဲလွန်စများမှ ရှာဖွေဖော်ထုတ် တွေ့ရှိခဲ့သည်။

တီထွင်သူ ပညာရှင်ကြီးသည် ဤပညာကို မပျောက်ပျက်စေရန် လောင်းကစားပညာရပ်တွင် ပုံပြောင်းထည့်သွင်းခဲ့သည်။ လောင်းကစားဟူသည် ဘယ်အခါမှပျောက်ကွယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုကြောင့်လည်း ဉာဏ်ကြီးရှင်များသည် ဤသို့ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အာဖရိကဗုဒ္ဓနှင့် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်ပြီး ၎င်းထက်အဆင့်မနိမ့်သော၊ ၎င်းထက်အသေးစိတ်ကျကျ လုပ်ဆောင်နိုင်သော လျှို့ဝှက်ပညာမှာ (၃၆)ကောင်လောင်းကစား၌ ထည့်သွင်းထားခဲ့၏။

ယနေ့ခေတ် လူငယ်များအနေဖြင့် (၃၆)ကောင်ကို သိမြင်ကြမည်တော့မဟုတ်ပေ။ ထိုကြောင့် (၃၆)ကောင်ကြေးရုပ်ကြီး၏ ပုံကို အတတ်နိုင်ဆုံးတူအောင် ဆွဲ၍ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

၎င်းကြေးနတ်ရုပ်ကြီး၏ကိုယ်၌ အကောင်ပေါင်း(၃၆)ကောင်သည် သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေကြသည်။

၎င်းအကောင်များနှင့် ၎င်းတို့၏တည်နေရာသည် ပညာရပ်၏ အဓိကကျသော လျှို့ဝှက်ချက်များဖြစ်ပေသည်။ ဖော်ပြထားသော အကောင်များ၏ နံသင့်ပြိုဟ်အရ ဓာတ်ခိုက်မှုအစီအမံများ ပြုလုပ်၍ တိုက်ခိုက်သော၊ ပြုစားသော အစွမ်းထက်ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေ

သည်။

သို့သော်တစ်ခုမှတ်ရန်မှာ ဤနည်း၌ နာမ်လောကသားများ၏အကူအညီ၊ စွမ်းအားမပါပါ။ ဓာတ်သဘောအရ ခိုက်ခြင်းသက်သက်ဖြစ်၏။ အင်းအိုင်စမပညာရပ်များသည်ကား နာမ်လောကဆက်နွယ်မှုများ ပါဝင်၏။ သိဒ္ဓိများ၊ တန်ခိုးအာဏာစက်များနှင့် သက်ဆိုင်၏။

သုံးဆယ်ခြောက်ကောင်ရုပ်ပုံကို ဆက်လက်လေ့လာကြပါကုန်. . . အသုံးပြုနည်းအကျဉ်းချုပ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို ထိခိုက်စေလိုသော အသေးစိတ်နေရာကို ရွေးချယ်ပါ။ ရည်ရွယ်သူ၏ နေ့နံအလိုက် နံသင့်အသားဖြင့် ရုပ်တုထုလုပ်ပါ။ ရုပ်တု၏ အရွယ်အစား သတ်မှတ်ချက်မရှိပါ။

ထိုရုပ်တု၌ ရည်ရွယ်သူ၏ နေ့နံနှင့်အမည်ကို သွင်းပါ။ ထိခိုက်စေလိုသောနေရာမှာ ညာပေါင်ဖြစ်ပြီး ၎င်းနေရာ၌ နွားရှိနေ၍ စနေနံဖြစ်သော ဒန်းသားကို ချွန်၍ ထိုနေရာကိုစိုက်ပါ။ သို့မဟုတ် ဒန်းသားဖြင့် ပေါင်နေရာကို အသက်အောင်၍ရိုက်ပါ။ ရိုက်စဉ်. . . သူကိုယ်ပေါ်အောင် အာရုံပြု၍ မိမိဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြော၍ “..... ဖြစ်စေ” ဟုရိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

အချွန်စိုက်ရမည့်အချိန်အခါ၊ ရိုက်ရမည့်အချိန်အခါမှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးဥပမာအတိုင်း စပွတ်တိုင်ထူရာတွင် ၎င်းနေ့နံ၏ (နာ) ဖြစ်သော အခါတွင် ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်၏။ နာမ်လောက အကူအညီမပါသော ဓာတ်စိုက်အစီရင်ဖြစ်၍ မိမိလုပ်ချင်သော အချိန်တွင်တော့ လုပ်၍မရပါ။ အချိန်အခါ ကန့်သတ်ချက်ရှိပေသည်။

သို့သော် အမှန်တကယ်ပင် သက်ရောက်မှုရှိသည်ကို မုချလက်တွေ့သိမြင်လာရပေလိမ့်မည်။ ဤနည်းအတိုင်း ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍

သုံးဆယ်ခြောက်ကောင်ရုပ်ပုံ

ကြံဆရန်သာဖြစ်သည်။

နေနံသားမဟုတ်ပဲ “သိမ်ဝင်အပ်” ဖြင့်ထိုးစိုက်ခြင်းလည်း ပြုလုပ်နိုင်သည်။ သိမ်ဝင်အပ်သည် အထူးတလည် ဖန်တီးထားသော အပ်မဟုတ်ပါ။ ရဟန်းခံရာတွင် သိမ်အတွင်းဝင်ရာ၌ ပါဝင်သော၊ ထည့်သွင်းထားသော ပရိက္ခရာပစ္စည်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအပ်သည် သိမ်တစ်ခါဝင်သည်ထက် အကြိမ်များစွာဝင်ထားပါက ပို၍အစွမ်း ထက်လှသည်။

ထိုသိမ်ဝင်အပ်သည် ထိုကိစ္စတွင်သာမက ပယောဂအနှောင့် အယှက်များတွင်လည်း တွန်းလှန်ချေဖျက်နိုင်သော တိုက်ခိုက်ရေး လက်နက်ကောင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သိမ်ဝင်အပ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်ကြစေရန် တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆက်လက်၍ သိဒ္ဓိစွမ်းအား၊ ဟိတ်တန်ခိုးများနှင့် နာမ် လောကအကူညီများပါသော၊ မြန်မာဗုဒ္ဓပညာဟု ဆိုနိုင်သော... အင်းစမကဏ္ဍကို ဆက်လက်လေ့လာကြပါကုန်။

ဗဟုသုတလိုလားသူများ၊ သုတေသီများအတွက် ပိုမိုပြည့်စုံ စေရန် ဘက်စုံထောင့်စုံမှ ဖြည့်စွက်တင်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ရန်သူအတွက် နတ်ကဝေမယ် အစီရင်... .

ဤနတ်ကဝေမယ် အစီရင်အတွက် ကန်တော့ပွဲ(၅)ပွဲ၊ လက် ဖက်ကွမ်း၊ ပန်းအစုံ၊ ရွှေထီး(၅)လက်၊ ကောက်ညှင်း(၅)ပွဲ၊ မုန့်ဖြူမုန့်နီ (၅)ခုစီ၊ ငွေ(၅)ကျပ်ကို နှီးခေါက်ဖျာပေါ် သဲဖြူခင်း၊ ၎င်းအပေါ် ဖျင်နီ (၅)တောင်၊ ဖျင်ဖြူ(၅)တောင်ခင်း၍ စီရင်သူက (၈)ပါးသီလယူ၍ ဤနတ်ကဝေမယ်အင်းကို စီရင်ဆွဲသားပြုလုပ်ရမည်။

သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲတွင် စီရင်နိုင်က အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ရုပ်တုတွင် မလိုမုန်းထားသူ၏ အမည်၊ နေ့နံတို့ကိုသွင်းပါ။ ပြဿဒါး

မြန်မာဗုဒ္ဓ

စီရင်ပါ။

နားထိုင်းစေလိုလျှင် နားကိုသိမ်ဝင်အပ်နှင့်ထိုးပါ။ သို့မဟုတ် ပုံတွင်နားမတပ်နှင့်... .

မျက်စိကန်းစေလိုလျှင် မျက်စိကို သိမ်ဝင်အပ်နှင့်ထိုးပါ။ သို့မဟုတ် ပုံတွင် မျက်စိမတပ်နှင့်... .

အ၊စေလိုလျှင် ပါးစပ်ကို သိမ်ဝင်အပ်နှင့်ထိုးပါ။ သို့မဟုတ် ပုံတွင် ပါးစပ်မတပ်နှင့်... .

ဤနည်းအတိုင်း ဉာဏ်ရှိသလို အသုံးချနိုင်သည်။ မကောင်း သောပညာရပ်များဖြစ်၍ အသေးစိတ်မရေးသားတော့ပါ။ လောက တွင် ဤသို့သောပညာများရှိသည်ကို လက်တွေ့သိမြင်ဆင်ခြင်နိုင်ကြ စေရန်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်မသိသော်လည်း သိသောဆရာများ ရှိနေကြပေသည်။ ထို့ကြောင့်လောကီရေးရာ၌ အစစအရာရာ မပေါ့ပဲ သတိပြု၍ ပြုမူ ပြောဆို၊ လုပ်ကိုင်သင့်လှသည်။ သူများကျွေးတိုင်းလည်း မစားနှင့်... သူများပေးတိုင်းလည်း မယူနှင့်... .

ထိုသို့သော အင်းစမရုပ်တု အစီရင်များမှာ များစွာရှိပါသေး သည်။ သို့သော်... . ဤမျှနှင့်ပင် ဗဟုသုတများစွာ ရကြလိမ့်မည်ဟု လုံကြည်မျှော်လင့်ပါသည်။

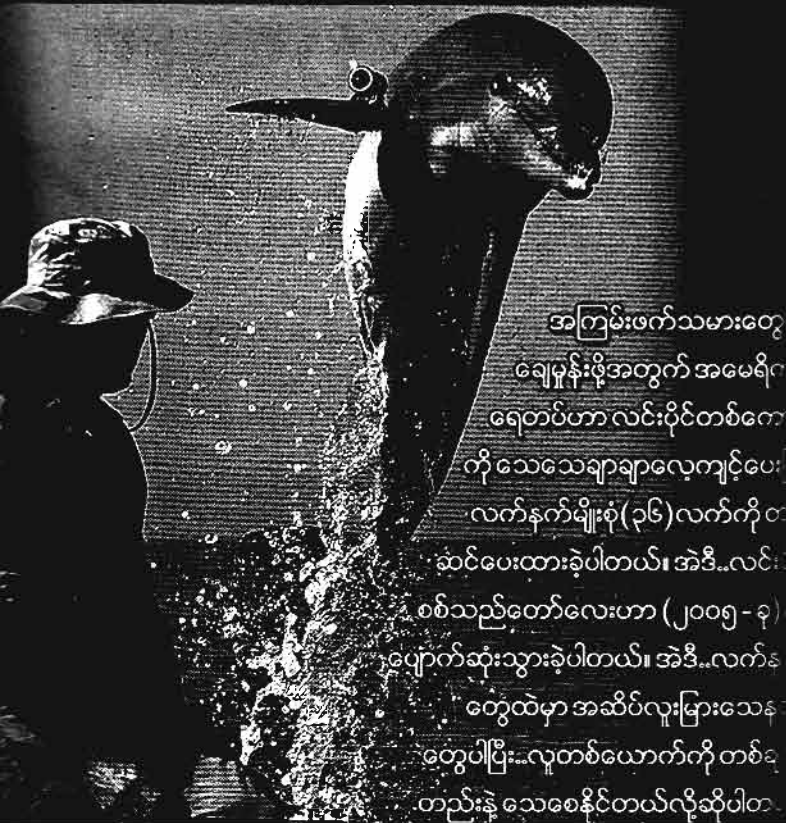
မြန်မာတို့၏ ဂန္ထိရပညာရပ်နယ်ပယ်၌ လျှို့ဝှက်စွာရှိနေသော၊ တိမ်မြုပ်နေသော ရှားပါးအဖိုးတန်ပညာရပ်များကို လေ့လာရှာဖွေ၍ မော်ထုတ်တင်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။ ။

မြန်မာဗုဒ္ဓ

မြန်မာဗုဒ္ဓ

Unbelievable facts

မယုံနိုင်ဖွယ်ရာ အချက်များ

အကြမ်းဖက်သမားတွေ
ချေမှုန်းဖို့အတွက် အမေရိကန်
ရေတပ်ဟာ လင်းပိုင်တစ်ကောင်
ကို သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ပေး
လက်နက်မျိုးစုံ (၃၆) လက်ကို တ
ဆင့်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ...လင်း
ပိုင်သည် တော်လေးဟာ (၂၀၀၅ - ၃)
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ...လက်န
တွေထဲမှာ အဆိပ်လူးမြားသေန
တွေပါပြီး...လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချ
တည်းနဲ့ သေစေနိုင်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။

စမတ်ကျတယ်၊ လှပကြောရှင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့
လက်မရွံ့လူသတ်သမားပါ။ အသက် (၁၉) နှစ်
အရွယ် ရုရှားလက်ဖြောင့်စစ်သည်မလေး
ရိုဇာရှာနီနာဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း
မှာ ရန်သူ (၅၄) ယောက်ကို ချောင်းမြောင်း
သတ်ဖြတ်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်ရှိ နွဲ့ထူထပ်တဲ့ကမ်းရိုးတန်းနားမှာ
(၁၉၅၈-၄)တုန်းက အထက်ပုံပါ နျူကလီးယားဗုံးကြီးတစ်လုံး ပျောက်ဆုံး
သွားခဲ့ပါတယ်။ ယခုထက်ထိ...ရှာမတွေ့သေးပါဘူး။

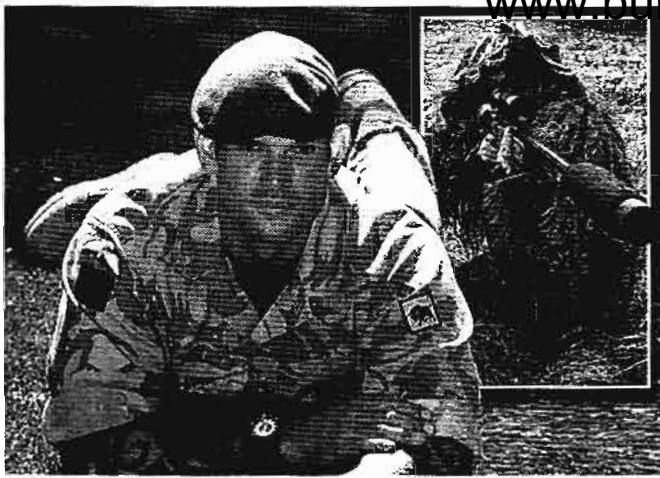
အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ နယူးဂွန်းအိုဟီယိုဆိုတဲ့ မြို့ငယ်ကလေးမှာ
လူဦးရေ(၆၀)နဲ့...ရဲသား(၁၄)ယောက်သာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကားကိုသတ်မှတ်မြန်နှုန်းထက် ကျော်မောင်းလို့ ရရှိတဲ့ဒဏ်ကြေးငွေဟာ
တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာလေးသိန်း နီးပါးရှိပါသတဲ့။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးချောစကားလက်ဂျီဟန်ဆင်ရဲ ဖုန်းထဲကတိုယ်တိုင်ရှိတဲ့
ထားတဲ့ ဝတ်လစ်စားလစ်ဓာတ်ပုံတွေကို ဟက်ပြီး ပြန်ရောင်းစားခဲ့တဲ့
အမျိုးသားဟာ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်ချမှတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။

ကမ္ဘာတော့်အမြေးအရင်း“အူဖိန်အေအူ”
ဟာဘေဂျင်းအိုလံပစ်မှာတုန်းက
ကြက်သားလုံးကြော်တစ်မျိုးကလွဲလို့ဘာမျှမစား
ပါဘူး။ သူ့မှာတတ်တာကလည်း အဲဒီကြက်သားလုံးကြော် တစ်မျိုးတည်း
မို့လို့ပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ရွှေတံဆိပ်(၃)ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

စနိုက်ပါသေနတ်နဲ့ ချောင်းမြောင်းပစ်သတ်တဲ့အထဲမှာ အဝေးဆုံးအဖြစ်
မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တာကတော့ (၂၄၇၅ - မီတာ) (၁.၅၄မိုင်)ပါ။

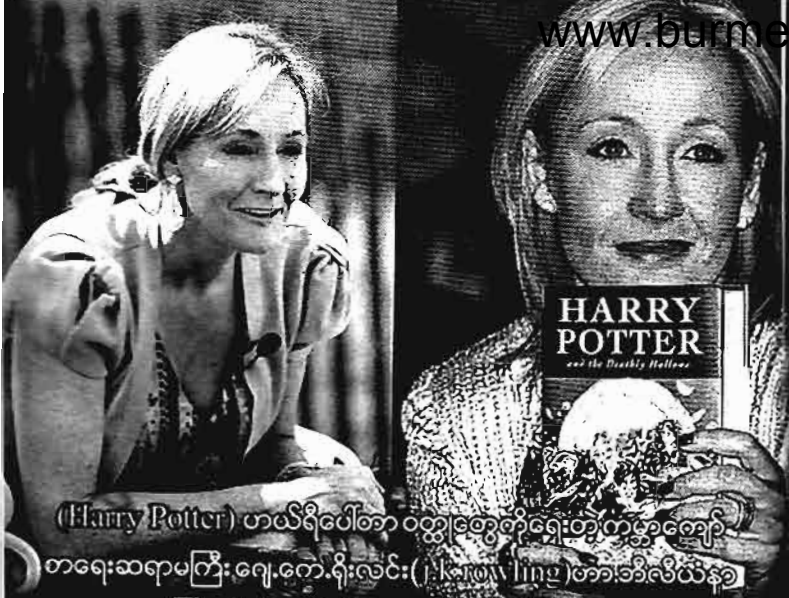
စရော်ဟယ်ရစ်ဆင် (Craig Harrison)ဆိုတဲ့ ဗြိတိန်လက်ဖြောင့်တပ်သား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျည်ဆန်ဟာ ပစ်မှတ်မီကိုရောက်ဖို့ (၆)စက္ကန့်တောင်
ကြာခဲ့ပါတယ်။ ပစ်မှတ်ကိုထိပြီးတဲ့နောက် ကျည်ဆန်ဟာ ပေ(၄၀၀)လောက်
ဆက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ပီအိတ်ချ်ဒီ (PhD)ဘွဲ့ရရှိထားပြီး
အဆောက်အအုံထိန်းသိမ်းရေး (လန်ရှင်းရေး)အလုပ်သမားအဖြစ်
လုပ်နေရသူ (၅၀၀၀)ကျော်ရှိပါသတဲ့။

လက်ရေးကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်းရေးတတ်လွန်းတဲ့ ဆရာဝန်တွေကြောင့်
လူ(၇၀၀၀)ကျော် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သေဆုံးနေရပါတယ်။ အလွန်တော်
ခက်တဲ့ ဆေးစာတွေကြောင့် ဆေးပေးမှားပြီးထိခိုက်နာရသူတွေ
အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ တစ်နှစ်ကို တစ်သန်းခွဲလောက်တောင်ရှိပါသတဲ့။

(Harry Potter) တယ်ရီပေါ့တာ ဝတ္ထုတွေကို ရေးတဲ့ ကဏ္ဍတော်
 တရေးဆရာမကြီး ဂျေ.ကေ.ရိုးလင်း (J.K. Rowling) အား အိမ်ထောင်
 သူဌေးမကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကနေ လျော့ကျသွားခဲ့ရပါတယ်။
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု အပြောက်အပြားကို
 မရှိဆင်းရဲသားတွေကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းပစ်လိုက်လို့ပါ။

ယုယူဇန် (Yu Youzhen) ဆိုတဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီး
 သန်းကြွယ်သူဌေးမကြီးတစ်ယောက်ဟာ လမ်းသန့်ရှင်းရေးဌာနရဲ့
 နံရိုင်းရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါတယ်။ သူ့သားသမီး
 တွေအတွက် စံပြကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပြချင်လို့ပါတဲ့။

တစ်ယောက်တည်းရဲ့ လုပ်အားဆိုပြီး အယ်တော့မှ လျော့မတွက်လို့က်မိခဲ့
 အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်း (၃၀) အတွင်း သူတစ်ယောက်
 တည်း စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ သစ်တောတွေဟာ ဧကပေါင်း (၁၃၆၀) တောင်ရှိပါသတဲ့။

(ခွဲငါး-၃) မှာ... (၄) နှစ်အရွယ်
 ကောင်လေးတစ်ယောက် အပန်းဖြေ
 ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်ခုမှာ ရေနစ်နေတုန်း... အဲလစ်ဘလေ့စ်ဆိုတဲ့
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကယ်ဆယ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် (၉) နှစ်ကြာတဲ့
 အခါမှာတော့ အဲဒီကောင်လေးက... ရေနစ်နေတဲ့အမျိုးသားတစ်ဦးကို
 အဲဒီကမ်းစပ်မှာပဲ ကယ်ဆယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
 ရေနစ်တဲ့အဲဒီအမျိုးသားဟာ အဲလစ်ရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်နေပါတယ်။

ဆိုက်အေးရီးဖားစွတ်အေးဆွဲ "ဖာဇ်ဝဲဇ်" ခွေးတွေရဲ့အရေခွံအာရုံစူးစိုက်တဲ့အတွက်... ရေခဲမှတ်အောက် (-၅၈°F) ကနေ (-၇၆°F) အတွင်း... အလွန်အေးခဲနေတဲ့ (လူတို့အသက်ရှင်ရန်ခက်ခဲတဲ့) အခြေအနေမှာတောင် အသက်ရှင်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

ရုရှားနိုင်ငံ၊ မော်စကိုမြို့တော်မှာရှိတဲ့ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေဟာ မြို့ထဲနဲ့မြို့စွန်ကို ဘယ်လိုသွားရမယ်၊ အစာဘယ်လိုရှာရမယ်၊ ညနေမှာ... မြေအောက်ရထားကို ဘယ်လိုစီးပြီး အိမ်ပြန်ရမယ် ဆိုတာကို လေ့ကျင့်သင်ကြားရပါသတဲ့။

နာဇီတွေဟာ ကော့တေးအရက်ကို စမ်းသပ်ထားတဲ့ဆေးတွေနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး ထုတ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တွေ့ရှိချက်ကတော့... စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီဆေးပေါင်းအရက်ကို သောက်သုံးထားရင် လက်နက်ကိရိယာတွေနဲ့ ကျောပိုးအိတ်တွေကို တနင့်တပိုးသယ်ထားနေရတာတောင်မှ (၅၅) မိုင် (၈၈.၅) ကီလိုမီတာ ခရီးရှည်ကြီးကို မရပ်မနားသွားနိုင်ကြောင်း နာဇီဆရာဝန်တွေ တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဂရိနိုင်ငံ၊ အေသင်မြို့က ပါသင်နွန်အဆောက်အအုံကြီးမှာ ဆောက်လုပ်ဖို့ မြေရှင်းလင်းတော့ ဒိုင်နိုဆောအရိုး ရာပေါင်းများစွာကို ထိုအချိန်က တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့ပါသတဲ့။

သံလွင်

တစ်ခွက်လေးများ

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

မြဘုန်း ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ထရယ်ပစ်သဖြင့် ဝေဖြိုးလန့်နိုးကာ . . .

“ဟကောင်ရာ မင်းအသံကြီးကလည်း”

“အဟေးဟေး . . . ဟိုမှာမင်းမမြင်ဘူးလား”

“မြင်သားပဲ”

မြဘုန်းနှင့်ဝေဖြိုးတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းဘက်တွင် ဖွင့်ပေးထားသော တီဗီမှ ဆီးဂိမ်းဖွင့်ပွဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မြားပစ်တာကြီးကလည်းကွာ”

“အေးလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ . . . ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ ဒါနိုင်ငံတော်အဆင့်အခမ်းအနားကြီးကွ ဒီလို ကိုးရိုးကားရား ပုံမကျပန်းမကျနဲ့ . . . ငါ့နယ် ငါတို့ရွာက ဘုန်းကြီးပျံမှာ လောင်တိုက်ကို ဒိုးကျည်နဲ့ပစ်ပြီး မီးရှို့တာ ဒီထက်တောင် သပ်ရပ်သေး”

“ခွမ်းမှပဲ မင်းမလုပ်နိုင်ဘဲနဲ့ သူများလုပ်တာ မလုပ်ဘဲ မဝေဖန်နဲ့ကွာ၊ ဒါက တီဗီကင်မရာရိုက်ချက်မို့လို့ ပီပီပြင်ပြင်ဖြစ်တာ

တွင်းထဲကထိုင်ကြည့်ရင် ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး”
 ထိုစဉ် ခိုင်မြဲ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာပြီး . . .
 “ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကိုကူညီကြဦးကွာ”
 ထိုအခါ မြဘုန်းတို့စကားပြတ်ကာ လှည့်ကြည့်ကြလျက် . . .
 “ဒီမှာ ဆီးဂိမ်းဖွင့်ပွဲကွ လွှတ်ကောင်းနေတာ ထိုင်စမ်းပါဦး
 ဘာကိစ္စလဲ”

“မထိုင်တော့ဘူးကွာ ဒီကိစ္စက သိပ်ညဉ့်နက်ခဲလို့ မကောင်း
 ဘူး

“အေး.. . ဘာကိစ္စလဲ”
 “သွားရင်းနဲ့ပြောပြမယ်ကွာ မင်းတို့က အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးရုံပဲ”
 “ဟုတ်ပြီလေ ငါတို့က ဘယ်ကိုလိုက်ခဲ့ရမှာလဲ”
 “သချိုင်းကုန်းကို”
 “ဘာ”

မြဘုန်းရော ဝေဖြိုးပါ အလန့်တကြားပြန်အော်ရင်း.. . ကုန်း
 ကုန်းကွကွ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အခုပဲ ညရှစ်နာရီကျော်နေပြီ သချိုင်း
 ကုန်းဆိုသည်က နေခင်းကြောင်တောင်သွားလျှင်တောင် အဖော်မပါပဲ
 ရောက်နိုင်ဖို့ခဲယဉ်းသော နေရာဖြစ်ရကား။

“လာမနောက်စမ်းပါနဲ့ ခိုင်မြဲရာ၊ မင်းလက်ဖက်ရည်သောက်
 မယ်ဆို သောက်ကွာ ငါတိုက်မယ်”
 “ငါနောက်နေတာမဟုတ်ဘူးကွ မေဂျီဆုံးသွားပြီ”
 “ဟေ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မြဘုန်းတို့ မှင်တက်မိကာ. . ငြိမ်သွား
 သည်။ ယခုမှ ခိုင်မြဲမျက်နှာကို သတိထားမိကာ ဒီကောင်လာနောက်
 နေတာမဟုတ်မှန်း မြဘုန်းတို့သိကြပြီး လက်ဖက်ရည်ဖို့ ခေါ်ကာရှင်း

လိုက်သည်။ ထိုနောက် ခိုင်မြဲတို့အိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်လာကြရင်း
 မေးကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလည်းကွာ. . ညနေကမှ ငါတို့ဝင်ကြည့်
 တော့. . အန်တီ နို့ဘူးတိုက်နေတာ တွေ့သေးတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ် နို့တိုက်ပြီးတာတောင် ထုံးစံအတိုင်း ဂျီကျနေ
 သေးလို့ ငါတို့သားအမိ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပွေ့မြူချော့မော့ပြီး
 ပုခက်ထဲသိပ်ထားခဲ့တာ၊ အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုတော့ ငါတို့လည်း ထမင်း
 စားကြတာပေါ့၊ စားသောက်ပြီးလို့ သားအမိနှစ်ယောက် ပုခက်ထိုင်
 လွဲရင်း ရေနွေးသောက်နေကြတုန်း အနောက်လမ်းက စာရေးဆရာ
 လင်မယား ကလေးကြည့်ချင်လို့ဆိုပြီး လာကြတယ်၊

ဆရာကတော်က ပုခက်ထဲချောင်းကြည့်ပြီး.. . ဟဲ့. . မိုးမိုးရဲ့
 နှင့်ကလေးက ပုံမှန်ရောဟုတ်ရဲ့လား နှုတ်ခမ်းတွေ မျက်နှာတွေ ပြာနေ
 သလားလို့ဆိုတော့ အမေရောငါပါ ခုန်ထပြီး မေဂျီကိုပုခက်ထဲက
 ထုတ်ကြည့်ကြတာ အသက်မရှိတော့ဘူးကွ”

“ဟာကွာ. . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ ငါ့နယ်”

“အတွင်းတက်,တက်ပြီး ဆုံးတာလို့ ခန့်မှန်းကြတာပဲကွာ၊
 အဲဒါက ပြဿနာမရှိဘူး. . ပြဿနာက ကလေးမို့လို့ နေမကူးဘဲ
 ညတွင်းချင်း ဖြူပျံ့ရမယ်တဲ့ကွ”

“ဟာ. . မဖြစ်နိုင်တာ၊ မနက်ကျမှ လင်းလင်းထင်းထင်း လုပ်
 ကြတာပေါ့”

“မရဘူးဟေ့ကောင်. . ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ အိမ်ရှေ့နောက်ဖေးက
 လူတွေအကုန် ရောက်နေပြီ၊ ကလေးအလောင်းကို ယူသွားရင်တောင်
 အပေါ်အရပ်ကိုမဆန်နဲ့ အောက်ကစုန်ပြီးသွားနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ”

“ဟေ အောက်ဘက်စုန်ဆို တာပေါ်ကတက်ပြီး ဘုရားကြီး

ဘက်က ပတ်ထွက်ရမှာပေါ့”

“အေးလေ”

“သေတာတောင် မလိုက်ဘူးဟေ့ကောင် ဒီအတိုင်းသွားတာ တောင် သရဲခြောက်လွန်းလို့. . မိုးချုပ်ရင် အဲဒီတာပေါ် ခွေးတောင် မတက်တာ၊ အခု အလောင်းက ပါဦးမယ်. . ဟူး. . တော်. . တော်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း မေဂျီနဲ့ပတ် သက်တဲ့သူတွေပဲကွာ၊ မေဂျီနောက်ဆုံးဈာပနမှာ မင်းတို့ပါကိုပါရမယ်”

ခိုင်မြ ခပ်ထန်ထန်ကလေးလုပ်ပြောပြီး အသာငြိမ်ကာနားစွင့် ကြည့်လိုက်သည်။ မြဘုန်းတို့ နှုတ်ဆိတ်ကာ လိုက်လာကြသဖြင့် စိတ် အေးရတော့၏။

မနေ့က သူတို့သုံးယောက်ကို လှည်းကူးကသူငယ်ချင်း သူရဇော်က စာပေဟောပြောပွဲ လာနားထောင်ဖို့ ဖုန်းနှင့်လှမ်းခေါ်သဖြင့် သွားကြသည်။ ဆရာကြီး လယ်တွင်းသားစောချစ် ပါသောပွဲဖြစ်၍ ဝေးသော်လည်း ရောက်အောင်သွားကြသည်။ ဟောပြောပွဲပြီးတော့ ဆယ့်နှစ်နာရီ၊ သူရဇော်နှင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကာ လေးယောက် သား စာပေလေကြောင်းတည့်သွား၍ မနက်(၂)နာရီ ထိုးမှ လူခွဲကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

မြို့ကိုပြန်ရောက်တော့မနက် သုံးနာရီခွဲ သူတို့သုံးယောက် ရပ်ကွက်ထဲပြန်ဝင်ရန် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ကာပတ်မနေ တော့ဘဲ သရက်တောလမ်းထိပ် ကားဂိတ်ဆုံးသည်နှင့် ဈေးလမ်းထဲ မှဖြတ်ကာ နန်းဦးကျောင်းဘေး ဘောလုံးကွင်းအတိုင်း လျှောက်လာ ခဲ့ကြသည်။

ဆောင်းလယ်ညဖြစ်၍ အေးစိမ့်ကာနေသည်။ လဆုတ်ရက် လည်းဖြစ်ရကာ ညဉ့်နက်မှထွက်ပြုတ်တတ်သော လရိပ်ကွေးလေး၏

ထုံထုံမှုန်မှုန်အလင်းပြလေး အားပြုကာ လျှောက်လာခိုက်. . သူတို့သုံး
ယောက်ခြေသံတွေကြောင့် ခွေးများလန့်ကာ ဟောင်တော့သည်။

ခဏကြာသော် ခွေးတို့သဘာဝအတိုင်း သူတို့၏ အသံအာရုံ
ထဲ မရေရာမှုအား အူသံပေး၍ ဆုတ်ခွာကုန်ကြသည်။

“ဝု. . အူး. . ဝူး”

ထိုအခါ သဘာဝအတိုင်း တစ်ကောင်အူလျှင် ကျန်သောခွေး
တွေပါ လိုက်အူသောကြောင့် မြဘုန်းနှင့်ဝေဖြိုးတို့ သူ့ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်စီမှ ဝင်ကာပူးကပ်လာကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ လွတ်လွတ်လျှောက်ကြစမ်းပါ”

“မင်းမသိလို့လား နန်းဦးကျောင်းဘေးကလမ်းမှာ ပြိတ္တာမ
ကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်ကွ”

“ရှိတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ခွေး. . ခွေးတွေအူနေပြီ”

မြဘုန်းတစ်ယောက် ဆောင်းလယ်ည၏ ချမ်းအေးမှုနှင့်
ကြောက်စိတ်ကိုရောကာ မေးခိုက်ခိုက်တုန်သည့်အသံနှင့် ပြောလာ
သည်။ ဝေဖြိုးကတော့အသံတိတ်ကာ သူ့ဘေးကို ကပ်နိုင်သမျှကပ်
အောင် တိုးပြီးလျှောက်နေလေသည်။

သို့နှင့် မြောင်းကူးတံတား အုတ်ခုံနားသို့အရောက်. . .

“အု. . အု. . ငဲ”

“အား”

“ဝဲ. . အဲ. . အဲ့. . ဝုဝဲ. . ဝုဝဲ”

“ဟား. . လုပ်. . လုပ်ကြပါဦးဗျာ”

ဝေဖြိုး အားကုန်လန့်အော်ပြီး သူ့အပေါ် ခုန်ခွကာဖက်ထား
ခိုက် မြဘုန်းကပါ လန့်ပြီးဖက်၍ သုံးယောက်သားဟန်ချက်ပျက်ကာ

တံတားကူးအုတ်ခုံပေါ် လဲပြိုကုန်ကြသည်။ အော်သံတွေထဲက ပီပီ
သသ၊ သူ ကြားနေရတာက ကလေးငိုသံ. . .

“ဟေ့ကောင်တွေ ခဏဖယ်စမ်း”

“အမေ့ရေ သရဲခြောက်နေပြီဗျ၊ ဟီး. . ကြောက်တယ်”

“အို. . အို. . ဟီးဟီးဟီး. . မခြောက်ပါနဲ့၊ တောင်း. .

တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဝု. . အူး. . ဝူး”

“အု. . ငဲ. . အဲ”

“အား. . ဟား. . ဟီး. . ကြောက်ပါတယ်ဆို”

မြဘုန်းတို့ အားကုန်ဖက်ထားကြ၍ သူ့ဘယ်လိုမှ ရုန်းထလို့
မရသည်ကြားထဲ ကြောက်လန့်တရား အော်ဟစ်နေသော မြဘုန်းတို့
အသံနှင့် ခွေးအူသံတွေကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး အတော်ကိုဆူညံကာသွားသည်။

သို့သော် ထိုအသံတွေကြားထဲ ပီပီသသရှိနေသာ ကလေး
ငိုသံအား သူ အားစိုက်ကာနားစွင့်သည်။ အသံက ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဘက် အုတ်ထရံဘေးအစပ်မှ ပေါ်ထွက်နေမှန်း သူခန့်မှန်းမိ၍. . .

“ဟေ့ကောင်တွေကွာ. . ငါ့နယ်”

“ကြောက်. . ကြောက်တယ်”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ. . ပြော”

“ကလေးငိုသံ. . က. . ကလေးငိုသံကြီး. . ဟီး”

“အု. . ဝူး. . အူး”

“အား. . အဲဒီခွေးအူသံလည်း၊ ကြောက်တယ်. . အို”

ခိုင်မြစိတ်ပျက်ကာ မြဘုန်းကိုစောင့်တွန်းပစ်၍ ပက်လက်
လန်ကာ ကျသွားသည်။ ဒီတော့မှ

၁၃၆ GHOST STORY

“ဝေဖြိုး မင်းဖယ်နော်”

ဝေဖြိုးကြောက်ကြောက်နှင့်ဖယ်ပြီး ကုန်းရုန်းထလာသော မြဘုန်းကို ပြေးကာဖက်ထားသည်။ ပြီးတော့ အော်ကြပြန်လေသည်။

“ကြောက်. . တယ်. . ဟီးအီး”

“ငါ့နယ်ကွာ”

ခိုင်မြ တစ်ချက်ညည်းတွားပြီးမှ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေသော ကလေးငိုသံကြားရာအိ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်မြင်နေရသော အရာအိ သူသတိနှင့်ကပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရားရေ. . ကလေးလေးပါလား”

အနီးထုပ်ထွေးလေး ပြေတစ်ဝက် ပျက်တစ်ဝက်ဖြစ်နေကာ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် အော်ဟစ်နေသော ကလေးငယ်အား သူ့ကြာရှည် စောင့်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပဲ ကောက်ယူကာပွေ့ချီပစ်လိုက်သည်။

“အု. . ငဲ့. . အု. . ငဲ့”

“အေး. . အေး. . တိတ်ပါကွာ”

မြဘုန်းတို့အသံ တိတ်သွားသော်လည်း. . ကလေးပွေ့လာသည့် ခိုင်မြဘေးသို့ ရုတ်တရက်မကပ်ရဲ၊ ဝေဖြိုးက စိုးရိမ်မကင်းသည့် အသံနှင့်. . .

“ခိုင်မြ. . သ. . သတိထားနော်၊ တ. . တစ္ဆေဆိုတာ. . ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းလို့ရတယ်ကွ၊ ဒီကောင် သောက်ရမ်းတွေ ငွတ်လုပ်နေပြီ”

“ဟေ့ကောင်တွေ. . တကယ့် ကလေးပေါက်စလေးကွ. . ဘယ်ခွေးတိရစ္ဆာန်မျိုးတွေ လာစွန့်ပစ်ထားတယ်မသိဘူး၊ ဒီမှာကြည့်”

မြဘုန်းတို့ နောက်တွန့်ဆုတ်ကန် သွား၍. . .

“နေကွာ ငါခေါ်သွားမယ် မွေးစားပစ်မယ်”

ပြောပြီး ခိုင်မြရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးနှင့် လျှောက်သွား၍ မြဘုန်းတို့ ကျောတစ်မိမိမ့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းဖြစ်ကာ ပြေးလိုက်လာကြသည်။ လမ်းမီးတိုင်တွေရှိသော နေရာရောက်မှ ခိုင်မြက မီးတိုင်အောက်မှာ ရပ်ကာ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဘာလဲဟ”

စက္ကူအခေါက်ထူထူလေးတွေ၍ ခိုင်မြက မြဘုန်းကို လှမ်းယူစေကာ ဖွင့်ကြည့်ခိုင်းသည်။

“ဟာ. . ပိုက်ဆံနဲ့စာကွ”

“ရေတွက်ကြည့်တော့ တစ်ထောင်တန် အသေးဆယ်ရွက်”

“တစ်သောင်းကွ. . ဟရောင်”

“စာဖတ်စမ်း”

ဝေဖြိုးက ယူကာဖတ်ပြသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးကြပါ. . ၊ ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ စွန့်ပစ်ရတာပါတဲ့ကွ”

“ချီးပဲ. . ချီးပဲ. . ချီးမှခွင့်မလွတ်ဘူးကွ၊ တောက်. . ဒီမှာကြည့်စမ်း ရှိလှမှ ရက်သားလေးပဲ နေဦးမယ်”

“အေးလေကွာ ရက်စက်လိုက်ကြတာ”

“နေဦး. . ဘာလေးလဲဟ”

မြဘုန်းနှင့်ဝေဖြိုးတို့ နည်းနည်းရဲတင်းလာကာ ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ကြ. . ဟိုဒီလှည့်ကြည့်ကြနှင့် လုပ်လာကြသည်။

“မိန်းကလေးကွ ခိုင်မြရ”

“အု. . ငဲ့”

“အာ. . မငိုပါနဲ့ကွာ ထပ်မကြည့်တော့ပါဘူး”

“ကဲ. . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ခိုင်မြဲ”

“အမေ့ကိုပြောပြီး မွေးရမှာပေါ့ကွာ၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ အမေလည်း ချစ်မှာပဲ”

“အေးကောင်းတယ်. . မင်းက ကလေးယူလိုက်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဒီပိုက်ဆံ ယူလိုက်မယ် မျှမျှတတပေါ့”

“ဘာကွ”

အိပ်ပြန်ရောက်တော့ ငါးနာရီထိုးတော့မည်။ အမေ ဆွမ်းထချက်နေပြီဖြစ်၍ ဝရန်းသုန်းကား တက်လာကြသော သူတို့သုံးယောက်ကြောင့် အမေ မီးဖိုချောင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“အမေရေ ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

“ဟဲ့. . ဘုရား. . ဘုရား”

“သားတို့ နန်းဦးကျောင်းဘေးက ကောက်တွေ့လာတာ”

“ဒုက္ခပါပဲ. . ငါ့နယ် ပေးစမ်းဒီကို”

အမေ ခြေတုန်လက်တုန် ဖြစ်သွားပြီး၊ သူ့ထံမှ ကလေးကို လက်လွှဲယူကြည့်သည်။ မီးချောင်းအလင်းရောင် ဖွေးဖွေးအောက်မှာ ရဲရဲလှုပ်နေသော ကလေးငယ်သည် သူနှင့်အမေ၏ ရင်ခွင်အနှော့ ဓါတ်ပြန်ရကာ အငိုတိတ်၍ မွေးမိန်းက နေလေသည်။

“နုနုလေးပါလား မွေးပြီးပြီးချင်း ပစ်လိုက်တာဖြစ်ရမယ်၊ ငါ့နယ် ဘယ်လိုသန္ဓေနဲ့မအေးမျိုးလည်းမသိဘူး၊ ဝမ်းဆောင်သွားယူစမ်း”

ခိုင်မြဲပြေးယူကာပေးသည်။ အမေလည်း ပါလာသော အနီးကို ခွာချကာ ကလေးကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဝမ်းစောင်နှင့် နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်အောင် ပြန်ထုပ်၍ သူ့ရင်ခွင့်ထဲထားကာ...

“ကဲ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“သားတို့မွေးမယ်လေ”

အမေ ပြီးကာ ကလေးကိုတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ခိုက် ကလေးငယ်တစ်ချက်လန့်ကာ ငိုလေသည်။

“ဝု... ဝု... ငဲ့...”

“နို့ဆာပြီထင်တယ် ဒုက္ခပဲ”

အမေညည်းတွားရင်း သူ့နို့ပိန်ကလေး ကယှာကသီထုတ်ကာ တိုက်လိုက်သည်။

“နို့ကထွက်သေးလို့လားအမေရ”

“အမေစေတနာနဲ့ မေတ္တာပေါသားရယ်၊ နို့မထွက်ပေမယ့် သူ့ခံတွင်းရည်နဲ့ သူကျေနပ်ပြီး ခဏတော့ ဝမ်းအေးသွားမှာပါ... မိုးလင်းမှပဲ နို့ဘူးအတွက် စီစဉ်ရတော့မယ်”

ထိုစဉ်မြဘုန်းက...

“ဪ... အဒေါ် ဒီမှာ ပိုက်ဆံတစ်သောင်း၊ ဒီကလေးနဲ့ပါလာတာ”

“အေး... အဲ့ဒါ နို့ဘူးအတွက်စီစဉ်လိုက်၊ မင်းတို့သုံးယောက် ခေါ်လာတဲ့ကလေးကို မင်းတို့ပဲတာဝန်ယူကြ ကလေးတစ်ယောက် လူဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်သလားဆိုတာ သိလိမ့်မယ်”

ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် ပီတိလိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်ကြသည်။ ဝေဖြိုးက...

“ငါတို့နာမည်ပေးကြရအောင်”

“အေး... ပေးလေ”

“ဒီနေ့က ကြာသပတေးဆိုတော့ ‘မေဂျီ’လို့ပေးမယ်ကွာ”

“ဟာ... ဘာနာမည်ကြီးလဲ”

“နေနံသင့်ပြီးပေးတာကွ၊ တွေ့တွေ့ချင်း ဂျီကျတဲ့ကလေးဆိုတော့ မေဂျီပေါ့ကွာ”

“အေးကောင်းတယ်... ဒါအိမ်နာမည်ပေါ့၊ ကျောင်းနာမည်တော့ ထပ်ရွေးကြမယ်”

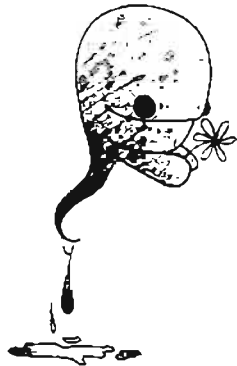
အမေပြုံးပြုံးကြီးနှင့်...

“အေး နင်တို့ကအဖေတွေပဲ အကြိုက်သာရွေးကြပေတော့”
ထိုစဉ် တူးနံ့လိုလိုရ၍ အားလုံးနှာခေါင်းရှုံ့ကြခိုက် အမေလန့်

ကာ...

“ဟဲ့... ငါ့ဆွမ်းဟင်းတွေတော့ တူးကုန်ပါပြီ လုပ်ကြပါဦးဟဲ့”

ဤသည်ပင်လျှင် သူတို့သားအမိ၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးအစ ဟုထင်ကာ ဝမ်းသာမဆုံးရှုံးကြသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် ကလေးအတွက်လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းနှင့် အာဟာရအတွက် အမေကိုယ်တိုင်ဈေးသွားကာ အပြေးအလွှားဝယ်ရှာသည်။

ကလေးကောက်ရသည်ဆိုသော သတင်းက မိုးလင်းလင်းချင်း ပျံ့နှံ့သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေတဖွဲဖွဲ ရောက်လာကာ ကြည့်ကြ၊ အမျိုးမျိုးသော မှတ်ချက်တွေ ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးကြနှင့် ထိုနေ့တစ်နေ့တည်းမှာပင် သူတို့သားအမိ တစ်လစာသောက်ဖို့ ဝယ်ထားသော လက်ဖက်ခြောက်က ညနေစောင်းတော့ ဘူးဟောင်းလောင်းသာ ကျန်တော့သည်။

အမေလည်း ကလေးအတွက် ကိုယ့်မှာအမှုအခင်း မဖြစ်အောင် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားရ စာရွက်စာတမ်းတွေ လုပ်ရ၊ အိမ်မှာလည်း သတင်းမေးလာသမျှ ဖြေရနှင့် မောနေတာတောင် မမောနိုင်ရှာ၊ ည(၈)နာရီကျော်မှ ကလေးနို့တိုက်ကာ သိပ်ထားပြီး

တစ္ဆေကြောက်သူများ

နည်းသည်လည်းစဲသွား၍ သားအမိနှစ်ယောက် မနက်ကအိုးကပ်သွား၍ မလောင်းလှူလိုက်ရသော ငါးလေးချက် မည်းမည်းတူးတူးလေးနှင့် ညစာစားကြသည်။ စားမကောင်းသော်လည်း ပျော်စရာပီတိကလေးက ရင်ထဲပြည့်နေ၍ ထမင်ဝိုင်းကထပြီး ရေနွေးသောက်ရင်း မေဂျီလေးရှေ့ရေအတွက် သားအမိနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြချိန် ဖြစ်လေသည်။

“မိုးမိုးရေ”

“လှမ်းကြည့်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက စာရေးဆရာလင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်၍လာကြသည်။”

“ဪ... လာ... အစ်မရေ၊ အစ်ကို... လာ... ထိုင်”

“အေး... နင်... ကလေးတစ်ယောက် အော်တိုမွေးတယ် ကြားလို့ လာကြည့်တာ”

“အဟင်းဟင်း... ဟိုမှာ အခုပဲ နို့တိုက်ပြီး သိပ်ထားတာ” စားရေးဆရာက ထိုင်သော်လည်း ဆရာကတော်က မထိုင်သေးပဲ ပုခက်ထဲ သွားကြည့်သည်။

“ဟဲ့... မိုးမိုးရဲ့”

“ဘာလဲ အစ်မ”

“နင့်ကလေးကိုကြည့်ပါဦး နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာနေသလားလို့” “ရှိန်”

အမေရောသူပါ ဝန်းခနဲခနဲထပြီး မေဂျီဘေးနား ရောက်သွားတယ်။ အမေပုခက်ထဲက မေဂျီကိုခေါ်ကာ ကြည့်ပြီး ဟိုခမ်းဒီခမ်းနှင့် လုပ်ကာ ခဏကြာတော့ တအိအိ ရှိုက်ငိုလေတော့၏။

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်... ဟင့်... ဟင့်”

အမေငိုသံကြောင့် ဘေးအိမ်ကလူတွေပါ ရောက်လာပြီး တစ်

တစ္ဆေကြောက်သူများ

ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားကာ အိမ်ပေါ်မှာ လူတွေပြည့်ကျပ်သွားပါသည်။ သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်သလို အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာကာ အိမ်ရှေ့ထွက်ရပ်နေမိသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေသော စကားသံတွေထဲမှာ မေဂျီကို ညချင်းသဂြိုဟ်ပေးရမည်ဆိုသော စကားသံက အကြံပေးသလိုလိုနှင့် တောင်းဆိုနေကာ အတော်ကျယ်လောင်နေတော့၍...

ညတွင်းသဂြိုဟ်နိုင်ဖို့ ဆရာဝန်အတည်ပြုမှုနှင့် သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းကြားခြင်း စာရွက်စာတမ်းကိစ္စအားလုံး ရာအိမ်မှူးဦးအံ့ရွှေစီစဉ်ပေးပြီးချိန်မှာ ည(၁၀)နာရီကျော်လောက် ဖြစ်နေသည်။ ခိုင်မြတို့သုံးယောက် သွားဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော်လည်း.. လူငယ်တွေ ချည်းဖြစ်၍ လူကြီးတော့ပါမှကောင်းမည်ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းကာ အကြံပြုကြသဖြင့် လမ်းမှူးဦးသေးနှင့် ရာအိမ်မှူး ဦးအံ့ရွှေတို့ အင်အားဖြည့်ကြသည်။

လူကြီးနှစ်ယောက်ပါလာသောကြောင့် ဝေဖြိုးနှင့်မြအုန်းတို့ အားတက်လာကာ နည်းနည်းအသံစာလာသည်။

“လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပါပဲကွာ ဘာမှမဆန်းပါဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်းရောကွာ.. ကလေးဝိုင်းချီ”

ခိုင်မြလက်ထဲက မေဂျီအလောင်းကို ထိုးပေးလိုက်၍ မြဘုန်းအောင်သက်သက်နှင့် လှမ်းကာ ယူလိုက်ပြီး...

“ဟာ.. ခိုင်.. ခိုင်မြ”

“ဘာလဲ”

“ကလေးသေးသေးက ဒီလောက်လေးသလားကွ ငါ့နှယ်”

“မလေးပါဘူးကွာ”

“အာ. . ဒီမှာနင့်နေတာပဲ”

ဆိုတော့ကား ဦးသေးက သူ့လက်ထဲက ငါးတောင့်ထိုးခါတ်မီး နှင့် မြဘုန်းကို တစ်ချက်ဝှေ့ထိုးကြည့်ပြီး. . .

“နည်းနည်းတော့လေးမှာပဲကွ နေ့ဘက်တောင် အလောင်းက အရမ်းစီးတာ ညဘက်ဆို ပိုဆိုးပေါ့။ တမြန်မနှစ်က ကိုဖိုးတို ဝမ်းရောဂါနဲ့သေတာ. . ငါတို့ ညတွင်းချင်းထမ်းချကြတာ. . အာ မင်းနှယ် သချိုင်းရောက်ခါနီးလေ. . လေးလေပဲ”

“ဗျာ”

မြဘုန်းအတော်လန့်သွားကာ ဘေးက ဝေဖြိုးကို အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်တော့ ဝေဖြိုးအသာဇော်ပုကာ နောက်ကနေ ကွတကွတနှင့် လိုက်လျှောက်လာသော ဦးအုံးရွှေနား ပြေးကပ်သည်။

ထိုအခါမြဘုန်းက. . .

“ငါ့ချည်းပဲ ပစ်မထားကြနဲ့ဦးလေကွာ၊ မင်းတို့လည်း ဝိုင်းသယ်မှပေါ့ကွ”

“ဟကောင်ရ မင်းသယ်လာတာ ခါတ်တိုင်တစ်ပြန်တောင် မရှိသေးပဲနဲ့”

“လေးတယ်ကွ”

ထိုနောက် ဦးအုံးရွှေက. . .

“ကဲ. . ကဲ. . ဒီလိုလုပ်မင်းတို့က ကာယကံရှင်တွေပဲ၊ အဲဒီတော့ သုံးယောက် တစ်လှည့်စီသယ် လမ်းလျှောက်ရင်း နံပါတ်စဉ်ရေသွား၊ တစ်ကနေ တစ်ရာပြည့်ရင် နောက်တစ်ယောက်ပြောင်း”

“အဲ. . အဲသလိုတော့လုပ်လိုက် ကဲစပြီ”

မြဘုန်းခပ်သွက်သွက်ထောက်ခံကာ နံပါတ်စဉ်ခေါ်တော့

သည်။

“တစ်. . နှစ်. . သုံး. . လေး. . ငါး. . ခြောက်”

“ပြည်းပြည်းနဲ့ မှန်မှန်ရေလေကွာ”

အလှည့်ရောက်တော့မှ သေချာနေသောဝေဖြိုးက ကြောက်ကန်ကန်သောအသံနှင့် လှမ်းအော်သည်။ မြဘုန်းဂရုမစိုက်ပဲ ဇွတ်ပေကာ ခပ်သွက်သွက် ရေထွက်နေလိုက်သည်။

“ငါးဆယ့်ငါး. . ငါးဆယ့်ခြောက်. . ငါးဆယ့်ခွန်”

လမ်းမီးတိုင်လည်း ဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ရပ်ကွက်နယ်နိမိတ်ကျော်လွန်ကာ တာရိုးပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။ လမိုက်ည၏ အမှောင်ထုအတွင်း မြေလမ်းဖွေးဖွေးလေး တန်းနေသော တာရိုးအတိုင်း နာရီဝက်ခန့်လျှောက်မှ မြို့ပြင်ကားလမ်းမပေါ် ရောက်မည်ဖြစ်၍ တတ်နိုင်သမျှ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လျှောက်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ဦးသေးနှင့်ဦးအုံးရွှေက အသက်ကြီးပိုင်းလည်း ဖြစ်ကာ ခူးတွေလည်းမကောင်းကြသဖြင့် ခိုင်မြဲတို့ခြေလှမ်းကို မမိပဲ နောက်ကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုးဆယ့်ကိုး တစ်ရာပြည့်ပြီး ဝေဖြိုးရော”

ဝေဖြိုးကတုန်ကယင်နှင့် ဦးအုံးရွှေကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“သွား. . သွား. . ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူ”

“ဦးလေး ကူသယ်ပေးပါလားဗျာ”

“ငါ အဘိုးကြီးကွ ငါ့ဟာငါတောင် မနည်းလျှောက်နေရတာ”

“လုပ်ပါ ဦးလေးရာ မနက်ဖြန်မနက် လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါ”

မယ်”

“မရဘူးကွာ”

“မနက်ကော ညပါ တိုက်ပါမယ်ဗျာ”

“ဝေဖြိုး ဘာလုပ်နေတာလဲ လာယူလေကွာ”

မြဘုန်းလှမ်းအော်၍ . . .

“ခဏ . . . ခဏလေး . . . လုပ်ပါဦးလေးရာ ကျွန်တော်တကယ် ကြောက်လို့ပါ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ဒကာခံမယ်ဗျာ”

“သုံးရက်တော့လုပ်လိုက် ငါသယ်မယ်”

“ရတယ်ဖြစ်တယ်”

“မြဘုန်းရေ ဦးသေးကိုပေးလိုက် ငါ့အစား သူသယ်မှာ”

ရှေ့ကို အနည်းငယ်ကြိုရောက်သွားပြီးပြန်ကာ ရပ်စောင့်နေရသော ခိုင်မြက စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် . . .

“ငါ့နယ်ကွာ အဲဒီကလေးမသာက မင်းတို့မျက်နှာကို ထကိုက်စားမှာမို့လို့လား ချီးမှပဲ”

“လေးတယ်ကွ”

သို့နှင့် . . . ဦးသေး ပွေ့ချီလာ၍ ဆက်လျှောက်ကြပြန်သည်။

“ဟုတ်သားဟ . . . လေးတော့လေးသား”

ဦးသေး ထိုသို့မြည်တမ်းသဖြင့် ဦးသေးဘေးကနေ နံပါတ်စဉ်ရေပေးနေသောဝေဖြိုးက လန့်ကာအသံတိတ်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခိုင်မြက . . .

“ဦးထွန်းမှတ်မိလား ဘကြီးထွန်းဆုံးတုန်းကလေ”

“အေး”

“အာ . . . အဲဒီတုန်းက အရမ်းဆိုးပဲ ဒါတောင်လှည်းနဲ့တင်ပြီး ထွန်းတာနော် ထမ်းတာမဟုတ်သေးဘူး၊ လူဆယ်ယောက်ရှေ့နောက် ထွန်းကြတာ ခြေကန်ပြီး ရုန်းရတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပ . . . ဟုတ်ပ . . . ငါမှတ်မိတယ်”

ဦးသေးလုံးချနေမှန်း ခိုင်မြသိပါသည်။ ဘကြီးထွန်းဆိုသည်

မှာလည်း ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာနာမည်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုအဖြစ်အပျက်သည်လည်း စိတ်ကူးနှင့် ပြီးဖြန်းပြီးပြောနေခြင်းသာ . . . အမှန်တော့ ဝေဖြိုးနံပါတ်စဉ်ရေတွက်ရင်း အသံပြတ်သွားအောင် အာရုံလွှဲနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

“အာပုပ်ရည်တွေကလည်း တစ်လမ်းလုံး တတောက်တောက်ကျ၊ ခွေးတွေကလည်း တအားကိုအူနဲ့ . . . အသုဘလိုက်ပို့တဲ့သူတွေတောင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး မထိတ်သာမလန့်သာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလေဗျာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်”

“ဟား . . . သင်္ချိုင်းလည်းဝင်ရော လေးယောက်လောက် တစ္ဆေဝင်ပူးပြီး အလောင်းကိုဖြတ်လုနေလို့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာမှ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ရဲ့လားခိုင်မြရာ”

မြဘုန်း ကတုန်ကယင်နှင့် မေး၍

“ဪ . . . ဦးသေးသာမေးကြည့်လိုက် အခုလည်း အလုမခံရဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး သတိထားကြ”

ခိုင်မြအမြင်ကတ်ကန်နှင့်ကြပ်ပေး၍ မြဘုန်းရော ဝေဖြိုးပါ ဦးသေးဘေးနား ဝင်ကပ်ကြသည်။ ပြီးမှ ကလေးအလောင်းက ဦးသေးဆီမှာ ရှိနေ၍ ပြန်ခွာပြေးကာ ဦးအုံးရွှေဆီ ကပ်ကြသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ . . . ငါ့နယ်”

“ဦးလေးရော မကြောက်ဘူးလား”

“ငါလည်း ကြောက်တယ်”

“ထိုစဉ် . . . ဦးသေးက”

“ဟေ့ . . . ဘယ်သူ့အလှည့်လည်းကွ လာယူကြဦး”

“အာ . . ခိုင် . . ခိုင်မြ . . ခိုင်မြအလှည့် ဦးလေး”

ဝေဖြိုး ကြိုးအော်ပြီးပြော၍ သူရယ်ချင်သွားပြီး . . .

“ဘာ . . မင်း တစ်ကနေ တစ်ရာအထိရေတာ အခုဘယ်
ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဟေ . . ဟာ . . လေး . . လေးဆယ်က ဘယ်လောက်လဲ
အာ . . ခုလောက်ဆိုပြည့်ပြီပေါ့ကွ”

“နိုး . . လုံးဝပဲ တစ်ရာပြည့်မှ ငါ့အလှည့်”

ခိုင်မြညစ်ကတ်ကတ်လုပ်၍ ဝေဖြိုးနံပါတ်စဉ်ပြန်ရေတွက်
သည်။

“လေး . . လေးဆယ်တစ် . . လေးဆယ်နှစ်”

ဒါကို ဦးသေးလက်မခံပဲ

“ဟေ့ကောင် . . ငါ နာတယ် ရောမင်းဘာသာပွေ့ပြီး ရေ . .
ချိုးမှပဲ”

“အာ . . ဦးလေးရာ”

“ဦးလေးမလုပ်နဲ့နော် ငါလွင့်ပစ်ခဲ့ပြီးပြန်မှာ”

ဆိုတော့ကော ဝေဖြိုးဘယ်လိုမှ မတတ်သာတော့ပဲ ကတုန်
ကယင်နှင့် လက်လွှဲယူလိုက်ရလေ၏

“ငါ့နယ်ကွာ ဒုက္ခပါပဲ”

ဝေဖြိုးပဲ ကံဆိုးတာလားမဆိုနိုင် တစ်လမ်းလုံးသူတို့စကားသံ
တစ်ခုတည်းရှိလာရာက ဝေဖြိုးလက်ထဲ ကလေးအလောင်း ရောက်
ကာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ မှခွေးတစ်ကောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်အုပ်စုလိုက်၍
ဝေဖြိုး တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားကာ သေးဖျန်းဖျန်းပါကုန်တော့
သည်။

“ကြောက် . . ကြောက်တယ် . . ၊ ဟီး . . အီး . . ကြောက်ပါ

တယ်ဆို”

“ဟာ . . ကြောက်ရင်မအော်နဲ့လေကွာ”

“ကြောက်လို့အော်တာ . . ဟီးဟီး”

“အေး . . အော် . . အော် . . တစ္ဆေကြားရင် အလောင်းလာ
လုလိမ့်မယ်”

“အမ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့ရှေ့အမှောင်ထဲမှာ တောင့်တောင့်ကြီး
ရပ်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် ခိုင်မြပင်လန့်ကာ တုံ့ခနဲရပ်
သွားသည်။ ဒါကို ဦးသေးလည်း သတိထားမိပြီး ခါတ်မီးနှင့်လှမ်းထိုး၍
ထင်းခနဲမြင်ရကာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ရိုးခြောက်နီးနီးဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ် ကုပ်ကုပ်ကိုင်ကိုင်
ကြောင့် စုတ်ထောင်းဖွာလန်နေသော ဆံပင်က မျက်နှာကိုအုပ်ကျနေ
သဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်။ သို့သော်လည်း ညစ်
ထေးထေးအဝတ်အစားနှင့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်
လက်မှာချိတ်ထားသဖြင့် စိတ်ပျံ့လွင့်နေသူ တစ်ယောက်ဆိုတာ ခိုင်မြ
ချက်ချင်းဆင်ခြင်မိသွားသည်။

မြဘုန်း လန့်ပြီး လာလမ်းအတိုင်းလှည့်ကာ ပြေးသဖြင့်
ဝေဖြိုးလည်း ပြေးမည်အပြု ဦးအုံးရွှေက . . .

“ဟာ . . ဟေ့ . . ဟေ့ အလောင်းနောက်ပြန် မလှည့်ကောင်း
ဘူးကွ”

“မလှည့်ရင် ဦးလေးပဲယူထား”

ဝေဖြိုးလက်ထဲက အလောင်းကို ဦးအုံးရွှေလက်ထဲ ထိုးသည့်
ကာ ပြေးလေသည်။

“ငါ့နယ်ကွာ”

“ကဲ. . လာ. . ဦးလေးရာ ဒီအတိုင်းဆို ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးသေးက လက်တို့ပြီး လေသံနှင့်. . .

“ရှေ့ကဟာကြီးက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဟာ. . စိတ်မနှံ့တဲ့ အဘွားကြီးနေမှာပါဗျာ ကိုယ့်ကသာ ဘေးကရှောင်. . .”

ခိုင်မြစကားမဆုံးခင် ဦးသေးရော၊ ဦးအုံးရွှေပါ ဆုတ်ကန် ဆုတ်ကန်နှင့် လစ်ပြေးကြ၍ ခိုင်မြ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေစဉ် သူ့လက်မောင်းအား အေးစက်သောအရာတစ်ခုက ဆုပ်ကိုင်လိုက်မှုကြောင့် လှည့်အကြည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော မျက်နှာကြီး တစ်ခုနှင့် နီးစပ်စွာ တွေ့လိုက်ရ၍ ခိုင်မြတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ အတင်းရုန်းကန်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . သူများတွေကပြေးတယ် မင်းက မပြေးဘူးဆိုတော့ သတ္တိခဲပါလား”

အမှောင်ထုထဲ ထိုဘီလူးသရဲမျက်နှာနှင့်လူက ထူးထူးဆန်းဆန်း လင်းကာနေ၍. . ခိုင်မြ ပျံ့လွင့်ချင်ချင်ဖြစ်နေသော စိတ်ကို အကြိတ်စုစည်းကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလျက်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ငါလား၊ ကွင်းပိုင်ကြီးကွ. . ကွင်းပိုင်ကြီး”

“ဟုတ်လား ဘယ်ကွင်းကို ပိုင်တာလဲ”

“ဟောဒီကွင်းလေကွာ၊ ဒါ. . ငါပိုင်တဲ့ကွင်းပဲကွ. . ဟား. . ဟား. . ဟား”

“လာပြီးမနေနဲ့ ဟိုဘက်က လယ်ကွင်းတွေကို လယ်သမား

ကြီးဦးဖိုးထူးနဲ့ ဦးဘရွှေ ပိုင်တယ်၊ ဒီဘက်က အမှိုက်ပုံထားတဲ့ကွင်းကို စည်ပင်ကပိုင်တယ်၊ ဟောဒီဘုရားကြီးကွင်းကို အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနက ပိုင်တယ်၊ ဒီရပ်ကွက်ကြီးကို ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားကပိုင်တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ကွင်း”

“ရှိတယ်ကွ နန်းဦးကျောင်းဘေးက ဘောလုံးကွင်းကို ငါ ပိုင်တယ်၊ ငါအဲဒီမှာနေတယ်. . အိပ်တယ်. . စားတယ်. . အခု ရဲတွေ ကင်းလှည့်နေလို့ မှောင်ရိပ်ခိုမှုနဲ့ ဆွဲခံရမှာစိုးလို့. . တာရိုးပေါ်လမ်း လျှောက်နေတာ”

ခိုင်မြ လိုချင်သောအဖြေရသွား၍ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပြီး။

“ဒါဆို ခင်ဗျားကို အလုပ်တစ်ခုခိုင်းချင်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါ လုပ်ပေးမယ်ဆို ပိုက်ဆံသုံးထောင်ပေးမယ် လုပ်မလား”

“သူများပစ္စည်းတော့မခိုးခိုင်းနဲ့နော် ငါဟိုတလောကမှ ထောင်ကလွတ်တာ”

“သွားစမ်းပါဗျာ. . ကျုပ်က မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ၊ စောစောက ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူဆိုမှာ ကျုပ်ညီမလေးအလောင်း ပါသွားတယ်၊ ဒီလူတွေ ဟိုရှေ့နားလောက်မှာ ရပ်နေလိမ့်မယ်၊ အလောင်းပါလာလို့ အိမ်ပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက အဲဒီလူတွေကို ကွင်းပိုင်ကြီးအနေနဲ့ပဲ ခြောက်လှန့်ပြီး သင်္ချိုင်းရောက်အောင် ပို့ပေး၊ ကျုပ်က ဟောဒီစာရွက်စာတမ်းတွေ သင်္ချိုင်းစောင့်ကို ကြိုပေးထားနှင့်မယ်”

“ဒါတော့ဖြစ်တယ် ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ”

“ရော့”

ခိုင်မြရောက်သွားတော့ ရပ်ကွက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာ မြဘုန်းတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဦးသေးတို့ ဦးအုံးရွှေတို့ အဖွဲ့ကျကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေကြသည်။

“အင်း... အဲဒီတော့”

“မင်းတို့နှစ်ကောင်က စွတ်ပြေးတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်က လှုပ်တုတ်တုတ်နဲ့ ဘယ်မိမလဲကွ ခိုင်မြကလည်း ဟိုမှာကျန်ခဲ့တော့ အလောင်းပိုက်ပြီး ရပ်စောင့်နေရတာပေါ့။ မကြာဘူးဟေ့ ကွင်းပိုင်ကြီး က ငါတို့နောက်ကျောဘက်ကနေ ပေါ်လာပြီး.. အသံအောက်ကြီးနဲ့ ‘ကလေးအလောင်းကို သင်္ချိုင်းရောက်အောင်ပို့.. မပို့ရင် မင်းတို့ကို ကုပ်ချိုးပစ်မယ်’ဆိုလို့ကွာ ငါ့နှယ်သင်္ချိုင်းကို အလောင်းပိုက်ပြီး ပြေးရတာ”

ထိုအခါခိုင်မြက မသိဟန်ဆောင်၍...

“ဟင် ဦးလေးက ပြေးနိုင်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟ.. မပြေးနိုင်ရင် ကုပ်ချိုးခံရမှာကွ ခူးနာတာတွေဘာတွေ

ဘယ်ရောက် ကုန်မှန်းကိုမသိတာ၊ ငသေးကမှ ငါ့ထက်ဟုတ်နေသေး”

“ဘယ်လိုကြောင့်တုန်း”

“ကလေးပိုက်ပြီးပြေးရတာ မလွတ်လပ်ဘူးလေ.. အဲဒီမှာ ငသေးကသူပုဆိုး ကွင်းလုံးပုံချပြီး ကလေးအလောင်းကို ပုဆိုးနဲ့ထည့် ထုပ်ပြီး ကျောပိုးပြေးတာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

“အမယ် မရယ်နဲ့မောင်၊ အဲဒါမှပဲ ခရီးရောက်တာ၊ တစ်ခုပဲ ဒုက္ခရောက်တာကွ”

“ဘယ်မှာတုန်း”

“ကားလမ်းပေါ်ဖြတ်တက်ကာမှ ကားမီးထိုးလို့ ကလေးအလောင်း ပေါင်ကြားညပ်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတယ်လေး”

အားလုံးရယ်ကြ၍ ဦးအုံးရွှေက...

“မရယ်နဲ့ ခွေးကောင်တွေ၊ ဒီမှာအဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ဒုက္ခတွေရောက်လိုက်တာမှ၊ ဟိုကောင် ခိုင်မြမင်းကရောဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော်လား”

ခိုင်မြစကားမဆုံးခင် ညကတွေ့ရသော ဆံပင်စုတ်ထောင်းနှင့်လူ ရောက်လာ၍ တစ်ဝိုင်းလုံး ဝန်းခနဲထုခန့်ကြကာ အော်တော့သည်။

“ကွင်း.. ကွင်း.. ပိုင်ကြီး”

ထိုစဉ် ခိုင်မြက..

“လွှတ်ပြီး.. ကြောက်မနေနဲ့ သူ့ကိုမနက်ခင်းလက်ဖက်ရည် လာသောက်ဖို့ ကျွန်တော်ခေါ်ထားတာ”

“ဟေ”

၁၄၆ GHOST STORY

“ဒါ သရဲမဟုတ်ဘူး လူ၊ ထောင်ကထွက်လာပြီး နေစရာမရှိ
လို့ ဘောလုံးကွင်းထဲ သွားအိပ်နေတဲ့လူ”

“ဟမ်. . ဒါဆို”

ထိုအခါ ဆံပင်စုတ်ထောင်းနဲ့လူက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
ပြီး. . .

“ပဲနံ့ပြားတစ်ပွဲ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဟေ့. . အဟတ်ဟတ်
ညကအလုပ်ကလေး နည်းနည်းပဲလုပ်ပေးရတာ သုံးထောင်ရတယ်ဆို
တော့ ဟန်တော့အကျသား၊ ဪ. . ဟေ့. . ဟိုကောင်လေး မင်း
နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးအလုပ်ရှိရင်လည်း ငါ့ကိုခိုင်းဦးနော်. . ဟဲဟဲဟဲ”

ဆိုတော့မှ ဦးအုံးရွှေတို့ သဘောပေါက်ကာ ခိုင်မြဲကို မျက်
ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်သဖြင့် ခိုင်မြဲလည်း တစ်ချိုးတည်းလစ်လေတော့
၏။

အောင်မြင်စာပေ

သရဲမဟုတ်ဘူး

မိတ်ပန်းစုံ

စာအုပ်ကြောင်းအချက်အလက်များ

ထွက်ပြီ